

การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่าน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

โดย
นางวรรณญา เอี่ยมสำอางค์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา ๒๕๕๑
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่าน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

โดย
นางวรรณญา เอี่ยมสำอางค์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา ๒๕๕๑
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE STUDY OF TEACHING THAI READING FROM EASY STORY TALES TOWARD
THE READING COMPETENCE OF A LEARNING DISABILITY STUDENT IN
MATTAYOMSUKSA 1

By
Waranya Aiamsumang

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
MASTER OF EDUCATION
Department of Psychology and Guidance
Graduate School
SILPAKORN UNIVERSITY
2008

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเรื่อง “ การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ” เสนอโดย นางวรัญญา เขี่ยมลำอางค์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวิรัตน์ บุรณวัฒน์

คณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศ)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรวิรัตน์ บุรณวัฒน์)

...../...../.....

๔๖๒๖๑๓๒๒ : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ

คำสำคัญ : การสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย / ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ : การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑. อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ : ผศ.สุรวิรัตน์ บุรณวัฒน์. ๒๖๖ หน้า.

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้และประสบปัญหาด้านการอ่านจำนวน ๑ คน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา ข้อมูลตัวอย่างได้จากการคัดกรองเบื้องต้นโดยครูประจำชั้นและการทดสอบความสามารถในการอ่าน ดำเนินการทดลองแบบรายกรณีในชั้นเรียนพิเศษเป็นระยะเวลา ๙ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๔ คาบ คาบละ ๖๐ นาที รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ๓๖ ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในเก็บข้อมูลประกอบด้วย ๑) หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ ๒) บัตรคำและบัตรภาพต่างๆ ๓) แบบฝึกทักษะประกอบการอ่าน ๔) เกมประกอบนิทาน ๕) แผนการสอน และ ๖) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นเปอร์เซ็นต์

ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายมีค่าสูงกว่า (๙๓%) ก่อนการทดลองสอนอ่าน (๑๔%)

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา ๒๕๕๑
ลายมือชื่อนักศึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ.....

46261322 : MAJOR : SPECIAL EDUCATION PSYCHOLOGY

KEY WORD : TEACHING THAI READING FROM EASY STORY TALES / READING

COMPETENCE OF A LEARNING DISABILITY STUDENT

WARANYA AIAMSUMANG : THE STUDY OF TEACHING THAI READING FROM EASY STORY TALES TOWARD THE READIND COMPETENCE OF A LEARNING DISABILITY STUDENT IN MATTHAYOMSUKSA 1. AN INDEPENDENT STUDY ADVISOR : ASST.PROF.SUREERAT BURANAWANNA. 266 pp.

The purpose of this individual study was to study the effect of teaching reading Thai with tale stories to reading ability of the learning disability student. The subject was a learning disability student, with the reading ability problem, in Mathayom Suksa 1 of the second semester of academic year 2007 in Phattharayan Witthaya Secondary School. The subject was primarily screened by classroom teacher together with reading ability tests. The experimentation was a single - subject design conducted in a special classroom for 9 weeks, 4 periods of 60 minutes each per week. The total sessions of experimentation were 36. Instruments used to collect data were: 1) a set of tale readings of 9 Thai clauses, 2) word cards and pictorial cards, 3) reading exercises, 4) activity games for tales composition, 5) lesson plans and 6) reading ability test. Data were analyzed for percentage.

The result found that the learning disability student's reading ability after teaching with tale stories was higher (93%) than that of before (14%).

Department of Psychology and Guidance

Graduate School, Silpakom University

Academic Year 2008

Student's signature

An Independent Study Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างสูง ในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิด และการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดีจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุวีรัตน์ บุรณวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้ควบคุมการค้นคว้าอิสระ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข ประธานกรรมการสอบ อาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ กรรมการสอบ ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมทรัพย์ สุขอนันต์ รองศาสตราจารย์ลิขิต กาญจนภรณ์ และคณาจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนวทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้ อบรมสั่งสอน และสร้างจิตสำนึกให้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษที่ได้เปิดโอกาสและสนับสนุนทุนการศึกษาตลอดหลักสูตร ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารโรงเรียนภัทรญาณวิทยา ผู้อำนวยการองอาจตรีชั้น และผู้บริหารโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม ผู้อำนวยการ พะโยม ชินวงศ์ ที่เป็นผู้สนับสนุนและส่งเสริมให้ได้เข้ารับการศึกษานี้

ขอขอบพระคุณ ศึกษาพิเศษเขตฯ ยุทธ โตดิเทพย์ นายกสมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย อาจารย์สุรีย์มาศ บุญฤทธิ์รุ่งโรจน์ อาจารย์เอมอร ตรีชั้น ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข และให้คำแนะนำในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเพื่อนครู อาจารย์นันทมน ไวปัญญา อาจารย์อภิเชตุ ทีปะपाल อาจารย์สุชาติ ศรีสวัสดิ์ อาจารย์ผ่องพรรณ สังข์พญา อาจารย์จิราภรณ์ ฉัตรทอง และเพื่อนชาวจิตวิทยาการศึกษาพิเศษทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือในเรื่องข้อมูลการดูแลคัดเลือกนักเรียน และให้กำลังใจมาโดยตลอด ขอขอบใจนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ได้ให้ความร่วมมือในการศึกษาทดลองเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณสามีนายชาติ เอี่ยมสำอางค์ และลูก ด.ญ.ณัฐนิชา เอี่ยมสำอางค์ ที่เป็นกำลังใจเป็นผู้อำนวยการความสะดวกรในทุกเรื่อง ช่วยจัดทำรูปเล่ม แบบฝึกทักษะด้วยคอมพิวเตอร์จนเสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ของการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อณรงค์ เหลืองทองคำ พระอาจารย์ครรชิต สุทธิจิตโต และพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และคุณธรรมแก่ผู้วิจัยตลอดมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
๑ บทนำ.....	๑
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
ข้อคำถามการวิจัย	๔
สมมติฐานการวิจัย	๔
ขอบเขตของการวิจัย.....	๔
นิยามศัพท์เฉพาะ	๕
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๖
๒ แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	
ด้านการอ่าน	๘
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	๘
สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	๑๑
ประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	๑๖
การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้.....	๒๑
เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน.....	๒๘
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทย.....	๓๑
ความหมายของการอ่าน.....	๓๑
ความสำคัญของการอ่าน.....	๓๓
จุดมุ่งหมายในการอ่าน.....	๓๔

บทที่	หน้า
๕	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ๘๘
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย ๘๘
	ขอบเขตของการวิจัย ๘๘
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ๘๘
	วิธีดำเนินการทดลอง..... ๘๙
	การวิเคราะห์ข้อมูล ๙๐
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า..... ๙๐
	ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย ๙๑
	อภิปรายผล..... ๙๒
	ข้อเสนอแนะ ๙๓
	ข้อเสนอแนะทั่วไป..... ๙๓
	ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย ๙๔
	บรรณานุกรม ๙๕
	ภาคผนวก
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ ตารางความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ..... ๑๐๕
	ภาคผนวก ข แบบประเมินความบกพร่องทางการเรียนรู้ ๑๑๔
	ภาคผนวก ค คู่มือการใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย
	แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ๑๒๘
	ภาคผนวก ง ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ๑๖๗
	ประวัติผู้วิจัย ๒๖๖

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
๑	แบบแผนการทดลอง.....	๗๗
๒	ขั้นตอนการสอน.....	๗๘
๓	เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนก่อนและหลังการสอน.....	๘๐
๔	เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่าน จากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนก่อนและหลังการสอน.....	๘๒
๕	เปรียบเทียบผลรวมของคะแนนและร้อยละของความสามารถในการอ่าน ออกเสียงคำภาษาไทยและคะแนนความสามารถด้านความเข้าใจใน การอ่านจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนก่อนและหลังการสอน.....	๘๔
๖	เปรียบเทียบผลการอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถใน การอ่านของนักเรียนวัดรวมทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความ สามารถด้านความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียน แต่ละสัปดาห์.....	๘๖

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่มีความสำคัญ แสดงให้เห็นถึงความเป็นไทย และใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้สรรพวิทยาทั้งหลาย กระทรวงศึกษาธิการจึงได้บรรจุวิชาภาษาไทยให้อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ๑ ใน ๘ กลุ่มสาระ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางภาษาทั้งในด้านการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด สามารถใช้กระบวนการอ่าน การเขียน การฟัง การดูหรือการพูดได้อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนทักษะพื้นฐานดังกล่าวให้สัมพันธ์กัน โดยเฉพาะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิต การอ่านแตกฉานจะช่วยให้มีความรู้หลากหลาย การอ่านจึงเป็นทักษะที่จำเป็นและเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่จะนำความรู้ใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นตลอดเวลาทำให้อยู่ในโลกนี้ได้ดีมีความสุขเพราะทัดเทียมกับผู้อื่นและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีศักดิ์ศรีเสมอกัน (แม่้นมาศ ชวลิต ๒๕๔๕ : ๔-๕, อ้างถึงใน กันตา สุขกระจ่าง ๒๕๕๐ : ๑) ดังพระราชดำรัสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ กล่าวว่าการศึกษาคือ การพัฒนาคนให้อ่านออกเขียนได้ (รัตนพินิจ นิเทศการศึกษา ๒๕๔๒ : ๘๖, อ้างถึงใน กันตา สุขกระจ่าง ๒๕๕๐ : ๑) ดังนั้นผู้เรียนจึงควรฝึกตนให้เป็นคนรักการอ่านเพื่อนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอ่านจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อนักเรียนในโรงเรียน เพราะกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในโรงเรียนนั้น ต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงสำคัญที่สุดในหลักสูตรทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นที่ครูผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องจะได้เห็นความสำคัญของการอ่าน เอาใจใส่ต่อการอ่านอย่างแท้จริง (สุรศักดิ์ กาญจนการุณ ๒๕๓๑ : ๒, อ้างถึงใน จิรัฐยา แก้วปอง ๒๕๔๔ : ๑) การอ่านจึงเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่จะทันต่อเหตุการณ์ ทันต่อวิทยาการหรือความคิดใหม่ ซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว คนที่มีประสิทธิภาพในการอ่านน้อย มักจะทำให้พลาดโอกาสในการเรียนรู้ในหลาย ๆ ลักษณะ การอ่านเป็นหนทางนำไปสู่แหล่งข้อมูลข่าวสารทั้งหลาย การอ่านไม่ว่าจะเกิดขึ้นด้วยตนเอง ด้วยบทเรียนในสถานศึกษาจากสิ่งแวดล้อม หรือจากการสนับสนุนของผู้ปกครองล้วน

แล้วแต่ทำให้ทัศนคติ ความคิด จริยธรรม ศีลธรรม และเชาว์ปัญญาเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี (Dallmann and others ๑๙๗๘ : ๔-๕, อ้างถึงใน วิทยา วิมลถนอม ๒๕๓๐ : ๑) ด้วยเหตุนี้การอ่านจึงเป็นทักษะเป้าหมายที่สำคัญและจำเป็นในการเรียนการสอนภาษาไทยที่มุ่งฝึกฝนให้ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญอันนำไปสู่ความรู้ทั้งปวง

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) การอ่านมักเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด เป็นสาเหตุหลักของความล้มเหลวในการเรียน เพราะการอ่านจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับทักษะอื่น ๆ ซึ่งจะเป็นเหตุให้การพัฒนาอย่างอื่น ๆ ล่าช้าตามไปด้วย ทั้งนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มักจะแสดงพฤติกรรมในการอ่านให้สังเกตเห็นได้ดังนี้ ขมวดคิ้ว นิ่งหน้าเวลาอ่าน หลงบรรทัด อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ อ่านสลับตัวอักษร การอ่านซ้ำ การอ่านถอยหลัง อ่านออกเสียงไม่ชัด จับใจความของเรื่องที่อ่านหรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้ จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้ (ศรียา นิยมธรรม ๒๕๔๑ : ๔๒) อ่านซ้ำ อ่านตะกุกตะกัก อ่านคำไม่ถูกต้อง อ่านข้ามคำ อ่านเพิ่ม อ่านคำอื่นแทนหรืออ่านกลับหลัง ทำให้ขาดความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน (ผดุง อารยะวิญญู ม.ป.ป. : ๖๙) เป็นเหตุให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องประสบกับปัญหายุ่งยากในการเรียน ทั้งที่เขามีสติปัญญาไม่ด้อยกว่าคนอื่น ๆ เพ็ญพิไล ฤทธาคุณนนท์ (๒๕๓๖ : ๙๐) กล่าวว่า ผู้เรียนไม่สามารถเรียนวิชาบางวิชาได้ หรืออาจเรียนได้ช้ากว่าเพื่อนหลายปี หรือทำคะแนนได้ต่ำกว่าระดับที่เราคาดหวังไว้เป็นอันมาก เนื่องจากขาดความสามารถในการอ่าน แต่ถ้าผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือให้เกิดการเรียนรู้ ด้วยวิธีที่เหมาะสมก็จะทำให้เขาสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข หรือประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิต (ศรียา นิยมธรรม ๒๕๔๒ : ๔๑)

ดังนั้นการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จึงควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพความบกพร่อง และตามความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล เพื่อให้เขาได้เรียนรู้ตามศักยภาพของตนเอง นักการศึกษาหลายท่านจึงให้ความสนใจศึกษาพัฒนารูปแบบการสอนอ่าน เพื่อตอบสนองความต้องการในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคนด้วยการคิดค้นทดลองยุทธศาสตร์และวิธีการสอนอ่านที่หลากหลายไว้เป็นแนวทางเลือกให้กับผู้สอนนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาของผู้เรียนได้ อาทิ วิธีการสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonics Approach) วิธีการสอนอ่านเบื้องต้น (Basic Reading Approach) แต่การสอนอ่านเพียงวิธีเดียวไม่สามารถทำให้ผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการอ่านได้ บางครั้งต้องปรับเปลี่ยนผสมผสานหรือเลือกใช้วิธีที่แตกต่างกัน เพื่อให้เหมาะสมกับ

ความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการอ่านหรือไม่ ความสำคัญจึงขึ้นอยู่กับผู้สอนที่จะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกวิธีสอนและนำวิธีที่เลือกใช้ไปปฏิบัติ (Mercer ๑๙๙๒ : ๕๑๕ citing Heilman, Blair and Rupiey ๑๙๙๐ : ๓๒๓, อ้างถึงใน สุวคนธ์ เกิดผล ๒๕๔๖ : ๔)

การสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย เป็นวิธีการสอนรูปแบบหนึ่งที่ได้แนวความคิด และประยุกต์มาจากระบบการสอนอ่านด้วยหนังสืออ่านง่ายที่ใช้กับเด็กบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีสายตาสีเทาของโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต โดย Mr. Peter Burbidge หน่วยอาสาสมัครอังกฤษเป็นผู้พัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ใช้ระบบการสอนอ่านด้วยหนังสืออ่านง่ายทั้งหมด ๘ เล่ม เริ่มการสอนอ่านด้วยวิธีดูคำ (Sight reading method) วิธีนี้นักเรียนไม่ได้เรียนเกี่ยวกับตัวอักษร แต่เรียนคำศัพท์ง่าย ๆ โดยเปรียบเทียบรูปร่างคำต่าง ๆ (หน่วยอาสาสมัครอังกฤษ ๒๕๔๒ : ๑๖) ทั้งนี้หนังสืออ่านง่ายจะเริ่มคำง่ายไปสู่คำยาก และประกอบไปด้วยบัตรคำ แผ่นบันทึกพัฒนาการของนักเรียน บัตรรูปภาพของคำศัพท์ทุกคำและเกม ด้วยเชื่อมั่นว่าวิธีนี้จะสามารถนำมาใช้ได้ดีในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยจึงนำแนวความคิดนี้มาประยุกต์เป็นหนังสือนิทานอ่านง่ายที่ประกอบไปด้วยนิทานมาตรา ๙ เล่ม เล่มละ ๑ มาตรา และนิทานทุกเล่มจะมีคำศัพท์พร้อมรูปภาพท้ายเล่มทุกเล่ม มีบัตรภาพ บัตรคำ แบบฝึกทักษะ และเกมเป็นส่วนประกอบของนิทานแต่ละเล่ม นอกเหนือจากความเป็นหนังสือนิทานอย่างเดียวนิทานอ่านง่ายยังเน้นการสอนในเรื่องของมาตราไทยทั้ง ๙ แม่ ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ด้านการอ่าน เบื้องต้นอีกด้วย ดังนั้นหากผู้เรียนได้รับการฝึกฝนทักษะการอ่านจากนิทานอ่านง่ายแล้ว ผู้เรียนย่อมจะมีการพัฒนาทางการอ่านภาษาไทยเป็นอย่างดีและที่สำคัญการใช้นิทานมาเป็นส่วนประกอบเพื่อฝึกทักษะการอ่าน ย่อมจะทำให้ผู้เรียนมีความเพลิดเพลิน สนุกสนานและไม่เบื่อในขณะที่อ่าน ด้วยเด็กทุกคนชอบอ่านนิทานเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว อีกทั้งรูปภาพประกอบนิทาน จะมีส่วนที่ทำให้เด็กสนใจดึงดูดใจเด็กอยากอ่านหนังสือมากขึ้น และผู้เรียนก็จะมีโอกาสเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นในนิทานแต่ละเล่ม และการที่นิทานมีรูปภาพประกอบจะทำให้เด็กเข้าใจสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ง่ายไม่เบื่อต่อการเรียน และยังสามารถทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับนิทานได้อย่างหลากหลาย อาทิ การวาดรูป การเล่นนิทาน การฟังนิทาน การแสดงบทบาทสมมติ การอ่านคำ การอ่านประโยค การจัดลำดับเรื่องราว การหัดเคลื่อนตา การอ่านเร็ว เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เรียนจะสามารถเรียนจากนิทานอ่านง่าย โดยเริ่มอ่านคำจากมาตราแม่ ก กา แล้วค่อย ๆ เพิ่มมาตราตัวสะกดไปที่ละมาตราตามลำดับ เป็นการพัฒนาการอ่านที่เริ่มจากง่ายไปสู่ยาก ทั้งยังสามารถให้ผู้ปกครองนำไปฝึกกับผู้เรียนที่บ้านได้อีกด้วย

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและทดลองการสอนอ่านภาษาไทยให้กับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ด้วยการใช้นิทานอ่านง่ายเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ให้มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น และเพื่อเป็นแนวทางในการสอนอ่านภาษาไทย สำหรับผู้สอนที่สอนผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทย จากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑

ข้อคำถามการวิจัย

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังจากได้รับการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายสูงกว่าก่อนการทดลองสอนอ่านหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังได้รับการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายสูงกว่าก่อนการทดลองสอนอ่าน

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา (Subject)

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) ทำการศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านเพศชาย ที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มี ความพิการอื่นซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ที่ได้รับการประเมิน โดยเครื่องมือต่าง ๆ แล้วว่าเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านมากที่สุด จำนวน ๑ คน

๒. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๑ ใช้เวลาในการทดลองสัปดาห์ละ ๔ วัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันละ ๑ ชั่วโมงหลังเลิกเรียน (๑๕.๔๕ น.-๑๖.๔๕ น.) รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๙ สัปดาห์ (๓๖ ชั่วโมง)

๓. เนื้อหาในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนเด็กเป็นนิทานอ่านง่ายชุดมาตรฐานไทย ๙ แม่ ได้มาจากคำตามมาตรฐานต่าง ๆ ในเรื่องกาพย์พระไชยสุริยา ที่อยู่ในบทเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่โรงเรียนภัทรญาณวิทยาเลือกใช้ และคำอื่นๆเพิ่มเติมอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นคำตามมาตรฐานที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไม่สามารถอ่านได้ จำนวน ๔๐ คำ

๔. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ความสามารถในการอ่านภาษาไทย หมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่สามารถอ่านออกเสียงคำในการอ่าน ตีความ ขยายความเกี่ยวกับคำศัพท์ ข้อความ และสำนวนภาษาไทย จากเรื่องที่อ่าน ซึ่งวัดโดยการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

๒. นิทานอ่านง่าย หมายถึง นิทานชุดมาตรฐานไทย ๙ แม่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากคำศัพท์ในเรื่องกาพย์พระไชยสุริยา ของสุนทรภู่ รวมกับคำศัพท์อื่น ๆ ตามมาตรฐานไทย ที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไม่สามารถอ่านได้ จำนวน ๔๐ คำ โดยแบ่งออกเป็นนิทาน ๙ เล่ม เรียงลำดับคำจากมาตราแม่ ก กา แม่กก แม่กค แม่กบ แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว พร้อมคำศัพท์ประกอบท้ายเล่ม บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึก และเกมสำหรับนิทานอ่านง่ายแต่ละเล่ม

๓. การสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย หมายถึง การสอนที่ผู้วิจัยใช้นิทานอ่านง่ายที่สร้างขึ้นเอง มาดำเนินการสอนตามลำดับขั้นตอนดังนี้

๓.๑ ทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนเรียน

๓.๒ นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบเล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่า จากนิทานอ่านง่าย แล้วศึกษาคำศัพท์ในเรื่องจากบัตรคำ บัตรภาพ

๓.๓ นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่าย แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง

๓.๔ ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะ

๓.๕ ทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยหลังเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ได้บทเรียนที่สามารถนำไปใช้พัฒนาความสามารถเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หรือเด็กปกติทั่วไปที่มีปัญหาด้านการอ่าน
๒. เป็นตัวอย่างให้ครูนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบวิธีการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในรูปแบบอื่น ๆ และเด็กปกติทั่วไปต่อไป

บทที่ ๒

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเรียบเรียงตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
 - ๑.๑ ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - ๑.๒ สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - ๑.๓ ประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - ๑.๔ การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - ๑.๕ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทย
 - ๒.๑ ความหมายของการอ่าน
 - ๒.๒ ความสำคัญของการอ่าน
 - ๒.๓ จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - ๒.๔ วิธีการสอนอ่านทั่วไป
 - ๒.๕ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน
 - ๒.๖ การสอนอ่านแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - ๒.๗ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔
 - ๒.๘ การสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่าน
๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน
 - ๓.๑ ความหมายของนิทาน
 - ๓.๒ จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน
 - ๓.๓ ประเภทของนิทาน
 - ๓.๔ หลักการเขียนนิทานสำหรับเด็ก

๓.๕ วิธีการเล่านิทาน

๓.๖ การเลือกนิทาน

๓.๗ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

๑. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

๑.๑ ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้คำนิยามของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๓๗ : ๓) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities Children) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้เกี่ยวกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูด หรือภาษาเขียน ซึ่งความผิดปกตินี้อาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคำนวณ ตลอดจนการรับรู้อันเป็นผลจากความผิดปกติทางสมอง แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ อันเนื่องมาจากการมองเห็น ปัญญาอ่อน การไม่ได้ยิน การเคลื่อนไหวผิดปกติเนื่องจากร่างกายพิการ มีอารมณ์แปรปรวนหรือเด็กที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๓๙ : ๑๑๕) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษา ทั้งในการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน และการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวมิได้มีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย แขน ขา ลำตัว สายตา การได้ยิน อารมณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

เลอร์เนอร์ (Lerner ๑๙๙๗ : ๔) กล่าวว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง ความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างในกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับความเข้าใจ การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ซึ่งอาจจะปรากฏความบกพร่องให้เห็นในด้านความสามารถในการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การสะกดคำหรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ความบกพร่องทางการเรียนรู้นี้ ยังรวมถึง สภาพความบกพร่องในการรับรู้ การได้รับบาดเจ็บทางสมอง การทำงานของสมองสูญเสียไปเล็กน้อย ความบกพร่องในด้านการอ่าน

(Dyslexia) ความบกพร่องทางการฟังและการพูด (Aphasia) ความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ไม่รวมถึง เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนอันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการมองเห็น การได้ยิน หรือ การเคลื่อนไหว ความบกพร่องทางสติปัญญา ปัญหาด้านอารมณ์ หรือเด็กที่ด้อยโอกาส เนื่องมาจากสภาพสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ

เบญจพร ปัญญาียง (๒๕๔๓ : ๔) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities, LD) เป็นความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ ที่แสดงออกในรูปของปัญหาการอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณ และเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ผิดปกติของสมอง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น โดยพิจารณาจากผลการเรียนเปรียบเทียบกับระดับเซาร์ปัญญา

สมิท และคนอื่น ๆ (Smith and others ๑๙๙๕ : ๗-๘, อ้างถึงใน ھرรชานุกูญานายีน ๒๕๔๖ : ๑๖) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า เกิดจากความบกพร่องทางพันธุกรรม ทำให้เด็กมีปัญหายุ่งยากในการดำเนินชีวิตประจำวัน การแสดงออกทางพฤติกรรม การรับรู้ทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิด และการเรียนคณิตศาสตร์ ปัญหาดังกล่าวนี้เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละคน และไม่ได้รวมถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ความบกพร่องทางประสาทสัมผัส ปัญหาทางพฤติกรรม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

สมาคมเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของประเทศออสเตรเลีย (ALDA : Australia Learning Disability Association) ได้ให้นิยาม “ความบกพร่องทางการเรียนรู้” ไว้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความบกพร่องแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากการทำงานของระบบประสาทส่วนกลาง ซึ่งจะส่งผลปรากฏชัดในความบกพร่องด้านการพัฒนาการที่ล่าช้า และ/หรือมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้ ความสนใจ ความจำ การให้เหตุผล การประสานงาน การสื่อสาร การอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคิดคำนวณ ทักษะทางสังคมและความพร้อมทางอารมณ์

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวของแต่ละคน และอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และพฤติกรรมของแต่ละคนได้ รวมทั้งเด็กที่มีความสามารถที่อยู่ในระดับเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย (Australia Learning Disability Association ๒๐๐๑)

สมาคมบกพร่องทางการเรียนรู้ของแคนาดา (Learning Disabilities Association of Canada : LDAC) ได้นิยามความบกพร่องทางการเรียนรู้แห่งชาติ ไว้ว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นการกล่าวถึงความบกพร่องที่หลากหลายซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ การจัดการ ความทรงจำ ความเข้าใจหรือการใช้ข้อมูลทางภาษาทั้งที่เป็นภาษาพูดและไม่ใช้ภาษาพูด ความบกพร่องเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในเด็กแต่ละคน ซึ่งจะแสดงออกมาอย่างน้อยก็เป็นเรื่องทางความสามารถในด้านการคิด และ/หรือ การให้เหตุผล

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีผลมาจากความบกพร่องในหนึ่งหรือหลายกระบวนการที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับรับรู้ การคิด การจำหรือการเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้รวมถึงกระบวนการทางภาษา กระบวนการทางเสียงของภาษา กระบวนการทางการเห็น กระบวนการทางความเร็ว ความจำ ความสนใจ และบทบาททางการบริหารจัดการ อาทิ การวางแผนและการตัดสินใจ

ความบกพร่องทางการเรียนรู้แบ่งระดับตามความรุนแรงและอาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้อย่างน้อยหนึ่งเรื่อง หรือมากกว่าในสิ่งต่อไปนี้

ภาษาพูด (Oral Language) เช่น การฟัง การพูด ความเข้าใจ

การอ่าน (Reading) เช่น การถอดคำ ความรู้เรื่องหน่วยเสียง การจำคำ ความเข้าใจ

ภาษาเขียน (Written Language) เช่น การสะกดคำ และการเขียน

คณิตศาสตร์ (Mathematics) เช่น การคิดคำนวณ การแก้ปัญหา

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ อาจรวมถึงความยุ่งยากในด้านทักษะการจัดการ การรับรู้ทางสังคม การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและการรู้จักให้

ความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นความบกพร่องที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงได้ทุกช่วงเวลาชีวิตของแต่ละคนได้เช่นกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของสิ่งแวดล้อมกับจุดเด่น และความต้องการของแต่ละคน (National Joint Committee on learning Disabilities ๒๐๐๑)

จากความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาการเรียนรู้ ทำให้เด็กที่มีปัญหาในด้านการใช้ภาษา ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด การเขียนและการสะกดคำ หรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ตลอดจนปัญหาในเรื่องการเคลื่อนไหว การรับรู้ อารมณ์ พฤติกรรม ซึ่งอาจจะมีความบกพร่องเพียงด้านใดด้านหนึ่ง หรือ

หลายด้านผสมผสานกันอันเนื่องมาจากสาเหตุหลากหลายซึ่งยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน แต่ต้องไม่ได้เกิดจากความบกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางประสาทสัมผัส ปัญหาทางพฤติกรรม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งปัญหาเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็กทำให้เด็กไม่สามารถเรียนหนังสือโดยใช้วิธีเดียวกับเด็กปกติได้ จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือที่ถูกต้องเหมาะสมโดยวิธีการศึกษาที่แตกต่าง ไปจากเด็กปกติ

๑.๒ สาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๔๑ : ๒๓-๒๔) ได้กล่าวถึง สาเหตุของปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า ปัจจุบันยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจนว่า อะไรคือสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง ยังคงเป็นเพียงความเชื่อและมีการนำเสนอแนวคิดที่หลากหลาย โดยอาศัยผลงานวิจัยเป็นสำคัญ ซึ่งพอประมวลได้ดังนี้

๑. เกิดจากการที่สมองถูกทำลายที่มีมาตั้งแต่ก่อนทารกจะเกิด ซึ่งอาจเป็นผลจากการติดเชื้อ หรือเครื่องตีที่มีแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่หรือการใช้ยาบางชนิดในขณะที่แม่ตั้งครรภ์ นอกจากนี้อาจเกิดได้ในระยะที่ทารกกำลังคลอด เนื่องจากคลอดยากใช้เวลาในการคลอดนานมากการใช้เครื่องมือช่วย เช่น คีมคีบ (Forceps) หรือจากการที่ทารกขาดออกซิเจน (Anoxia)

๒. เกิดจากการที่สมองทำงานบกพร่องหรือไม่ได้ทำหน้าที่ตามที่ควร จึงทำให้สมองได้รับข้อมูลได้ช้าหรือผิดปกติไป ส่งผลให้มีพัฒนาการล่าช้าจนเกิดผลกระทบต่อการเรียนรู้

๓. เป็นเรื่องของพันธุกรรมที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของสมอง

๔. เกิดจากความผิดปกติขององค์ประกอบทางชีวเคมีในร่างกายของบุคคล เช่น การขาดสารอาหารบางชนิดที่จำเป็น ตลอดจนการไม่กินอาหารบางชนิดหรือกินอาหารบางประเภทมากเกินไป

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๔๒ : ๘-๙) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนรู้ก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนเนื่องมาจากเด็กไม่สามารถเรียนได้ดีเท่ากับเด็กปกติทั่วไป การค้นหาความบกพร่องของเด็กส่วนมากเป็นหน้าที่ของบุคลากรทางสาธารณสุข บุคลากรทางการศึกษา อาจจำเป็นต้องรับรู้ไว้ เพื่อจะได้หาทางจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับปัญหาของเด็กต่อไป สาเหตุของความบกพร่องนี้อาจจำแนกได้ ดังนี้

๑. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง

บุคลากรทางการแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ใน หลายประเทศมีความเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ ไม่สามารถเรียนรู้ได้ดั่งนั้น เนื่องมาจาก การได้รับบาดเจ็บทางสมอง (Brain Damage) อาจจะเป็นการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอด

หรือหลังคลอดก็ได้ การบาดเจ็บนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ อย่างไรก็ตามการได้รับบาดเจ็บอาจไม่รุนแรงนัก (Minimal Brain Dysfunction) สมองและระบบประสาทส่วนกลางยังทำงานได้ดีเป็นส่วนมาก มีบางส่วนเท่านั้น ที่บกพร่องไปบ้าง ทำให้เด็กมีปัญหาในการรับรู้ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็ก แต่ปัญหานี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับทั้งหมด เพราะเด็กบางรายอาจเป็นกรณียกเว้นได้

๒. กรรมพันธุ์

งานวิจัยเป็นจำนวนมากระบุตรงกันว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้ บางอย่างสามารถถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเป็นรายกรณีพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้บางคน อาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกันมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน หรืออาจมีพ่อแม่ พี่ น้อง หรือ ญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และการเข้าใจภาษา

มีรายงานการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ว่า เด็กฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (Identical Twin) เมื่อพบว่าฝาแฝดคนหนึ่งมีปัญหาในการอ่าน ฝาแฝดอีกคนหนึ่งมักมีปัญหาในการอ่านด้วย แต่ปัญหานี้ไม่พบบ่อยนักสำหรับฝาแฝดที่มาจากไข่คนละใบ (Fraternal Twins) จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าปัญหาในการเรียนรู้อาจสืบทอดทางกรรมพันธุ์ได้

๓. สิ่งแวดล้อม

สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้ หมายถึง สาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การได้รับบาดเจ็บทางสมอง และกรรมพันธุ์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กภายหลังการคลอด เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยง เช่น การที่มีเด็กมีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้าด้วยสาเหตุบางประการ การที่ร่างกายได้รับสารบางประการอันเนื่องจากสภาพมลพิษในสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัยทารกและในวัยเด็ก การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจนการขาดโอกาสในการศึกษา เป็นต้น แม้ว่าจะมีองค์ประกอบทางสภาพแวดล้อมเหล่านี้จะไม่ใช่สาเหตุที่ก่อให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยตรง แต่องค์ประกอบเหล่านี้อาจทำให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กมีความบกพร่องมากขึ้น

เบญจพร ปัญญา ยง (๒๕๔๓ : ๑๓) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ น่าจะมีสาเหตุจากสมองทำงานผิดปกติ ดังนี้

๑. พยาธิสมอง การศึกษาเด็กที่มีบาดแผลทางสมอง เช่น คลอดก่อนกำหนด ตัวเหลืองหลังคลอด ฯลฯ แต่มีสติปัญญาปกติ พบว่ามีปัญหาการอ่านร่วมด้วย

๒. ความผิดปกติของสมองซีกซ้าย โดยปกติสมองซีกซ้ายจะควบคุม การแสดงออกทางด้านภาษา และสมองซีกซ้ายจะมีขนาดใหญ่กว่าสมองซีกขวา แต่เด็กที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ สมองซีกซ้ายและซีกขวามีขนาดเท่ากันและมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่สมอง ซีกซ้ายด้วย

๓. ความผิดปกติของคลื่นสมอง เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะมีคลื่น อัลฟาที่สมองซีกซ้ายมากกว่าเด็กปกติ

๔. กรรณพันธ์ เด็กที่มีปัญหาการอ่านบางรายมีความผิดปกติของโครโมโซม คู่ที่ ๑๕ และสมาชิกของครอบครัวเคยเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยที่พ่อแม่ มักเล่าว่า เมื่อตอนเด็กๆ ตนเคยมีลักษณะคล้ายๆ กัน

๕. พัฒนาการล่าช้า เดิมเชื่อว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ มีผลจาก การพัฒนาการล่าช้า แต่ปัจจุบันไม่เชื่อเช่นนั้นเพราะเมื่อโตขึ้นเด็กไม่ได้หายจากโรคนี

แมสโตรเพียรี และสกรักส์ (Mastropieri and Scruggs ๒๐๐๐ : ๗๙-๘๐, อ้างถึงใน สุวคนธ์ เกิดผล ๒๕๔๖ : ๑๔) กล่าวว่าไว้ว่า ปัจจุบันยังไม่เป็นที่ประจักษ์ ถึงสาเหตุที่แท้จริง ของความบกพร่องทางการเรียนรู้ แต่ก็เชื่อกันว่ามีสาเหตุเนื่องมาจากการทำงานของสมอง สมมติฐานซึ่งมีมูลเหตุที่เป็นไปได้ของการเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น เนื่องมาจาก ๓ ปัจจัยหลัก ดังนี้

๑. ปัจจัยทางกายภาพ (Organic Factors) ซึ่งรวมถึง การบ่งบอกความแตกต่าง ในด้านขนาดหรือการทำงานของสมอง ที่อาจจะเนื่องมาจากความแตกต่างที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ สมองกำลังพัฒนา ความก้าวหน้าทางการแพทย์ในปัจจุบัน ได้ค้นพบความผิดปกติของสมองโดย ใช้วิธีการตรวจคลื่นไฟฟ้าสมอง (EEGs : Electroencephalograms) การตรวจคลื่นแม่เหล็ก (MRIs : Magnetic Resonance Imaging) การถ่ายภาพสมองด้วยเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ (CAT : Computerized Axial Tomographic Scans) และการตรวจด้วยเครื่องเอกซเรย์ คอมพิวเตอร์แบบพิเศษ (PET : Position Emission Tomography Scans) ซึ่งทำให้ทราบถึง พื้นฐานทางระบบประสาทที่ชัดเจน พอที่จะเชื่อมโยงถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

๒. ปัจจัยทางพันธุกรรม (Genetic Factors) เด็กที่พ่อแม่มีปัญหาทางการอ่านจะ เป็นเด็กที่มีความเสี่ยงสูงต่อการมีปัญหาทางการอ่านเช่นเดียวกัน นอกจากนี้เด็กฝาแฝดที่เกิดจาก ไข่ใบเดียวกัน (Identical Twins) มีโอกาสที่จะมีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้นมากกว่าเด็กฝาแฝด ที่เกิดจากไข่คนละใบ (Fraternal Twins)

๓. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Factors) การขาดอาหาร ขาดสารอาหาร และการได้รับสารพิษ อาทิ แอลกอฮอล์ บุหรี่และโคเคน รวมทั้งภาวะก่อนคลอดหรือหลังคลอดล้วนเป็นสาเหตุของการมีภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกัน

เฮนลีย์, แรมเซย์ และอัลกอซซีน (Henley, Ramsey and Algozzine ๑๙๙๓ : ๑๒๕, อ้างถึงใน สุวคนธ์ เกิดผล ๒๕๔๖ : ๑๕-๑๖) กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า ความผิดปกติทางระบบประสาทเป็นสาเหตุหลักสาเหตุหนึ่งที่มีผลต่อความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะอย่าง (Specific Learning Disability) ซึ่งยังไม่มีเทคโนโลยีใดที่สามารถยืนยันสมมติฐานนี้ ด้วยเหตุนี้นักวิจัยจึงได้จำแนกสาเหตุของความผิดปกตินี้ไว้ ๒ กลุ่มด้วยกันคือ ปัจจัยทางกายภาพและปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม

๑. ปัจจัยทางกายภาพ (Organic Factors)

มูลเหตุพื้นฐานทางกายภาพเป็นเรื่องของร่างกาย (ปัจจัยภายใน : endogenous) แหล่งกำเนิดทางกายภาพหลายด้านของความพิการทางสมอง อาจมีผลเชื่อมโยงต่อความบกพร่องทางการเรียนรู้และความบกพร่องทางพฤติกรรมได้เช่นเดียวกัน เช่น ความบกพร่องหลังคลอดจากเยื่อหุ้มสมองอักเสบ การอักเสบของสมองและเส้นประสาทส่วนกลาง อาจส่งผลต่อความบกพร่องด้านความสนใจ ด้านพฤติกรรมและสติปัญญา โรคหัดหรือไทรอยด์ อาจส่งผลต่อความไม่อยู่นิ่ง (Hyperactivity) ความพิการทางสายตาและหูหนวก ภาวะการขาดออกซิเจนสามารถทำให้สมองถูกทำลาย ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้หรือความบกพร่องทางพฤติกรรม นอกจากนี้ ปัจจัยทางพันธุกรรมคงทำให้เกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกัน

๒. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (Environmental Factors)

มูลเหตุทางสิ่งแวดล้อม มีผลมาจากสิ่งแวดล้อมเชิงลบหรือปัจจัยทางสังคม ซึ่งได้แก่ การได้รับอาหารไม่เพียงพอ (ขาดอาหาร) หรือ ความด้อยโอกาสทางการศึกษา (ปัจจัยภายนอก : exogenous) กฎหมายรัฐ (The Federal Law) ไม่ได้ตระหนักในเรื่องปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมหรือปัจจัยทางเศรษฐกิจ ในฐานะเป็นสาเหตุหลักสำหรับความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่สาเหตุเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อเยาวชนและเป็นสาเหตุของความบกพร่องที่ตามมาในภายหลัง อาทิเด็กที่เกิดในสิ่งแวดล้อมที่ขัดสน พ่อแม่ฐานะยากจนและด้อยการศึกษา ขาดความรู้ทางโภชนาการหรือได้รับสารอันตราย (เช่น สารตะกั่วหรือสารปรอท) จะทำให้เด็กมีพัฒนาการล่าช้า หรือสมองถูกทำลาย การขาดความเอาใจใส่ในขณะตั้งครรภ์ และการรักษาที่ไม่

ถูกสุขลักษณะหลังคลอด (การติดเชื้อ) สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น

จากการศึกษาของนักวิทยาศาสตร์ นักวิจัยและนักการศึกษาทั้งของไทยและต่างประเทศ พบว่ายังไม่มีบทสรุปที่ชัดเจนถึงสาเหตุของปัญหาอันแท้จริงที่ทำให้เกิดภาวะความบกพร่องทางการเรียนรู้ แต่โดยสรุปแล้วต่างมีความเชื่อที่ใกล้เคียงกันว่าน่าจะมาจาก ๓ ปัจจัยหลักคือ ปัจจัยทางกายภาพ สิ่งแวดล้อมและพันธุกรรม ที่มีบางส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการทำงานของสมอง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็กที่ประสบกับปัญหาเหล่านี้ ด้วยความพยายามในการศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุที่มีอยู่หลากหลายและมีความสลับซับซ้อนมากมายต่าง ๆ ของบุคคลเหล่านี้ เราจะช่วยให้เรามีความเข้าใจยิ่งขึ้นในเรื่องของความบกพร่องทางการเรียนรู้ และนำมาเป็นแนวทางประกอบการพิจารณาหาวิธีการช่วยเหลือที่เหมาะสม เพื่อซ่อมเสริมปัญหาความบกพร่องที่มีอยู่ในแต่ละด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (๒๕๔๗ : ๓) ภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เกิดจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน ดังจะกล่าวเป็นด้านๆ ต่อไปนี้

๑. สาเหตุทางพันธุกรรม จากการวิจัยหลายเรื่อง นำมาสู่ข้อสรุปที่ว่าภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความเกี่ยวข้องกับกรรมพันธุ์ แม้การวิจัยเหล่านั้นไม่อาจโยงความสัมพันธ์ที่ชัดเจนถึงความเป็นเหตุ เป็นผลดังกล่าวได้ แต่ความถี่ของปรากฏการณ์ในระหว่างคนในสายเลือดเดียวกันมีสูงมาก ดังเช่น งานวิจัยของ Finucci et al ๑๙๗๖ : ๓ พบว่า ๔๕% ของญาติสนิทของนักเรียนที่เป็น LD ด้านการอ่าน ที่มีปัญหาในการอ่าน ในขณะที่งานวิจัยของ (Smith and other ๑๙๘๒ : ๓) พบว่า โครโมโซมบางตัว ทำให้เกิดปัญหาด้านการอ่าน

๒. สาเหตุในระหว่างการจัดครรภ์และการคลอด ในกรณีนี้จะเป็นเรื่องของ การได้รับสารเคมีบางชนิด ยาเสพติด ตลอดจนโรคภัยไข้เจ็บในระหว่างการจัดครรภ์ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อาจมีผลกระทบต่อการพัฒนาการทางสมองของทารกในครรภ์ไม่มากนักน้อย มารดาที่คลอดยาก ต้องใช้เครื่องมือทางการแพทย์บางชนิดมาช่วย บางครั้งทำให้เกิดความกระทบกระเทือนสมองชนิดที่เรียกว่า minimal brain damage ซึ่งความผิดปกติในลักษณะนี้เป็นสาเหตุสำคัญของการเกิด LD ในปี ๑๙๗๘ Rourke ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับภาวะบกพร่องของระบบประสาทที่มีผลต่อการอ่านของนักเรียน พบว่า นักเรียนที่มีความยากลำบากในการอ่านมักมีประวัติเคยได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองในลักษณะต่างๆ ไม่มากนักน้อย นอกจากนี้ยังมีรายงานการวิจัยอื่น ๆ ซึ่งยืนยันว่าทารกคลอดก่อนกำหนดมาก ๆ จะมีความเสี่ยงสูงมากต่อการเป็น LD

๓. สาเหตุภายหลังการคลอด ได้แก่ ไรภักย์ไข้เจ็บ ตลอดจนอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เช่น นักเรียนซึ่งมีประวัติเคยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ (Meningitis) หรือสมองอักเสบ (Encephalitis) จะเป็นนักเรียน LD สูงกว่านักเรียนซึ่งไม่เคยมีไรภักย์ไข้เจ็บเช่นนั้น

จากสาเหตุดังกล่าวสรุปได้ว่าภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีสาเหตุมาจากกรรมพันธุ์ การได้รับสารเคมีบางชนิด ยาเสพติด การที่สมองได้รับการกระทบกระเทือนก่อนคลอด ระหว่างคลอด หลังคลอด ซึ่งจะเกิดความผิดปกติสมองซีกซ้ายซึ่งควบคุมการรับรู้และแสดงออกทางด้านภาษา การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การรับรู้สัญลักษณ์ การให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ และการคิดคำนวณ

๑.๓ ประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๔๒ : ๑๗-๒๐) ได้กล่าวถึง ประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่ามีถึง ๕ ประเภท ดังนี้

๑. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนที่โรงเรียน (School Work LD) เด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน การเขียนหรือเลขคณิต บางคนอาจมีปัญหาด้านเดียว บางคนมีปัญหาทุกด้าน แต่เด็กเหล่านี้อาจเก่งในด้านกีฬา ศิลปะ และเข้ากับคนได้ง่าย

๒. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการพูดและการฟัง (Talking and Listening LD) เด็กบางคนมีความคิดดี แต่ไม่สามารถหาถ้อยคำที่เหมาะสมมาอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้ เด็กบางคนได้ยินเสียงคำพูดของผู้อื่นชัดเจน แต่ไม่เข้าใจว่าคำพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร หลายคนจึงคิดว่าเด็กไม่ได้ฟัง

๓. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านความตั้งใจ (Pay Attention LD) เด็กบางคนมีปัญหาเรื่องการตั้งใจหรือการให้ความสนใจในเรื่องต่าง ๆ เด็กมีความคิดเกิดขึ้นในหัวพร้อมกันมากมายขณะครูกำลังพูด แต่สิ่งที่ครูพูดทำให้เด็กรู้ถึงเรื่องอื่น ๆ ขึ้นมาและเขาก็ยังได้ยินเสียงรบกวนในห้องอีก จึงทำให้ไม่สามารถรวบรวมความคิดมายังสิ่งที่ครูพูดได้ ซึ่งมักจะเรียกเด็กประเภทนี้ว่า เด็กสมาธิสั้น

๔. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเคลื่อนไหว (Moving LD) เด็กเหล่านี้จะเคลื่อนไหวช้า ๆ มีความลำบากในการใช้มือจับดินสอหรือสีเทียน ลายมือยุ่งอ่านไม่ค่อยออก จึงมักได้คะแนนต่ำเพราะทำงานสกปรกยุ่งเหยิง

๕. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านความรู้สึก (Feeling LD) เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไม่มากนักที่มีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น เด็กที่มี

ปัญหาเหล่านี้จะไม่เข้าใจกิริยาท่าทาง น้ำเสียงหรือคำพูดของผู้อื่นที่แสดงออกถึงความไม่พอใจ ความโกรธ ดีใจ ไม่ชอบใจ และไม่สามารถบอกได้ว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไร

คีนส์นีย์ ฉัตรคุปต์ (๒๕๔๓ : ๒๕-๓๐) กล่าวอ้างอิงจากหนังสืออ้างอิง DSM IV (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) ซึ่งได้ระบุประเภทของความบกพร่องทางการเรียนรู้ว่า แบ่งออกเป็น ๔ ประเภทดังนี้

๑. ความบกพร่องทางการอ่าน (Reading Disorder)

ความบกพร่องทางการอ่าน เป็นที่รู้จักในนามของดิสเล็กเซีย (Dyslexia) เป็นความบกพร่องที่พบบ่อยที่สุดและมีผลกระทบต่อนักเรียนในวัยประถมศึกษาประมาณร้อยละ ๒ ถึง ๘

๒. ความบกพร่องทางการเขียน (Disorder of Written Expression)

ความบกพร่องทางการเขียนที่เรียกว่า ดิสกราเฟีย (Dysgraphia) เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กมีความยากลำบากในการเขียนตัวอักษรหรือเขียนบนพื้นที่ที่กำหนดให้ คนที่มีความบกพร่องทางการเขียน ต้องใช้เวลาและต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนอื่นในการที่จะเขียนให้ประณีต แม้ว่าเขาจะใช้ความพยายามมากเพียงใดก็ตาม ลายมือของเขาก็อ่านแทบจะไม่ได้เลย

๓. ความบกพร่องทางด้านคณิตศาสตร์ (Mathematics Disorder)

การคิดคำนวณเลขเป็นขั้นตอนที่สลับซับซ้อนมาก แม้ว่าจะเป็นการแก้ปัญหาโจทย์เลขง่าย ๆ เช่น ๒๕ หารด้วย ๓ เท่านั้นก็ตาม การคิดคำนวณเลข เกี่ยวข้องกับการตระหนักและจดจำจำนวนและสัญลักษณ์ การจดจำข้อเท็จจริง เช่น การจำสูตรคูณ การเรียงลำดับตัวเลข และยังเกี่ยวข้องกับความเข้าใจความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม เช่น หลักการต่าง ๆ ภาพของจำนวนและเศษส่วน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ อาจจะเป็นเรื่องยากมากสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการคิดคำนวณเลข ปัญหาเกี่ยวกับจำนวน ความคิดรวบยอดหรือหลักการพื้นฐานคณิตศาสตร์นั้นมีแนวโน้มที่จะปรากฏชัดตั้งแต่ในช่วงต้น ๆ ของการเรียน และความบกพร่องที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนสูง ๆ ขึ้นไปมักจะเกี่ยวข้องกัปัญหาในการใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์

๔. ความบกพร่องที่ไม่สามารถเฉพาะเจาะจง (Learning Disorder Not Otherwise specified)

DSM IV ยังให้รายการความบกพร่องในการเรียนรู้ประเภทอื่น ๆ อีกที่ไม่เข้ากฎเกณฑ์ของความบกพร่องในการอ่าน เขียน คำนวณ ซึ่งอาจจะหมายรวมถึง ความบกพร่องทั้ง ๓ ประเภท เกิดร่วมกัน หรือความบกพร่องที่ไม่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากนัก ความบกพร่องอื่น ๆ ที่พบ

ร่วมกับความบกพร่องในการเรียนรู้ อาทิความบกพร่องทางด้านสมาธิ (Attention Disorders) ความบกพร่องทางการสื่อสาร (Communication Disorders)

เบญจพร ปัญญา ยง (๒๕๔๓ : ๔) แบ่งความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็น ๔ ประเภท คือ

๑. ความบกพร่องทางการเขียนและการสะกดคำ
๒. ความบกพร่องทางการอ่าน
๓. ความบกพร่องทางการคำนวณและเหตุผลเชิงคณิตศาสตร์
๔. ความบกพร่องหลาย ๆ ด้านร่วมกัน

ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

แมสโตรเพียร์ และสกรักส์ (Mastropieri and Scruggs ๒๐๐๐ : ๘๐-๘๓, อ้างถึงใน สุวคนธ์ เกิดผล ๒๕๔๖ : ๒๗) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านภาษาและความสามารถในการอ่านและการเขียน (Language and Literacy) ดังนี้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ส่วนมากจะมีปัญหาด้านการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ เช่น Dyslexia เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะขาดความตระหนักรู้ในเรื่องของหน่วยเสียง (Phonemic Awareness) ปัญหาในการอ่านจะส่งผลให้เด็กไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ การถอดเสียงตัวอักษรในภาษา และการนำการถอดเสียงไปปรับใช้ให้ประสบความสำเร็จในการอ่าน (Decoding) เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้แต่ละคนจะใช้เวลาในการออกเสียง นานและช้า (บางคนจะอ่านได้ประมาณ ๖ หรือ ๗ คำ ต่อหน้าที่เท่านั้น) ไม่มีนิสัยรักการอ่าน เพื่อความบันเทิงและขาดยุทธศาสตร์การอ่านที่คล่องแคล่ว เด็กเหล่านี้จึงต้องการเครื่องมือที่จะช่วยในการอ่าน เช่น คำในบริบท หรือรูปภาพ เพื่อทดแทนการขาดทักษะในการอ่านคำ เด็กที่มีปัญหาด้านความตระหนักรู้ในเรื่องของหน่วยเสียงมักจะมีปัญหาด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วย ปัญหาความสามารถในการอ่านและการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะรวมถึงปัญหาด้านการคัดลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) และการเขียนเรียงความ (Written Composition)

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๔๑ : ๔๐-๕๑) ได้กล่าวถึง การจัดกลุ่มลักษณะรวม ๆ ของ ปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า อาจมองได้ใน ๔ ด้านใหญ่ ๆ ดังนี้

๑. ด้านพุทธิพิสัยหรือการรู้คิด (Cognitive) เช่น การคิดและการแก้ปัญหา
๒. ด้านภาษา (Language) ได้แก่ การพูด การฟัง การเขียน การอ่าน

๓. ด้านกลไกความเคลื่อนไหว (Motor) เช่น การประสานงานกันของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย

๔. ด้านสังคม (Social) เช่น ความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๔๒ : ๑๑๘-๑๒๑) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะตามสภาพปัญหาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ปัญหาในการเรียน เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มักมีปัญหาในการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์ ในวิชาคณิตศาสตร์เด็กอาจมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้

ขนาด เด็กไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของขนาดและรูปร่างได้

การนับ เด็กอาจนับเลขไม่ได้

การใช้เครื่องหมาย เช่น การบวก การลบ การคูณและการหาร

การคำนวณ คำนวนผิด แม้เด็กจะใช้เครื่องหมายถูกต้องก็ตาม

ด้านอื่น ๆ เด็กมีปัญหาการเรียนคณิตศาสตร์โดยทั่วไป

๒. ปัญหาทางภาษา เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนมากมีปัญหาในการพูด การใช้ภาษา ซึ่งอาจแบ่งออกได้ดังนี้

การอ่าน เด็กอาจอ่านข้ามบรรทัด จับหนังสือเข้าแทบขีดหน้า สิ้นศีรษะขณะอ่านหนังสือ ใช้เสียงสูงขณะอ่านออกเสียง กัดริมฝีปากขณะอ่านหนังสือ อ่านหนังสือไม่ออก ไม่ยอมอ่านตามที่ครูสั่ง อาจร้องไห้

การจำคำ การอ่านข้ามคำ ใช้คำอื่นแทนคำที่อ่าน อ่านสลับกัน อ่านออกเสียงผิด อ่านคำง่าย ๆ ไม่ได้ อ่านซ้ำ อ่านไม่ออก

ความเข้าใจ จำเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำขั้นตอนของเรื่องที่อ่านไม่ได้ จำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องที่อ่านไม่ได้ จับใจความสำคัญไม่ได้

ลักษณะอื่น ๆ เช่น อ่านทีละคำทีละพยางค์ อ่านด้วยเสียงสูง มีปัญหาในการอ่านคำที่มีตั้งแต่ ๒ พยางค์ขึ้นไป โดยเด็กมักอ่านทีละพยางค์ จึงไม่สามารถนำพยางค์มารวมกันเป็นคำได้ ไม่เข้าใจความหมายรวมไปถึงการไม่เว้นวรรคในขณะอ่าน หรือเว้นวรรคผิดเป็นต้น

๓. ความบกพร่องทางการรับรู้

การรับรู้มีความหมายไปถึงการใช้ประสาทสัมผัสเพื่อจำแนก จำและแปลความหมาย เด็กไม่สามารถกระทำดังกล่าวได้ แสดงว่ามีปัญหาในการรับรู้โดยเฉพาะในด้านต่อไปนี้

การรับรู้ทางสายตา เด็กมีปัญหาในการใช้สายตา เช่น มองเห็นภาพแต่ไม่สามารถอธิบายภาพที่เห็นให้ครูฟังได้

การจำแนกโดยการ ใช้สายตา เด็กมีปัญหาในการจำแนกภาพโดยใช้สายตา เช่น ไม่สามารถบอกครูได้ว่า ภาพสองภาพแตกต่างกันอย่างไร

การจำโดยใช้สายตา หมายถึง การมองเห็นวัตถุหรือสิ่งของแล้วจำได้ว่าเป็นอะไรบ้าง เด็กประเภทนี้มีปัญหาในการจำโดยใช้สายตาเพราะจำสิ่งที่เห็นไม่ได้ จำการเรียงลำดับของอักษรไม่ได้ เป็นต้น

การรับรู้ทางการฟัง เด็กมีปัญหาในการฟัง เด็กได้ยินเสียงแต่บอกไม่ได้ว่าได้ยินเสียงอะไรบ้าง ดังนั้นเด็กอาจมีปัญหาในการปฏิบัติตามคำสั่งของครู

การจำแนกโดยการฟัง เด็กไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน โดยเฉพาะเสียงที่คล้ายคลึงกัน เช่น คำว่า กิน นิน ดิน

การจำโดยการฟัง เด็กที่จำสิ่งที่ได้ยินไม่ได้ ฟังแล้วลืม เช่น ครูอ่านให้ฟัง เด็กได้ยินแล้วอ่านตามได้ ถ้าให้เด็กอ่านเองเด็กอาจอ่านไม่ได้

๔. ความผิดปกติในการเคลื่อนไหว

ความผิดปกติในการเคลื่อนไหวอาจจำแนกได้ ๓ ลักษณะ คือ

Hyperactivity เป็นการเคลื่อนไหวที่เกินปกติ เด็กประเภทนี้มักอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ เคลื่อนไหวอยู่เสมอและอาจเป็นการเคลื่อนไหวในลักษณะหรือกระทำซ้ำและเป็นการเคลื่อนไหวที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย หากจับให้นั่งเด็กอาจเคาะมือทำแทนการเดิน

Hypoactivity เป็นการเคลื่อนไหวที่เชื่องช้าหรือน้อยกว่าปกติ เด็กประเภทนี้ไม่เคลื่อนไหวมากเหมือนเด็กประเภทแรก แต่อาจนั่งอยู่กับที่ได้นาน ๆ โดยไม่ทำอะไรเลย

Incoordination การควบคุมกล้ามเนื้อไม่ได้ เด็กมีปัญหาในการเดิน เช่น เดินไม่ตรง รับลูกบอลไม่ได้ กระโดดไม่ได้ ตัดกระดาษด้วยกรรไกรไม่ได้ กลัดกระดุมไม่ได้ เป็นต้น เด็กประเภทนี้มีปัญหาในด้านกล้ามเนื้อใหญ่ เช่น การเดิน และการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การใช้ นิ้วมือในการหยิบจับสิ่งของ

๕. ปัญหาในด้านอารมณ์และสังคม

เด็กมีปัญหาในการเรียนรู้อาจมีปัญหาทางอารมณ์และสังคมควบคู่กันไปด้วย เด็กประเภทนี้มีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ขาดความอดทน มีความวิตกกังวลสูง ปรับตัวไปทางถดถอยต่อต้านสังคม หลีกเลี่ยงการทำงาน ทำงานช้า เป็นต้น เนื่องจากประสบการณ์ล้มเหลวในด้าน

การเรียนอยู่เสมอ เด็กอาจเป็นคนก้าวร้าวและมีทัศนคติไม่ดีต่อตนเอง พัฒนาการทางอารมณ์ อาจช้ากว่าเด็กปกติ เด็กประเภทนี้อาจไม่มีเพื่อนเพราะไม่มีนักเรียนคนใดอยากคบด้วย

๖. ปัญหาในการจำ

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในด้านการจำ ทั้งการจำในสิ่งที่ได้ยินและจำจาก สิ่งที่มีมองเห็น ดังนั้นเด็กจึงมีปัญหาในด้านการเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดคำ การทำตาม คำสั่ง ตลอดจนสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์

๗. ปัญหาในด้านความสนใจ

เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ มีช่วงความสนใจสั้นและขาดสมาธิ ไม่มีสมาธิ นานพอที่จะเรียนบทเรียนได้

๑.๔ การคัดแยกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

การคัดแยก (Identification) เป็นขั้นตอนหนึ่งของการจัดการศึกษาพิเศษ เพื่อจัด ประเภทเด็กเพื่อเข้ารับบริการทางการศึกษาพิเศษ เด็กที่ได้รับการตัดสินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาใน การเรียนรู้ด้านการอ่าน จะได้รับการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร สื่อการสอน ตลอดจนวิธีสอนที่ เหมาะสมและสอดคล้องตามความต้องการและปัญหาของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก ลดน้อยลง

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๔๒ : ๓๑-๔๐) กล่าวถึงวิธีการคัดแยกเด็ก ๒ วิธีใหญ่ ๆ คือ การคัดแยกแบบไม่เป็นทางการและการคัดแยกแบบเป็นทางการ

๑. การคัดแยกอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Identification)

เป็นการคัดแยกเด็กโดยไม่ใช้แบบทดสอบมาตรฐาน ครูอาจใช้วิธีสังเกต พฤติกรรมของเด็กอย่างเป็นระบบ โดยมีผู้สังเกต ๒-๓ คน ครูลงมติร่วมกันว่าเด็กที่สังเกตมี ปัญหาอะไรบ้าง ข้อมูลที่ได้สามารถใส่ประกอบการตัดสินใจคัดแยกประเภทเด็กได้เป็นอย่างดี อีกวิธีหนึ่งที่ โรงเรียนหลายแห่งใช้ได้ผลมาแล้ว คือ การบันทึกพฤติกรรมทางการเรียนของเด็ก ว่าเด็กมีปัญหา ใน การเรียนอย่างไรบ้าง จึงขอกกล่าวถึงการคัดแยกเด็กอย่างไม่เป็นทางการ ๒ วิธี พอสังเขป ดังนี้

๑.๑ การสังเกตพฤติกรรมเด็ก

ครูอาจประเมินผลเด็กเพื่อการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมของ เด็กได้ โดยการสังเกตพฤติกรรมด้านการเรียนและพฤติกรรมทั่วไป ตามหัวข้อต่อไปนี้

ก. พฤติกรรมด้านการเรียน

๑. ด้านภาษาไทย

๑.๑ เด็กปฏิบัติตามคำสั่งครูได้หรือไม่ เพียงใด

- แล้วครูเข้าใจหรือไม่ เพียงใด
- ๑.๒ เวลาเด็กใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสาร ครูฟังคำพูดของเด็ก
- ๑.๓ ลักษณะการพูดของเด็ก เด็กพูดเป็นคำ เป็นประโยคที่
- ชัดถ้อยชัดคำหรือไม่ เพียงใด
- ๑.๔ เด็กอ่านค่าง่าย ๆ ได้หรือไม่
- ๑.๕ ความสามารถในการอ่านของเด็ก เมื่อเปรียบเทียบกับ
- เพื่อนในชั้นต่ำกว่าหรือซ้ำกว่าเพื่อนในชั้นหรือไม่ เพียงใด
- ๑.๖ เด็กอ่านข้ามบรรทัดหรือไม่
- ๑.๗ เด็กอ่านข้ามข้อความหรือไม่
- ๑.๘ เด็กอ่านสลับตัวอักษรหรือไม่
- ๑.๙ เด็กลอกคำศัพท์จากกระดานได้หรือไม่
- ๑.๑๐ เด็กเขียนตามคำบอกได้หรือไม่
- ๑.๑๑ ลายมือของเด็ก อ่านยากหรือไม่เพียงใด การสะกดคำ
- อ่านเป็นคำที่ถูกต้องได้หรือไม่
- ๑.๑๒ เด็กเขียนตัวอักษรกลับหลังหรือไม่
- ๑.๑๓ เด็กเขียนประโยคถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือไม่
- เพียงใด
๒. ด้านคณิตศาสตร์ ครูสังเกตว่าเด็กมีพฤติกรรมดังต่อไปนี้หรือไม่
- ๒.๑ เด็กนับเลขได้หรือไม่
- ๒.๒ เด็กเข้าใจความหมายของจำนวนหรือไม่
- ๒.๓ เด็กนับจำนวนตามครูได้หรือไม่ เพียงใด เช่น ครูให้เด็กพูด
- ตาม ๑ ๕ ๒ ๓ ๖ ๙ ๔ ๘ ๑ ๗ ๖ ๓
- ๒.๔ เด็กบอกขนาดของสิ่งของได้หรือไม่
- ๒.๕ เด็กบอกความแตกต่างของรูปทรงทางเรขาคณิตได้หรือไม่
- ๒.๖ เด็กเข้าใจความหมายของเงินตราหรือไม่
- ๒.๗ เด็กเข้าใจมาตรการซึ่ง ตวง วัด หรือไม่
- ๒.๘ เด็กเข้าใจความหมายของกราฟ แผนที่หรือไม่
- ๒.๙ เด็กทำเลขได้หรือไม่ เพียงใด ในการบวก ลบ คูณ หาร
- ๒.๑๐ เด็กทำเลขโจทย์ปัญหาได้หรือไม่ เพียงใด

๓. ด้านพฤติกรรม

- ๓.๑ เด็กเสียสมาธิง่ายหรือไม่ เพียงใด
- ๓.๒ เด็กมีช่วงความสนใจสั้นหรือไม่ เพียงใด
- ๓.๓ เด็กมีใจจดจ่ออยู่กับกิจกรรมได้นานหรือไม่ เพียงใด
- ๓.๔ เด็กอยู่นิ่งเฉยได้นานหรือไม่ เพียงใด
- ๓.๕ เด็กเดินหรือวิ่งได้คล่องแคล่วหรือไม่เพียงใด
- ๓.๖ เด็กหยิบจับสิ่งของได้ดีหรือไม่ จับดินสอเขียนหนังสือได้

หรือไม่

- ๓.๗ เด็กมีความอดทนต่อการรอคอยได้หรือไม่เพียงใด
- ๓.๘ เด็กจำสิ่งของได้หรือไม่ เช่น เกมการจำสิ่งของ
- ๓.๙ เด็กแสดงความสับสนระหว่างซ้าย-ขวา หรือไม่เพียงใด
- ๓.๑๐ เด็กทำงานเสร็จตามที่ได้รับมอบหมายหรือไม่ เพียงใด

ข. การบันทึกพฤติกรรมในการเรียนของเด็ก

การบันทึกพฤติกรรมในการเรียนของเด็กว่าเด็กมีปัญหาในการเรียนอย่างไร จะทำให้ครูผู้สอนเข้าใจปัญหาในการเรียนของเด็กได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากครูผู้สอนเป็นคนที่มักชะงักในการสังเกตว่าเด็กในชั้นเรียนของตน มีปัญหาในการเรียนอย่างไรบ้าง เด็กทำตามคำสั่งของครูได้หรือไม่ หากทำได้ ทำได้มากน้อยเพียงใด หากทำไม่ได้เด็กแสดงพฤติกรรมอย่างไร เป็นต้น

ผู้ที่ทำหน้าที่สังเกตพฤติกรรมในการเรียน อาจเป็นครูประจำชั้น ครูประจำวิชาต่าง ๆ เช่น วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เป็นต้น ทั้งนี้ควรรใช้ผู้สังเกตการณ์ประมาณ ๒-๓ คน เพื่อให้เห็นปัญหาชัดเจน และโรงเรียนอาจกำหนดแบบฟอร์มขึ้นเพื่อใช้ในการบันทึกปัญหาในการเรียนของเด็กก็ได้

๒. การคัดแยกอย่างเป็นทางการ (Formal Identification)

เป็นการคัดแยกโดยใช้แบบทดสอบ ซึ่งส่วนมากเป็นแบบทดสอบ หรือแบบคัดแยกที่เชื่อถือได้ มีคุณภาพดี ในต่างประเทศแบบทดสอบที่เป็นที่นิยมใช้ในการคัดแยกเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นี้มีดังนี้

- ๑. Illinois Test of Psycholinguistic Abilities (ITPA)
- ๒. Detroit Tests of Learning Abtitude
- ๓. Woodcock-Johnson Psycho-Educational Battery

๔. Southern California Sensory Integration Tests
๕. Bender-Gestalt-Visual Perception-Visual Motor
๖. Frostig Development Test
๗. Peabody Individual Achievement Test-Revised
๘. Kaufman Assessment Battery for Children
๙. WISC-III
๑๐. Standard-Binet

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (๒๕๔๗ : ๔) กล่าวถึง การตรวจสอบและวินิจฉัยความเป็น LD ไว้ว่า ครูผู้สอนซึ่งมีความใกล้ชิดกับเด็กจะสามารถสังเกตเห็นปัญหาทางการเรียนของเด็กได้ชัดเจน เป็นต้นว่าเด็กมีความยากลำบากในการเข้าใจคำสั่ง อ่านสะกดคำ หรือเขียนผิดพลาดตลอดเวลา ทั้ง ๆ ที่เด็กอื่น ๆ ในชั้นเดียวกันทำกิจกรรมเหล่านี้ได้ การสังเกตของครูถือเป็น การประเมินอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งยังไม่ได้รายละเอียดของความบกพร่องที่เกิดขึ้นมากนัก กระนั้นก็ตามความคิดเห็นของครูดังกล่าวนี้จะช่วยให้มีการนำส่งเด็ก (Refer Case) ไปยัง นักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพื่อทำการตรวจสอบและวินิจฉัยอย่างเป็นทางการอีกครั้งหนึ่ง

การตรวจสอบและวินิจฉัยอย่างเป็นทางการว่าบุคคลหนึ่ง ๆ เป็น LD หรือไม่ ประกอบด้วยกระบวนการ ดังนี้

๑. การตรวจสอบทางจิตวิทยา ซึ่งประกอบด้วย
 - การทดสอบ IQ
 - การทดสอบ Visual – motor tests
 - การประเมินปัญหาทางอารมณ์และจิตใจ
 - การประเมินบุคลิกภาพ
๒. การตรวจสอบทางประสาทวิทยา ได้แก่
 - การจัดประวัติของบุคคลในครอบครัว เกี่ยวกับความผิดปกติที่เกิดขึ้น
 - การจัดประวัติพัฒนาการโดยละเอียดของเด็กที่มีปัญหา
 - การทดสอบ Cranial nerve โดยละเอียด
 - การทดสอบ Moor Function ทั้งที่เป็นกล้ามเนื้อหยาบและกล้ามเนื้อประณีต
 - การทำ EEG (ในบางราย)
 - การตรวจสอบ Soft neurological signs
 - การตรวจสอบภาวะ : ADD หรือ ADHD

๓. การตรวจสอบโดยใช้แบบทดสอบทางการศึกษาที่มีความเป็นมาตรฐาน เพื่อ ดูว่าระดับการรู้ การเข้าใจเนื้อหาวิชาของเด็กที่มีปัญหานั้น ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานสำหรับวัย เดียวกัน หรือไม่เพียงใด

ในประเทศไทย ปัจจุบันมีเครื่องมือที่พอจะใช้คัดแยกเด็กในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีอายุไม่เกิน ๑๓ ปี ๑๑ เดือนซึ่งพัฒนาโดย ความร่วมมือของ ๒ หน่วยงานได้แก่โรงเรียนสาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development – KUS) และ สาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล (Faculty of Medicine Siriraj Hospital - SI) กับแบบสำรวจปัญหาในการเรียนซึ่งพัฒนาขึ้นโดย ศาสตราจารย์ ดร. ผดุง อารยะ-วิญญู แห่งภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสามารถประเมินเด็กที่มีอายุระหว่าง ๖-๑๒ ปี ดังมีรายละเอียด ต่อไปนี้

๑. แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs)

แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) เป็น แบบคัดกรองที่ใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๖ อายุระหว่าง ๖-๑๓ ปี ๑๑ เดือน ที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder – ADHD) บกพร่อง ทางการเรียนรู้ (Learning Disorders – LD) และออทิสซึม (Autism and Pervasive Developmental Disorders – PDDs) ใช้คัดกรองพฤติกรรมรวม ๑๓๐ ข้อ ๕ ด้านย่อย คือ

ด้านที่ ๑ KUS-SI Rating Scale 1 : ADHD : มีข้อความ ๓๐ ข้อ ใช้สำหรับ คัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น (ADHD)

ด้านที่ ๒ KUS-SI Rating Scale 2 : LD-Reading : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้ สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (LD – Reading Disorder)

ด้านที่ ๓ KUS-SI Rating Scale 3 : LD-Written Expression : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน (LD – Disorder of Written Expression)

ด้านที่ ๔ KUS-SI Rating Scale 4 : LD-Mathematics : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ (LD – Mathematics Disorder)

ด้านที่ ๕ KUS-SI Rating Scale 5 : Autism/ PDDs : มีข้อความ ๔๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะออทิสซึม (Autism and PDDs)

โดยแต่ละด้านจะมีการคำนวณคะแนนที่แยกจากกันและอาจประเมินให้เสร็จได้โดยไม่จำเป็นต้องประเมินไล่เรียงตามลำดับแต่ต้องประเมินให้ครบทุกข้อความและทุกด้าน

โดยเครื่องมือนี้มีค่าความเที่ยงจากการทดลองใช้กับนักเรียนปกติ มีค่าระหว่าง ๐.๙๓-๐.๙๗ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมีค่าระหว่าง ๐.๙๑-๐.๙๖ และกลุ่มตัวอย่างมาตรฐานมีค่าความเที่ยงระหว่าง ๐.๙๗-๐.๙๘ ดังนั้นแบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นบกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิสซึมฉบับนี้จึงมีคุณภาพดีมากในด้านความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน โดยมีการประเมินและแปลผลคะแนนดังนี้

๑. คำนวณอายุตามปฏิทินของนักเรียน
๒. คำนวณคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้านพร้อมบันทึกคะแนนดิบ
๓. นำคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้านไปแปลงเป็นคะแนนที่ (T-score) โดยเปิดตารางคะแนนในคู่มือการใช้แบบคัดกรองแล้วแปลผลคะแนนแต่ละด้านว่านักเรียนอยู่กลุ่มใดตามเกณฑ์การแปลผลคะแนนได้แก่

คะแนนที่ $LD \leq 50$	=	กลุ่ม ๑	กลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย
คะแนนที่ $LD 51-60$	=	กลุ่ม ๒	กลุ่มเฝ้าระวังติดตามทำซ้ำ
คะแนนที่ $LD 61-70$	=	กลุ่ม ๓	กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา
คะแนนที่ $LD \geq 71$	=	กลุ่ม ๔	กลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน

๒. แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้

เป็นแบบสำรวจโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า ๕ ระดับ มีคำถาม ๕๐ ข้อ ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินเด็กแต่ละคน ครูจะต้องรู้จักเด็ก และคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดี โดยได้สังเกตเด็กติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ เดือน เครื่องมือนี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งหมดเท่ากับ .๙๙ มีค่าความเที่ยงตรงดี วิเคราะห์หาความเที่ยงตรงโดยใช้ Known Group Technique แบบสำรวจนี้ใช้กับเด็กที่มีอายุ ๖-๑๒ ปี ซึ่งเป็นเด็กอยู่ในระดับประถมศึกษา สำรวจปัญหาของเด็กใน ๕ ด้านใหญ่ และ ๒๕ ด้านย่อยคือ

๑. ภาษา แบ่งออกเป็น ๕ ด้านย่อย คือ
 - ๑.๑ คำศัพท์
 - ๑.๒ การฟังคำสั่ง
 - ๑.๓ การเล่าเรื่อง
 - ๑.๔ การอ่าน
 - ๑.๕ การเขียน
๒. คณิตศาสตร์ แบ่งออกเป็น ๕ ด้านย่อย คือ
 - ๒.๑ การนับปากเปล่า
 - ๒.๒ การนับที่เข้าใจความหมายของจำนวน
 - ๒.๓ การจำตัวเลข
 - ๒.๔ สัญลักษณ์
 - ๒.๕ การคำนวณ
๓. เวลาและทิศทาง แบ่งออกเป็น ๔ ด้านย่อย คือ
 - ๓.๑ เวลา
 - ๓.๒ ขนาด
 - ๓.๓ การจัดลำดับ
 - ๓.๔ ทิศทาง
๔. การเคลื่อนไหว แบ่งออกเป็น ๕ ด้านย่อย คือ
 - ๔.๑ การเดิน / วิ่ง
 - ๔.๒ การกระโดด
 - ๔.๓ การทรงตัว
 - ๔.๔ การใช้นิ้ว
 - ๔.๕ การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ
๕. พฤติกรรม แบ่งออกเป็น ๖ ด้านย่อย คือ
 - ๕.๑ ความร่วมมือ
 - ๕.๒ ความสนใจ
 - ๕.๓ ความเป็นระเบียบ
 - ๕.๔ การปรับตัว
 - ๕.๕ การยอมรับ

๕.๖ ความรับผิดชอบ

เมื่อครูประเมินความสามารถของเด็กแล้ว ครูทำหน้าที่รวมคะแนน และนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ปกติซึ่งบอกเกณฑ์โดยใช้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ แล้วจึงนำคะแนนมากำหนดลงบนภาพรวม (Profile) สำหรับเด็กหากเส้นกราฟปรากฏ ในตำแหน่งเส้นที่บ่งชี้แสดงว่าเด็ก เป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่รุนแรง หากเส้นกราฟปรากฏ ในตำแหน่งเส้นที่บ่งชี้แสดงว่าเด็กมีปัญหายุ่งยากในระดับกลุ่มเสี่ยง ซึ่งควรได้รับการช่วยเหลือเช่นกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การคัดแยกว่าเด็กเป็นบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านหรือไม่นั้น นักการศึกษาส่วนมากจะให้ความสำคัญที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญาที่ไม่สอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนำมาพิจารณา ร่วมกับปัจจัยอื่น ซึ่งอาจจะมาจากหลากหลายสาเหตุและส่งผลกระทบต่อความบกพร่องที่แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลจึงจำเป็นต้องใช้เครื่องมือมาช่วยในการวินิจฉัยคัดแยก ที่มีทั้งการคัดแยกที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการค้นหาวิธีช่วยเหลือที่ถูกต้องตรงกับลักษณะความบกพร่องและความต้องการของแต่ละบุคคล แต่อย่างไรก็ตาม แบบคัดแยกแต่ละชุดมีข้อดีและข้อบกพร่อง เนื่องจากสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ต่างกัน การคัดแยกจึงควรใช้เครื่องมือหลายชุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เมื่อคัดแยกเด็กแล้ว จึงวางแผนจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็กต่อไป

๑.๕ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (๒๕๓๘ : ๒๕๓) กล่าวถึง ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ดังนี้

๑. การเคลื่อนไหวร่างกายที่แสดงอาการเครียด เช่น อารมณ์เสีย หน้านอง
๒. อ่านหลงบรรทัด อ่านซ้ำคำ
๓. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่หรืออ่านกลับคำ
๔. อ่านเรียงลำดับคำผิด สับสนตำแหน่ง ประธาน กริยา กรรม
๕. อ่านสับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
๖. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
๗. อ่านด้วยความลังเลไม่แน่ใจ
๘. อ่านเอาเรื่องไม่ได้

๙. บอกลำดับเรื่องราวไม่ได้
๑๐. จำประเด็นสำคัญของเรื่องราวไม่ได้ (อ่านได้แต่อธิบายไม่ได้)
๑๑. แยกสระเสียงสั้น – ยาวไม่ได้

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๔๐ : ๔๒) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ดังนี้

๑. ขมวดคิ้ว นิ่งหน้าเวลาอ่าน
๒. หลงบรรทัด
๓. อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ
๔. อ่านสลับตัวอักษร
๕. การอ่านช้า การอ่านถอยหลัง
๖. อ่านออกเสียงไม่ชัด
๗. จับใจความของเรื่องที่อ่านหรือลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้
๘. จำใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้
๙. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้

ฯลฯ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (๒๕๔๑ : ๑๑) กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ไว้ดังนี้

๑. หลงบรรทัด อ่านข้ามคำ
๒. อ่านซ้ำและตะกุกตะกัก
๓. จำข้อเท็จจริงพื้นฐานไม่ได้
๔. อ่านคำในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง
๕. ไม่สามารถบอกลำดับของเรื่องราวได้
๖. สับสนระหว่างอักษรหรือคำที่คล้ายคลึงกัน
๗. ไม่สามารถจำประเด็นสำคัญของเรื่องราวได้
๘. อ่านตกหล่น อ่านเพิ่มคำ หาคำมาแทนที่ อ่านกลับคำ

เบญจพร ปัญญาียง (๒๕๔๓ : ๕-๙) กล่าวถึง ลักษณะที่แสดงออกของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

จึงจะอ่านได้

๑. อ่านซ้ำ มีความยากลำบากในการอ่าน เช่น อ่านคำต่อคำ จะต้องสะกดคำ
๒. อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน
๓. ไม่ระมัดระวังในการอ่าน จะเดาคำจากอักษรตัวแรก เช่น บาท เป็น บท ฯลฯ
๔. อ่านข้าม อ่านเพิ่มคำ อ่านผิดประโยคหรือผิดตำแหน่ง
๕. อ่านโดยไม่เน้นคำ หรือเน้นข้อความบางตอน
๖. จำคำศัพท์ได้จำกัด พยายามอธิบายความหมายของคำที่อ่านไม่ได้
๗. ผันเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้
๘. เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้
๙. จับใจความสำคัญหรือเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านไม่ได้
๑๐. ไม่รู้จักเดาคำจากข้อความหรือประโยคที่อยู่หน้าหรือหลังคำหรือย่อหน้านั้นๆ

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๔๔ : ๒๒-๒๓) ได้กล่าวถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านว่า อาจมีพฤติกรรม ดังนี้

๑. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านเป็นคำไม่ได้
๒. จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านเป็นคำไม่ได้
๓. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน
๔. ระดับสติปัญญาของเด็กอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยหรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อวัดโดยใช้แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาที่เชื่อถือได้

ใช้แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาที่เชื่อถือได้

๕. เด็กบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา
๖. เด็กบางคนอาจมีความไวในการฟัง
๗. พุดไม่เป็นประโยค
๘. เด็กสามารถเข้าใจภาษาได้ดี หากให้เด็กฟังหรือมีคนอ่านหนังสือให้ฟังหรือฟังจากเทป แต่ถ้าให้อ่านเองเด็กจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้

จากเทป แต่ถ้าให้อ่านเองเด็กจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจหรือจับใจความไม่ได้

๙. อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น กบ เป็น บก
มอง เป็น ของ
ยอด เป็น ดอย
กาบ เป็น บาก เป็นต้น
๑๐. ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใดมาก่อน – หลัง ตัวอักษรใดอยู่ทางซ้ายหรือขวา

๑๑. ไม่สามารถแยกเสียงสระในคำได้ เช่น ระหว่าง น้ำลง กับ แมลง เด็กมักอ่าน คำว่า แมลง ว่า แม – ลง หรือ มะ – แลง – ลง เป็นต้น

เด็กกลุ่มนี้มีศัพท์ทางวิชาการเรียกว่า ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) เด็กที่มีปัญหาในการอ่าน เรียกว่า เด็กดิสเล็กเซีย (Dyslexia child) เด็กแต่ละคนอาจมีพฤติกรรมดังกล่าวมากบ้าง น้อยบ้าง แตกต่างกันไป

ปัญหาการเรียนรู้อ่านหนังสือทางด้านการอ่าน นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ เพราะถ้าเด็กอ่านไม่ได้ ก็จะไม่สามารถที่จะเรียนวิชาอื่นได้ดีเพราะจะต้องใช้ทักษะการอ่านเป็นสำคัญ เนื่องจากความบกพร่องทางด้านการอ่านของเด็กแต่ละคน แต่ละวัย จะมีความแตกต่างกัน ดังนั้น การแก้ไข ฝึกฝน การเรียนการสอน ให้กับเด็กแต่ละคน จึงควรเลือกใช้วิธีการสอนให้เหมาะสมกับความบกพร่องและความต้องการของเด็ก

๒. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทย

๒.๑ ความหมายของการอ่าน

กิติยะวดี บุญซื่อ (๒๕๒๐ : ๗๗) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรับข้อมูลซึ่งนำไปสู่ความคิด การอ่านเป็นเสมือนกุญแจที่ไขไปสู่ความกระจ่างในปัญหามานานาประการ ในแง่จิตวิทยา ถือว่า การอ่านเป็นทักษะที่ต้องใช้กระบวนการอันซับซ้อน ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายของภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียน

กู๊ดแมน (Goodman ๑๙๗๐ : ๕-๖) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการการรับรู้ทางภาษา การอ่านยังเกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดในระหว่างที่สายตามองตามสัญลักษณ์ สมองจะคิดและตีความ ทำความเข้าใจกับข้อความนั้น ๆ ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับภาษาในการอ่าน ตลอดจนถอดความหมายจากผู้เขียนได้อย่างกลมกลืน

เดชา จันดาพันธ์ (๒๕๒๗ : ๑๑) กล่าวว่า การอ่านคือ ความคิด ความรู้สึก หรือสภาพทางจิตที่เกิดขึ้นในสมองด้วยความเข้าใจข้อความที่เขียนหรือตีพิมพ์ขึ้นมา ความเข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อความคิด ความรู้สึกของผู้อ่านตรงกับความรู้สึกของผู้เขียน

บันลือ พุกชะวัน (๒๕๓๒ : ๒) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

๑. การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำ ๆ ไม่สามารถใช้สื่อความโดยการฟังได้ทันที เป็นการอ่านเพื่อการอ่านออก มุ่งให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

๒. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียง เป็นคำหรือเป็นประโยค ทำให้เข้าใจความหมายในการสื่อความโดยการอ่าน หรือฟังผู้อื่นอ่านแล้ว รู้เรื่อง เราเรียกว่า อ่านได้ ซึ่งมุ่งให้อ่านแล้วรู้เรื่องของสิ่งที่อ่าน

๓. การอ่าน เป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความคิด ความรู้ จากผู้เขียน (ผู้สื่อ) ถึงผู้อ่าน การอ่านลักษณะนี้เรียกว่า อ่านเป็น ผู้อ่านยอมเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน โดยอ่านแล้วสามารถประเมินผลของสิ่งที่อ่านด้วย

๔. การอ่าน เป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น ใช้การสังเกตจำรูปคำ ใช้สติปัญญา และประสบการณ์เดิมในการแปลความ หรือ ถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน และต่อเนื่อง (กระบวนการ) อาจต้องใช้ความหมายของการอ่านจากข้อ ๑, ๒ และ ๓ (หรือไม่ จำเป็นต้องครบทั้ง ๓ ความหมายก็ได้) แล้วสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน และนำผลของ สิ่งที่ได้จากการอ่านมาเป็นแนวคิด แนวปฏิบัติได้ เราเรียกว่า อ่านเป็น

วรรณิ โสุมประยูร (๒๕๓๗ : ๑๒๑) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางสมอง ที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจ ตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

นพดล จันทร์เพ็ญ (๒๕๓๙ : ๗๓) กล่าวว่า การอ่าน เป็นกระบวนการในการแปล ความหมายตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิดของตนเองแล้วผู้อ่านก็นำ ความคิด ความเข้าใจที่ได้จากการอ่านนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์

กัลยา ยวนมาลัย (๒๕๓๙ : ๘) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การเข้าใจความหมาย ของคำ สัญลักษณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถรับรู้แล้วแปลความหมายออกมาได้ ฉะนั้นหัวใจของ การอ่านก็คือการเข้าใจและสามารถแปลความหมายของถ้อยคำที่อ่านได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

จากความหมายของการอ่าน ที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ พอสรุปได้ว่า การอ่าน เป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรมาเป็นถ้อยคำ โดยใช้การสังเกต การจำรูปคำ การ ใช้สติปัญญา และการใช้ประสบการณ์เดิมในการแปลความ ทำให้เกิดความเข้าใจในคำหรือ ข้อความที่อ่าน อีกทั้งการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนเพราะการที่ผู้อ่านจะจำข้อความที่อ่านได้

ต้องเข้าใจความหมายของคำหรือถ้อยคำ ต้องรู้หน้าที่ของคำ และสามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกด และวรรณยุกต์ ออกจากคำนั้นได้

๒.๒ ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนภาษา และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทักษะทางการฟัง การพูด และการเขียน ก่อ สวัสดิปาณิชย์ (๒๕๑๕ : ๑๔๗) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า “การอ่านเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ถ้าเด็กมีทักษะการอ่านดีแล้ว การเรียนวิชาอื่นย่อมเกิดผลดีอย่างรวดเร็ว”

บันลือ พุกกะวัน (๒๕๓๒ : ๑๐-๑๑) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

๑. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้
๒. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับสามารถร่วมเรียนร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ดี
๓. การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างกว้างขวาง
๔. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพของผู้เรียนในอนาคต
๕. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมือง
๖. การอ่านเป็น จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการพินิจเลือก ตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง
๗. การอ่านนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ได้รับความเพลิดเพลินและพัฒนาด้านจิตใจอีกด้วย
๘. การอ่านช่วยให้ผู้เรียนทราบและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม พัฒนาตนเองและอาชีพของตนได้

เสริมศรี หอทิมาวรกุล (๒๕๓๙ : ๓๔๘) กล่าวว่า นอกจากการอ่านจะเป็นทักษะสำคัญของการแสวงหาความรู้แล้ว การอ่านยังมีความสำคัญในด้านอื่น ๆ อีก ดังนี้

๑. การอ่านเป็นพื้นฐานของการเรียนวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะต้องการหาความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือ
๒. การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้สึก และความต้องการระหว่างบุคคลกับบุคคล

๓. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะได้อ่านเอกสารความรู้ในการปรับปรุงงานของตนเองอยู่เสมอ

๔. การอ่านเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะถ้าเราอ่านได้ก็สามารถทำความเข้าใจร่วมกับคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ผ่านไปได้อย่างราบรื่น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (๒๕๔๒ : ๙) กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความ ดังนั้นในการสอนอ่านจึงจำเป็นที่ครูจะต้องให้นักเรียนเข้าใจและรับรู้ความหมายของคำก่อน เพื่อจะนำไปสู่ความเข้าใจในการอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ได้ การอ่านที่ดีจะต้องให้นักเรียนมีจุดมุ่งหมายว่าต้องการอ่านเพื่ออะไร และครูจะต้องมีเป้าหมายในการสอนว่า ต้องการให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการอ่านทางด้านใดบ้าง ซึ่งจะเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก นอกจากนั้นการอ่านของนักเรียนจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียน ความพร้อมทางด้านร่างกาย และสติปัญญา สภาพแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียนที่ดีจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการอ่านแล้ว ครั้งหนึ่งเมื่อบวกรับกับสภาพความพร้อมทางด้านร่างกาย และสติปัญญาแล้วนักเรียนก็จะมีสัมฤทธิ์ผล ในการอ่านตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

สรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ เนื่องจากเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็น สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการเรียน ศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ในด้านอื่น ๆ ต่อไป ทั้งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการพูด การฟัง และการเขียน สามารถนำไปประกอบอาชีพ ใช้ในการดำเนินชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

๒.๓ จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านของแต่ละบุคคล แต่ละวัย และแต่ละอาชีพ ย่อมจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายไว้หลายประการ ดังนี้

สนิท สัตโยภาส (๒๕๒๖ : ๗๕) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการสอนอ่านที่มุ่งให้นักเรียนอ่านได้ ๓ อย่าง คือ

๑. สอนให้เด็กอ่านออก คือ เด็กจะต้องอ่านออกทั้งอ่านออกเสียงและอ่านในใจ ผู้เรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง

๒. สอนให้เด็กอ่านได้รวดเร็ว จับใจความได้พร้อมทั้งนำสิ่งที่ได้ไปใช้ประโยชน์

๓. สอนให้เด็กรู้จักแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลิน โดยใช้การอ่านและมีนิสัยรักการอ่าน

เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ (๒๕๓๑ : ๒๒) กล่าวไว้ว่า การอ่านโดยทั่ว ๆ ไปมีจุดมุ่งหมายหลัก ๓ ประการ คือ

๑. อ่านเพื่อบันเทิง
๒. อ่านเพื่อรู้และเข้าใจวิธีการหรือกระบวนการ (เพื่อ “ทำเป็น”)
๓. อ่านเพื่อศึกษาและค้นคว้า (เพื่อ “คิดเป็น”)

วรรณิ โสภประยูร (๒๕๓๗ : ๑๒๗-๑๒๘) แบ่งจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

๑. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความอ่านสารคดี
๒. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
๓. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทชวนหัวต่าง ๆ

๔. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
๕. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
๖. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ

๗. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
๘. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า

๙. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

เกรลเล็ต (Grellet ๑๙๙๔ : ๔) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่าน ดังนี้

๑. การอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
๒. การอ่านเพื่อหาความรู้จากข้อมูลต่าง ๆ

สนิท ตั้งทวี (๒๕๓๘ : ๔) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

๑. อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ

๒. อ่านเพื่อตอบสนองของความอยากรู้อยากเห็น
๓. อ่านเพื่อต้องการทราบข้อมูลข่าวสาร ข้อเท็จจริง
๔. อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า
๕. อ่านเพื่อต้องการเป็นที่ยอมรับในวงสังคม
๖. อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน

เด็อนใจ กรุยกะระโทก (๒๕๔๓ : ๑๘) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือทุกครั้ง ผู้อ่านควรกำหนดจุดมุ่งหมายในการอ่าน เช่น อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ อ่านเพื่อความสนุกสนาน หรืออ่านเพื่อต้องการอยากรู้

จากจุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การอ่านของแต่ละคนมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อสนองความต้องการของตนเอง เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และอ่านเพื่อให้มีความรู้ เท้าทันต่อเหตุการณ์และที่สำคัญที่สุด คือ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตแต่ก่อนจะถึงขั้นนั้นผู้อ่านจะต้องฝึกให้อ่านออกและอ่านให้คล่องแคล่ว จึงจะบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการได้

๒.๔ วิธีการสอนอ่านทั่วไป

บันลือ พุกษะวัน (๒๕๓๒ : ๑๒) ได้กล่าวไว้ว่า ในการสอนอ่านจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจมิติหรือขอบข่ายในการสอนอ่าน ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่มีผลต่อการสอน เช่น ต้องเข้าใจถึงธรรมชาติที่มาของตัวอักษร ที่มาของวิธีสอนและวิธีเรียนอ่านของเด็ก เพื่อนำมาวิเคราะห์ว่าควรจะสอนอ่านด้วยวิธีใดจึงจะส่งเสริมให้เด็กได้เรียนอ่านอย่างมีประสิทธิภาพและมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน

แฟรงค์ แมรี่ และลอร์เรนซ์ (Frank Mary and Lawrence, อ้างถึงใน บันลือ พุกษะวัน ๒๕๓๒ : ๑๖-๑๗) ได้ทำการค้นคว้าและพบว่า เด็กเรียนอ่านได้ ๓ ทางด้วยกัน คือ

๑. เด็กเรียนอ่านทางตา เด็กใช้สายตาอ่านภาพที่สัมพันธ์กับคำ หรืออ่านบัตรคำประกอบภาพ พอรู้จักเรียกชื่อภาพนั้นเขาก็อ่านคำได้ ซึ่งถือว่าเป็นวิธีอ่านที่ง่ายที่สุด บัตรประโยคประกอบภาพก็อ่านกิริยาอาการของภาพ แล้วพูดเป็นประโยคตามทีเห็นภาพนั้น ๆ อ่านภาพบอกเรื่องแล้วฝึกอ่านคำได้ แสดงให้เห็นว่าภาพมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าตัวหนังสือ หนังสือภาพจึงน่าจะเป็นเครื่องมือหรือวัสดุการฝึกอ่านเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี

ภาพย่อมเป็นหัวใจสำคัญที่เด็กใช้ช่วยในการอ่าน แบบเรียนก็ดี หนังสือสำหรับเด็กก็ดี น่าจะใช้ประโยชน์จากภาพ นำมาช่วยในการอ่านให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะส่งเสริมให้

เด็กประสบความสำเร็จจากการอ่านแต่ต้นมือเด็กจะได้มีกำลังใจในการอ่านมากขึ้น เมื่อเด็กมีกำลังใจและสนใจในการอ่านแล้ว ย่อมนำไปฝึกอ่านหนังสือได้ดี

๒. เด็กเรียนอ่านทางหู ใช้หูวิเคราะห์เสียงและผสมเสียงอ่านเป็นคำ ๆ การอ่านลักษณะนี้ เด็กจะใช้เสียงพาไป (Sound Blending) มาช่วยในการอ่าน และการอ่านแบบนี้บางที่เด็กเกือบไม่ใช้สายตาช่วยในการอ่านเลย (ถ้าอ่านเป็นกลุ่ม) ถ้าสังเกตเด็กอ่านบทแจกลูกแม่ ก กา หรือ คำที่มีตัวสะกดด้วย เด็กก็สามารถใช้เสียงพาไป เช่น จาน จอ อา จา , จา นอ = จาน พอหัวหน้าออกเสียงตัว จอ เด็กสามารถไล่สะกดคำได้ทันที เพราะได้แนวจากโครงสร้างของคำที่อ่านมาแล้วช่วยการอ่าน นั่นก็คือ การไล่สะกดคำอ่านโดยใช้เสียงพาไป การเรียนอ่านด้วยหูของเด็ก จึงมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติที่มาของภาษา (ตัวอักษร) ที่ใช้เสียงของภาพในการสื่อ และยังมีส่วนสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบสะกดตัวผสมคำอีกด้วย

๓. เด็กเรียนอ่านโดยการจำรูปคำ โครงสร้างและรูปคำของตัวอักษรที่มีความหมายเด่น และได้อ่านซ้ำ ๆ บ่อยครั้งก็จะจำได้ดี เพราะนี่ก็ภาพออกได้เด่นชัด ความหมายของภาพที่เด็กแปลจากคำอ่าน จะมีความสัมพันธ์กับคำที่จำได้ การจำรูปคำจึงเป็นการเรียนอ่านทางสมอง โดยสมองจะระลึกภาพได้จากการเข้าใจความหมายของคำนั้น ๆ เช่น เด็กอ่านคำว่า ยักษ์ แล้วระลึกถึงรูปยักษ์ได้ดี เพราะเคยเห็นภาพยักษ์จากโทรทัศน์หรือหน้าประตูโบสถ์วิหาร หรือ โขน คำว่า ยักษ์ สัตว์ และสัตว์ เด็กย่อมจำคำแรกได้ดีกว่า เพราะความหมายเด่นกว่าคำอื่น

การที่เด็กเรียนอ่านโดยวิธีจำรูปคำ ต้องเป็นคำที่ได้ระลึกถึงความหมายเป็นภาพได้ ภาพที่ระลึกได้จึงเป็นภาพแห่งความหมาย หรือภาพแห่งประสบการณ์ซึ่งมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติที่มาของตัวอักษรที่ใช้ ความหมายของภาพในการสื่อ หรือแปลความหมายของคำที่จำได้นั้นเป็นภาพ และในทำนองเดียวกัน การจะเล่าเรื่องราว เด็กก็ต้องระลึกถึงภาพแห่งประสบการณ์ได้ก่อน ความหมายของภาพแห่งประสบการณ์ที่ระลึกได้ก่อนเหล่านี้ เป็นทางนำที่จะให้ครูสร้างเป็นแผนภูมิประสบการณ์ใช้ในการสอนอ่าน คือวิธีสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิประสบการณ์

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๔๔ : ๖๘) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติและเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ ดังนี้

๑. วิธีสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach)

เป็นการสอนเด็กให้อ่านเป็นคำๆ และให้เด็กอ่านก่อนที่เด็กจะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้ว จึงสอนให้รู้จักตัวสระและพยัญชนะในภายหลัง ครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็กอ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำ ครูอาจทำโดย

การบันทึกเสียงลงบนเทปก็ได้ แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟัง และให้เด็กอ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กอ่านคำโดยใช้สายตา

๒. วิธีสอนหน่วยเสียง (Phonic Approach)

เป็นการสอนให้เด็กอ่านโดยวิธีให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงในภาษา เช่น เสียงสระ เสียงพยัญชนะ และให้เด็กเปล่งเสียงให้ถูกต้อง หน่วยเสียงสระและพยัญชนะจะปรากฏในคำ ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าวิธีนี้เป็นการสอนอ่านเป็นคำ ๆ ในแต่ละคำมีที่ให้สังเกตหน่วยเสียงได้อย่าง

ชัดเจน เช่น คอ ตอ กอ เสียงสระออ
 บ้าน ป่าน ด้าน พยัญชนะต้นที่ต่างกัน
 กิน บิน ดิน พยัญชนะต้นที่ต่างกัน
 บวบ บวช บวม ตัวสะกดที่ต่างกัน เป็นต้น

๓. วิธีสอนอ่านเบื้องต้น (Basal Reading Approach)

เป็นการสอนอ่านโดยมีเนื้อหาเป็นชุด ตามระดับความสามารถของเด็กตั้งแต่ง่ายไปถึงยาก เริ่มจากการอ่านคำ อ่านฟังเสียง ไปจนถึงการอ่านเพื่อเข้าใจความหมาย เนื้อหา มีตั้งแต่สั้น ๆ ไปจนถึงเนื้อหาที่มีความยาวหลายหน้ากระดาษ ภายในชุดการสอนประกอบด้วย บัตรคำ บัตรภาพ เนื้อหาสาระที่จะให้เด็กอ่าน มีการจำกัดคำยาก และเพิ่มปริมาณคำยากขึ้นตามลำดับ มีคู่มือครูและมีการทดสอบไว้สำหรับแต่ละตอนแต่ละชุด ดังนั้นการสอนอ่านด้วยวิธีนี้จึงเป็นการกำหนดเนื้อหาที่เป็นระบบจากง่ายไปหายาก

๔. วิธีองค์รวมทางภาษา (Whole Language Approach)

กู๊ดแมน (Goodman ๑๙๘๖, อ้างถึงใน ผดุง อารยะวิญญู ๒๕๔๔ : ๖๙-๗๐) กล่าวว่า การสอนภาษาแก่เด็กนั้น ควรสอนรวมทักษะ ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน ไม่ควรแยกสอนทีละทักษะ เด็กควรพัฒนาทักษะไปพร้อม ๆ กัน การสอนภาษาแก่เด็กควรสอนในเนื้อหาสาระที่มีความหมายสำหรับเด็ก

ขั้นตอนในการสอนอาจเป็นดังนี้

๑) อ่านหนังสือให้เด็กฟัง

๒) ฝึกให้เด็กอ่านหนังสือในใจทุกวัน โดยใช้เวลาไม่มาก

๓) เรื่องที่นำมาให้เด็กอ่านควรเป็นเรื่องที่จัดเนื้อหาแล้ว ให้เด็กอ่านเรื่องใน

ลักษณะนี้ทุกวัน

๔) ในการสอนเขียนครูอาจเขียนให้เด็กดูเป็นตัวอย่างบ่อย ๆ

๕) ให้เด็กเขียนอธิบายภาพ ในสมุดภาพของเด็กที่เด็กจัดทำขึ้น

๖) จัดทำเรื่องให้อ่านให้ง่ายขึ้น เช่น จัดรวบรวมคำยาก หรือจัดหมวดหมู่ของคำตามเนื้อหาที่อ่าน

๕. วิธีจัดประสบการณ์ทางภาษา (Language Experience Approach)

วิธีจัดประสบการณ์ทางภาษาเหมาะสำหรับการสอนอ่านในระยะเริ่มต้นไปจนถึงระยะกลางนั้นคือจากระดับอนุบาลไปจนถึงระดับประถมศึกษา และมีเริ่มต้นเป็นการรวมทุกทักษะไปพร้อมกัน ครูที่สอนโดยวิธีนี้มีความเชื่อว่าเด็กมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องอะไร เขาก็จะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนั้น ดังนั้นการจัดประสบการณ์ให้กับเด็กจึงยึดความสนใจของเด็กเป็นหลักไม่ว่าจะเป็นการสอนฟัง สอนอ่าน สอนพูด หรือสอนเขียน ครูอาจทราบได้ว่าเด็กมีความสนใจในเรื่องใดจากการวาดภาพ หรืองานศิลปะของเด็กครูจึงนำเรื่องราวดังกล่าวมาขยายผล ครูอาจให้เด็กเขียนอธิบายภาพแล้วให้เด็กอ่านจากข้อความที่เด็กเขียนด้วยตัวเอง

๖. วิธีสอนอ่านเป็นรายบุคคล (Individualized Reading Approach)

ในการสอนอ่านเป็นรายบุคคลนั้น จะต้องคำนึงถึงความต้องการและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคลเป็นหลัก เด็กควรมีโอกาสในการคัดเลือกหนังสือที่อ่านด้วยตัวเอง ซึ่งเด็กจะเลือกตามความสนใจและระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับความสามารถของตน ครูผู้สอนควรเตรียมหนังสือไว้มาก ๆ เพื่อให้เด็กเลือกอ่าน ครูสอนเด็กให้รู้จักคำ ประโยคและอ่านข้อความยาว ๆ ตามลำดับ การวัดผลเน้นทักษะที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมาย เช่น การอ่านคำอย่างเดียว การอ่านคำและเข้าใจความหมาย การอ่านเป็นประโยค เป็นต้น

๒.๕ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

อรรถนฤญา เชื้อทอง (๒๕๔๖ : ๔๐-๔๓) ได้ยกหลักจิตวิทยาที่นำมาใช้ในการสอนอ่านคำยากโดยใช้บทหรือยกรองไว้ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วมโดยใช้บทหรือยกรองไว้ว่า ในการสอนอ่านนั้นนอกจากครูผู้สอนจะต้องเตรียมเนื้อหากิจกรรมสื่อการสอนการวัดผลประเมินผล และอื่น ๆ แล้วครูยังต้องยึดหลักจิตวิทยาบางประการ เพื่อช่วยให้การจัดการกิจกรรม การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ และสนม ครูทเมื่อง (๒๕๒๓ : ๖๗-๗๐) ได้ยกทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านไว้ในหนังสือการสอนอ่านภาษาไทยไว้ดังนี้

๑. ทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation)

แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ ครูผู้สอนภาษาไทยจะต้องรู้จักกระตุ้นให้นักเรียนสนใจตื่นตัวอยู่เสมอ ก่อนที่จะเริ่มสอนเนื้อหาครูจะต้องมีขั้นนำในการสอน หลักการทาง

จิตวิทยา ในเรื่องแรงจูงใจนี้จะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะนำไปสู่เนื้อหาที่ต้องการให้นักเรียนได้ตามจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้

แรงจูงใจแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

๑.๑ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

๑.๒ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

แรงจูงใจภายใน คือ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนเอง นักเรียนมีความกระตือรือร้น ใครรู้ใครเรียน มีลักษณะช่วยเหลือตนเองได้ เช่น หลังจากครูให้อ่านเรื่อง มอม แล้วบรรยายถึงลักษณะของเรื่องสั้น เทคนิคการแต่ง นักเรียนเกิดจินตนาการที่จะแต่งเรื่องสั้นบ้าง สิ่งที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจเป็นแรงจูงใจภายใน ดังนั้นการสอนของครูก็ควรให้นักเรียนได้เรียนในลักษณะการค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้สอนจะช่วยแนะแนวทางให้เกิดความคิดใหม่ ๆ เช่น จะให้แต่งเรื่องสั้น เรียงความ แต่งกลอน ผู้สอนก็อาจจะนำตัวอย่างมาให้ดู ให้นักเรียนได้ซักถามข้อสงสัยให้เกิดความนึกคิด ซึ่งครูจะช่วยสร้างแรงจูงใจภายนอกให้ นักเรียนเกิดศรัทธาจนทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน

แรงจูงใจภายนอก คือ แรงจูงใจที่ครูสร้างขึ้นโดยเราใจด้วยการใช้วิธีต่าง ๆ โดยสร้างบรรยากาศแห่งความอบอุ่นเป็นกันเอง ครูและนักเรียนยิ้มแย้มแจ่มใสพร้อมที่จะเกิดกระบวนการเรียนการสอน โดยครูเป็นผู้แนะนำ แรงจูงใจภายนอกใช้ในขั้นนำเข้าสู่บทเรียนได้มาก เช่น

๑. การซักถามพูดคุยกับนักเรียน

๒. การใช้เพลงนำเข้าสู่บทเรียน

๓. การใช้คำประพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน

๔. การใช้อุปกรณ์นำเข้าสู่บทเรียน

๕. การเล่านิทาน ประสบการณ์ เหตุการณ์ ในชีวิตประจำวัน

๖. การใช้การแสดงนำเข้าสู่บทเรียน

๒. การเสริมแรง ทฤษฎีการเสริมแรงของ สกินเนอร์ ซึ่งเชื่อว่า แรงเสริม (Reinforcer) คือสิ่งเร้าที่ให้ในเวลาที่เหมาะสม (กับการตอบสนอง) จะรักษาระดับหรือเพิ่มพลังของการตอบสนอง หรือทำให้การตอบสนองนั้นคงอยู่ต่อไป ในกรณีการวางเงื่อนไขแบบแสดงการกระทำ แรงเสริม คือ สิ่งที่เกิดขึ้นทันทีหลังจากการตอบสนอง และเป็นสิ่งที่ทำให้พฤติกรรมหนึ่ง ๆ เกิดขึ้นบ่อยครั้งมากขึ้น เช่น การให้คำชมเมื่อเด็ก พุดจาไฟเราก็จะเกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้น

การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ การได้รับสิ่งซึ่งเพิ่ม
แนวโน้มในการตอบสนองเนื่องจากเกิดความพอใจ เสริมแรงทางบวกได้แก่ คำพูด สถานภาพ หรือ
สิ่งของ เช่น คำชม ความรักความเอ็นดู อาหาร เงินทอง การให้สิทธิพิเศษการได้รับตำแหน่ง
การปรบมือให้เกียรติ การได้เกรดที่ดี การได้รับความสนใจ การแสดงท่าทางยอมรับนับถือ เป็นต้น

การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) หมายถึง การเสริมแรงที่
เกิดขึ้นจากการนำเสริมแรงลบ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความไม่พอใจออกไป เป็นการช่วยให้
หนีออกจากสถานการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา เมื่อกำจัดสิ่งเร้าที่ทำให้ไม่พอใจออกไป ก็จะทำให้
การตอบสนองมีพลังมากขึ้น เช่น การให้นักเรียนที่คุยเล่นขณะเรียน ไปนั่งเรียนหลังห้อง เมื่อเขา
ตั้งใจเรียน จึงให้กลับมานั่งเรียนที่เดิมตามปกติต่อไป ทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนมากขึ้น การให้นั่งลง
จึงเป็นการเสริมแรงทางลบ

๓. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์

จากการทดลองการเรียนรู้แบบลองผิดลองถูก ธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้
เสนอกฎการเรียนรู้ที่สำคัญ ๓ กฎ คือ

๓.๑ กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) เป็นกฎที่กล่าวถึง
สภาพการณ์ ๓ สภาพการณ์ที่เกิดจากความพร้อมของอินทรีย์ (Organism) ธอร์นไดค์มีความเชื่อว่า
ความพร้อมเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้นมา เขาได้
พิจารณา "ความพร้อม" ในรูปของความเจริญเติบโต และพัฒนาการทางร่างกายมากกว่าส่วนอื่น
ใด ซึ่งสามารถนำไปอธิบายผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนว่ามีแนวโน้มที่จะยอมรับปฏิบัติ พอใจ หรือไม่
พอใจ ดังนี้

๓.๑.๑ เมื่อบุคคลมีความพร้อมที่จะเรียนหรือกระทำกิจกรรมใด ๆ
ถ้าไม่ได้เรียนหรือไม่ได้กระทำ บุคคลจะเกิดความไม่พอใจ ไม่สบายใจ

๓.๑.๒ เมื่อบุคคลมีความพร้อมที่จะเรียนหรือกระทำกิจกรรมใด ๆ
ถ้าได้เรียนหรือกระทำสมความปรารถนาบุคคลจะเกิดความพึงพอใจ

๓.๑.๓ เมื่อบุคคลยังไม่พร้อม แล้วถูกบังคับให้เรียนหรือกระทำ
กิจกรรม ย่อมก่อให้เกิดความรำคาญ คับข้องใจ ไม่สบายใจ ไม่พอใจ

๓.๒ กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การสร้างความเชื่อมโยงระหว่าง
สิ่งเร้ากับการตอบสนองด้วยการฝึกหัด จะทำให้เกิดความแน่นแฟ้นและมั่นคง แต่ถ้การฝึกหัด
ปฏิบัติไม่ต่อเนื่องกัน หรือการไม่ได้นำไปใช้จะทำให้เกิดการลืมได้ ความหมายของกฎแห่งการฝึก
อาจสรุปได้ดังนี้

การเชื่อมโยง หรือข้อต่อจะกระชับมั่นคงยิ่งขึ้น ถ้ามีการใช้ และจะเสื่อมลงหรืออ่อนลง (Weakness of Connection) เมื่อไม่ได้ใช้

สิ่งใดมีการกระทำซ้ำ ๆ หรือมีการฝึกเสมอๆ ผู้ฝึกย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดที่ไม่ได้ทำนาน ๆ ย่อมทำสิ่งนั้นไม่ได้เหมือนเดิม

พฤติกรรมใด ๆ ได้มีการกระทำต่อเนื่องกันอยู่ย่อมมีผลให้การกระทำนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ถ้าพฤติกรรมใดไม่มีโอกาสได้ใช้หรือเว้นว่างไป หรือไม่ได้กระทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ พฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะถูกลืม หรือแม้จะไม่ลืมก็ไม่อาจทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้นได้

๓.๓ กฎแห่งผล หรือกฎแห่งผลตอบสนอง (Law of Effect) กฎนี้กล่าวว่าเมื่อการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองถูกกระทำขึ้น และติดตามด้วยสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ (Satisfying) แล้วความเข้มแข็งของการเชื่อมโยงก็จะแน่นแฟ้นขึ้น แต่ถ้การเชื่อมโยงนี้ถูกติดตามด้วยสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดความรำคาญใจ (Ennoying) แล้ว การเชื่อมโยงจะคลายความแน่นแฟ้นลง ดังนั้น สภาพที่ให้เกิดความพึงพอใจจึงเป็นสภาพที่มนุษย์หรือสัตว์ไม่พยายามหลีกเลี่ยง จะพยายามรักษาสถานการณ์นั้นไว้ หรือทำให้เกิดขึ้นมาใหม่ แต่สภาพใดที่ทำให้เกิดความรำคาญใจ เขาจะพยายามหาทางหลีกเลี่ยงไม่ยอมให้ได้และไม่ต้องการให้สถานการณ์นั้นสิ้นสุดโดยเร็ว

๔. หลักการศึกษาของกลุ่มเกสตัลท์

การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ถ้าผู้เรียนได้เรียนอย่างเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งที่สุด จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายแล้วอย่างชัดเจนและแน่นอนว่าจะทำอะไร ซึ่งการเรียนรู้ด้วยความเข้าใจ ควรจะต้องได้ศึกษาปัญหาอย่างรอบคอบก่อน ศึกษาหนทางอย่างถี่ถ้วน (มากกว่าเป็นไปในรูปอัตโนมัติ) ซึ่งความเข้าใจจะเกิดจากการมองเห็นสภาพเป็นส่วนรวม ได้ฝึกหัดตามที่เห็น การฝึกหัดก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การกระทำซ้ำ ๆ หรือได้ลองปฏิบัติดูจะทำให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้และดัดแปลงให้เกิดรูปแบบใหม่ และในที่สุดก็รู้วิธีการแก้ปัญหา สิ่งสำคัญของการที่จะเข้าใจสิ่งใดนั้น ปรัชญาการณ์หรือสถานการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นส่วนประกอบสำคัญจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สังเกตเห็นอย่างเด่นชัดมิได้ปิดบังซ่อนเร้นอยู่

๕. ทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่

การเรียนรู้ความสัมพันธ์เชื่อมโยงด้านภาษา (Verbal Association) การพูดภาษาต่าง ๆ ของมนุษย์จัดอยู่ในประเภทการเรียนรู้แบบลูกโซ่ (Chaining) มีความแตกต่างกันตรงที่เป็นลูกโซ่ภาษา หรือเป็นทักษะในการปฏิบัติงานต่างๆ เท่านั้น โดยปกติคนจะเรียนรู้ภาษา

จากการบอกเล่าหรือสอน ผู้เรียนจะเชื่อมโยงระหว่าง สิ่งเร้า (การตอบสนอง) เช่น สังเกตรูปร่าง สี ขนาด เหตุการณ์ เป็นต้น แล้วพูดออกมาตามที่เชื่อมโยงได้

ในการเรียนลูกโซ่ภาษา กรณีที่เรียนแบบท่องจำ (Rote Learning) คนจะเรียนรู้ได้ประมาณ ๗ ตัวเชื่อม (บวกอีก ๒ ตัวเชื่อม) ถ้าจะจำลูกโซ่ยาว ๆ จะต้องแบ่งลูกโซ่ ออกเป็นส่วน ๆ หรือเป็นตอน ๆ แล้วใช้วิธีท่องแล้วทวนย้อนกลับตลอดเวลา ซึ่งจะเป็นการย้ำให้จำ ได้ การจำสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้ว หรือเคยคุ้นเคยมาก่อน ผู้เรียนจะจำได้มากขึ้น เช่น การท่องจำ โคลงกลอนยาว ๆ สุตฺรยาว ๆ การบอกชื่อชิ้นส่วนต่าง ๆ ของเครื่อง เป็นต้น การเรียนลูกโซ่ภาษานั้น หากผู้เรียนเอาหลักหัวใจนักปราชญ์มาช่วยจะทำให้เรียน (จำ) ได้ดีขึ้น นอกจากนี้การทบทวนก็เป็น วิธีการเรียนลูกโซ่ที่ดีวิธีการหนึ่ง การอ่านอาจจะอ่านเป็นตอน ๆ หรืออ่านทั้งหมดก็ได้ การจำ พยางค์ไร้ความหมาย (Nonsense Syllable) ขณะที่ให้ผู้เรียนท่องจำควรให้ผู้เรียนได้เห็นคำตอบที่ ถูกต้องด้วย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่จะต้องจำใหม่กับสิ่งที่จำได้แล้วจะทำให้สามารถ ท่องจำได้เร็วขึ้น (เพราพรอน เป็ลียนญ์ ๒๕๔๐ : ๑๑๘-๑๒๓)

๖. ทฤษฎีพัฒนาการของเป็ยเจต์ สรุปว่า ความรู้คือประสบการณ์ที่ได้รับ การสะสมมาแล้วในอดีต กล่าวคือ เมื่อเด็กมีปฏิกริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกแล้วได้ ผลลัพธ์ใดออกมาก็จะเก็บสะสมผลลัพธ์นั้นไว้ในตัว เมื่อเด็กพบเห็นเหตุการณ์เช่นเดิมอีก เด็กจะ คาดหวังกันว่าผลลัพธ์ควรจะออกมาเหมือนที่เคยเป็นมาแล้ว เด็กจะค่อย ๆ ประสมประสาน ความรู้ใหม่กับความรู้เก่าเข้าด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่จะก่อให้เกิดความคิดต่าง ๆ ไปใช้ในการ ทำปฏิกริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป (Carroll ๑๙๖๘ : ๑๑๘) การเรียนรู้คำใหม่ ๆ นั้น ถ้าหากเด็กเคยมีประสบการณ์นั้นมาก่อนแล้ว ถึงแม้เด็กจะไม่เห็นคำนั้นทั้งคำ เด็กก็สามารถจำ คำนั้นได้ เช่นคำว่า อาหาร กลัวย มะพร้าว เด็กเห็นเพียง _ าหาร กัล _ ย มะพร้ _ ว เด็กก็จะ เข้าใจทันที

ตามทฤษฎีของเป็ยเจต์ มีขั้นตอนการจัดประสบการณ์เพื่อพัฒนาการอ่าน ดังนี้

ทฤษฎีที่ ๑ ความสัมพันธ์ของพัฒนาการทางกายและจิตวิทยาซึ่งมีส่วน สัมพันธ์กันนับแต่เด็กเริ่มปฏิสนธิ ได้แก่ ระบบเซลล์ประสาทและระบบเซลล์สมอง การเลี้ยงดูของ พ่อแม่ในเรื่องสุขภาพอนามัย การให้อาหาร การปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

ทฤษฎีที่ ๒ การช่วยส่งเสริมให้ประสบการณ์ในเรื่องการจัดสิ่งแวดล้อมแก่ เด็ก เพื่อส่งเสริมการเจริญเติบโตทางสติปัญญา กระบวนการเรียนรู้และความเฉลียวฉลาด

ทฤษฎีที่ ๓ การประสมกลมกลืนระหว่างการจัดประสบการณ์การทางภาษา ในส่วนกว้าง ๆ เพื่อเสริมประสบการณ์และพัฒนาในทางการอ่าน กิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ เช่น

การเล่นิทาน การท่องกลอน การร้องรำทำเพลง เป็นกิจกรรมที่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่เห็นสมควรว่าจะนำมาสอนเด็กในระยะใด

ทฤษฎีที่ ๔ เกี่ยวกับการเรียนภาษาควรเริ่มจากจุดสนใจ ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ความพอใจและความสนใจอยากเรียนของเด็ก ฉะนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่จะต้องจัดกิจกรรมซ้ำ ๆ ให้เด็กเล่น เรียนอยู่บ่อย ๆ เสมอ ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนและกระตุ้นเด็กให้ออยากเรียน

ทฤษฎีที่ ๕ สมรรถภาพในการเรียน การอ่านจะดีหรือไม่ดีก็ตามมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายอย่างเกี่ยวข้องกัน

ทฤษฎีที่ ๖ การวิเคราะห์ปัญหา ครูจะต้องศึกษาสาเหตุและทราบข้อมูลของปัญหาด้วย

ทฤษฎีที่ ๗ วางวัตถุประสงค์ของความมุ่งหมายในเรื่องการสอนอ่านหรือการแนะแนวการอ่านว่าจะสอนหรือแนะแนวการอ่านเพื่อมุ่งความหมายปลายทางอะไร

๗. ทฤษฎีของ Trabasso สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (๒๕๔๓ : ๕๘-๖๒) ยกมากล่าวไว้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กัน ๒ ประการ คือ ผู้อ่านรับรู้อารมณ์ต่อจากนั้นจะทำการเปรียบเทียบโดยอาศัยประสบการณ์เดิม ทฤษฎีนี้ได้เน้นว่าระดับการอ่านของ ผู้ที่อ่านจะไม่คงที่ในขณะที่ที่อ่านข้อความ ผู้อ่านจะควบคุมเพียงโครงสร้างผิวเผิน จนกว่าสารที่รับรู้จะได้รับการเปรียบเทียบ ดังนั้น ลำดับขั้นตอนของการอ่านตามพื้นฐานทฤษฎีนี้แบ่งเป็น ๓ ขั้นตอน คือ

๗.๑ การรับสาร โดยใช้สายตารับรู้

๗.๒ การใช้ประสบการณ์เดิม ความจริงและภาพ ทำการเปรียบเทียบกับสารที่ได้รับว่าแตกต่างไปจากประสบการณ์เดิมหรือไม่ ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่รู้จัก ผู้อ่านจะอ่านทบทวน ๒-๓ ครั้ง จนกว่าจะตัดสินใจว่าอะไรคือคำตอบที่แท้จริง

๗.๓ คำตอบที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประสบการณ์เดิม หรือโดยอาศัยความรู้จากแหล่งอื่นมาช่วยตัดสินใจนั้น ถือว่าเป็นความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่าน

๘. ทฤษฎีของ Chase และ Clark เป็นทฤษฎีที่เน้นถึงความสัมพันธ์ของใจความที่อ่านกับประสบการณ์เดิม โดยมีขั้นตอนของการอ่าน ดังนี้ คือ

๘.๑ ผู้อ่านรับสารแล้วทำการเปรียบเทียบกับประสบการณ์ของจริงและภาพ ถ้าไม่ตรงกับข้อมูลดังกล่าวหรือยังไม่มีคามแน่ใจ ก็จะใช้การอ่านซ้ำข้อความนั้น

๘.๒ สารที่ให้ความรู้สึกในทางลบจะใช้เวลาในการรับรู้ไวและนาน หมายความว่า เมื่อรับรู้แล้วจะเก็บไว้นานกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางบวก ซึ่งระยะเวลาในการเก็บ จะสั้นกว่า หรืออาจลืมได้เร็วกว่าสารที่ให้ความรู้สึกทางลบ

๘.๓ ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปร่าง ลักษณะ และความหมายของคำจะได้รับการบันทึกไว้ในสมอง

๙. ทฤษฎีของ Rumelhart ได้กล่าวถึงการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ทำงานคล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ มีความซับซ้อน แต่ขั้นตอนจะมีความสัมพันธ์กัน ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะทำให้การอ่านไม่สมบูรณ์

ผู้อ่านจะเริ่มต้นด้วยการอ่านสาร โดยพิจารณารูปร่างของคำที่รู้จัก เพื่อทำความเข้าใจความหมาย ต่อจากนั้นจึงทำการเปรียบเทียบความหมายของคำกับความรู้เดิมที่มีอยู่ เพื่อเป็นการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง โดยผู้อ่านจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ความหมาย การสะกดคำและชนิดของคำ องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถแปลความของสารได้ หลักสำคัญของทฤษฎีมีอยู่ ๔ ประการ คือ

๙.๑ การที่ผู้อ่านจะรับรู้ว่าคำนั้นเป็นคำชนิดใด ต้องสังเกตหน้าที่ของคำที่อยู่ใกล้เคียงในประโยคเดียวกัน หรือในข้อความใกล้เคียงกันว่าคำนั้นทำหน้าที่อย่างไร

๙.๒ การที่ผู้อ่านจะรับรู้ความหมายของคำ ขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของคำใกล้เคียง อาจเป็นคำที่มาก่อนหรือมาหลังก็ได้ จะเป็นแนวทางชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำใหม่ได้เร็วขึ้น

๙.๓ การที่ผู้อ่านจะรับรู้หน้าที่ของคำนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเกี่ยวกับหน้าที่ของคำอื่นที่มาก่อนหรือมาหลังคำใหม่ จะเป็นแนวทางช่วยชี้แนะหน้าที่ของคำใหม่ให้ผู้อ่านเข้าใจ

๙.๔ การที่ผู้อ่านจะแปลความหมายของคำขึ้นอยู่กับการชี้แนะของคำบางคำ

จากแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาต่าง ๆ ในการนำมาจัดทำแบบฝึกเสริมทักษะ หรือสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ตลอดจนเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ครูต้องคำนึงถึง โดยเฉพาะกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสม และเป็นประโยชน์มากที่สุด

๒.๖ การสอนอ่านแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุง อารยะวิญญู (๒๕๓๓ : ๑๓๐-๑๓๒) กล่าวว่า การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะอ่านหนังสือได้หรือไม่นั้น ต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น ๓ ด้าน คือ การจดจำ การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน

๑. การจำคำได้ การที่เด็กจะจดจำคำได้นั้นจะต้องอาศัยความพร้อมในการอ่าน ความพร้อมในการอ่านการจำคำได้ มีเนื้อหา ดังนี้

- ๑.๑ การจับคู่ภาพเหมือน
- ๑.๒ การจับคู่อักษรเหมือน
- ๑.๓ การจับคู่คำที่เหมือน
- ๑.๔ มีความตั้งใจที่จะฟัง
- ๑.๕ การจำแนกเสียงพยัญชนะต้น ตัวสะกด และพยัญชนะควบกล้ำ
- ๑.๖ การจำแนกเสียงสระสั้น - ยาว
- ๑.๗ การจำแนกเสียงสระแท้ สระประสม

เมื่อเด็กมีทักษะทั้งหมดนี้แล้ว เด็กก็จะสามารถจำคำได้ ซึ่งเป็นความพร้อมอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถอ่านหนังสือได้ในโอกาสต่อไป

๒. การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ การที่เด็กจะสามารถอ่านหนังสือได้นั้น จำเป็นต้องรู้คำศัพท์จำนวนมาก ก่อนที่เด็กจะรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมากได้นั้น เด็กจะต้องมีทักษะเบื้องต้นต่อไปนี้

- ๒.๑ จัดกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกันได้
- ๒.๒ จัดกลุ่มคำที่มีความหมายตรงกันข้ามได้
- ๒.๓ บอกได้ว่าคำใดสะกดผิด
- ๒.๔ ใช้พจนานุกรมเป็น
- ๒.๕ จัดกลุ่มคำที่มีความหมายเดียวกันได้
- ๒.๖ เขียนประโยคโดยใช้คำที่กำหนดได้
- ๒.๗ ให้ความหมายของคำตามที่ปรากฏในประโยคได้
- ๒.๘ จัดประเภทของคำได้
- ๒.๙ เดาความหมายของประโยคได้ถูกต้องแม้จะมีคำขาดหายไปบ้างก็ตาม

๓. การเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน

การเข้าใจความหมายใจสิ่งที่อ่านเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นความสามารถในการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง ผู้อ่านจะต้องมีทักษะดังนี้

๓.๑ ทักษะเกี่ยวกับระบบเสียงในประเทศไทย คำแต่ละคำสามารถอ่านออกเสียงได้ และจะต้องออกเสียงถูกต้องตามวรรณยุกต์ จึงจะสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง

๓.๒ ทักษะเกี่ยวกับการเข้าใจความหมาย คำแต่ละคำมีความหมายในตัวของมันเอง นักเรียนจะต้องจำความหมายของคำให้ได้ จึงจะสามารถอ่านหนังสือ และเข้าใจความหมาย

๓.๓ ทักษะเกี่ยวกับการเรียงคำ นั่นคือการนำคำหลายคำมาเรียงกันเป็นวลีหรือประโยค และจะต้องเรียงกันในลักษณะที่ถูกต้องจึงจะมีความหมาย

๓.๔ ความสนใจ เราจะอ่านและเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ดี หากเรื่องที่อ่านนั้นอยู่ในความสนใจของเรา ดังนั้นการจัดเนื้อหาให้นักเรียนอ่านจึงควรจะต้องคล้องกับอายุ เพศ ระดับชั้นของเด็กจึงจะช่วยให้เขาอ่านได้ดี

๓.๕ แรงจูงใจในการอ่าน หากผู้อ่านได้รับประโยชน์จากการอ่าน ก็จะทำให้เขาสนใจเรื่องที่อ่านเพิ่มขึ้น เช่น นาย ก. ต้องการได้ใบขับขี่รถยนต์ ซึ่งจะต้องผ่านการทดสอบเสียก่อน นาย ก. ก็จะมีความสนใจที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับกฎจราจร ซึ่งแรงจูงใจดังกล่าวจะช่วยให้เขาอ่านได้ดีขึ้น

๓.๖ การจัดลำดับความยากง่ายในการอ่าน การจัดเนื้อหาการอ่านให้แก่เด็กจะต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก จึงจะช่วยให้เด็กอ่านเข้าใจได้ดีขึ้น จัดลำดับคำจากที่เป็นรูปธรรมก่อนคำที่เป็นนามธรรม

๓.๗ การเรียงลำดับประโยค ควรเรียงลำดับประโยคที่มีคำไม่มากนักและเป็นประโยคสั้น ๆ ไปจนถึงประโยคที่ประกอบด้วยคำเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นประโยคยาวๆ

๓.๘ การอ่านจับใจความสำคัญ ใจความสำคัญ คือ ข้อมูลที่สำคัญที่สุด ผู้เขียนต้องการแสดงไว้ในย่อหน้าที่อ่าน ใจความสำคัญอาจอยู่ตอนกลาง หรือตอนท้ายก็ได้ ผู้อ่านจะต้องหาให้พบ

การอ่านเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นได้ ดังนั้นนักเรียนทุกคนควรมีทักษะในการอ่านในระดับสูง จึงจะสามารถเรียนต่อชั้นที่สูงขึ้นได้ดี

สรุปได้ว่า การสอนอ่านภาษาไทยแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางเรียนรู้ต้องฝึกทักษะ ๓ ด้าน คือ การจดจำคำ ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน การฝึกทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นต้องฝึกฝนเป็นเบื้องต้นก่อน เพราะถ้าเด็กไม่สามารถอ่านได้ จะมีความยากลำบากในการเขียนสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้จะเห็นได้ว่าการสอนอ่านนั้นมีหลากหลายวิธีที่จะสอนอ่านให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ แต่ต้องคำนึงถึงธรรมชาติของภาษา และธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กด้วย การจัดกิจกรรมควรจัดให้หลากหลายวิธี มีการจัดลำดับความยากง่ายและให้มีกิจกรรมหรือเกมที่เด็กจะได้สัมผัส มองเห็น ได้ยิน และใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด แต่ทั้งนี้การจะเลือกใช้วิธีการสอนวิธีใดวิธีหนึ่งนั้น ต้องขึ้นอยู่กับปัญหาความบกพร่อง และจุดที่ต้องการแก้ไข หรือพัฒนาในตัวเด็ก เพราะวิธีการสอนแต่ละวิธีจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป รวมทั้งสื่อที่นำมาใช้ในการอ่านก็เป็นส่วนประกอบสำคัญ ที่จะทำให้นักเรียนเกิดความสนใจอยากอ่าน โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน การใช้สื่อการสอนประกอบภาพหรือเกมย่อมจะช่วยให้การฝึกอ่านได้เป็นอย่างดี

๒.๗ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔ เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศที่มีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มศักยภาพของผู้เรียนให้สูงขึ้น สามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขได้บนพื้นฐานของความเป็นไทยและความเป็นสากล รวมทั้งมีความสามารถในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ ตามความถนัด และความสามารถของแต่ละบุคคล หลักสูตรแกนกลางของประเทศเป็นกรอบหรือทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ สามารถนำไปใช้จัดการศึกษาทั้งในระบบนอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย รวมทั้งสำหรับการจัดการศึกษาทุกกลุ่ม เช่น การศึกษาพิเศษ การศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ เป็นต้น โดยกำหนด หลักสูตรแกนกลางตาม มาตรา ๒๗ ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งรายละเอียดในมาตรานี้ มี ๒ วรรค วรรคที่ ๑ ระบุให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาคือ วรรคที่ ๒ ระบุให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๘ กลุ่มสาระ ดังนี้

๑. ภาษาไทย (ท)
 ๒. คณิตศาสตร์ (ค)
 ๓. วิทยาศาสตร์ (ว)
 ๔. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม (ส)
 ๕. สุขศึกษาและพลศึกษา (พ)
 ๖. ศิลปะ (ศ)
 ๗. การงานอาชีพและเทคโนโลยี (ง)
 ๘. ภาษาต่างประเทศ (อ)
๑. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ไว้

ดังนี้

สาระที่ ๑ : การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ ๒ : การเขียน

มาตรฐาน ท ๒.๑ : ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความและเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ ๓ : การฟัง การดูและการพูด

มาตรฐาน ท ๓.๑ : สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ ๔ : หลักการใช้ภาษา

มาตรฐาน ท ๔.๑ : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

มาตรฐาน ท. ๔.๒ : สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม อาชีพทางสังคมและชีวิตประจำวัน

สาระที่ ๕ : วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท ๕.๑ : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจารณ์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

๒. มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มเติม

มาตรฐานด้านความรู้

มาตรฐานที่ ๑ มีความรู้ความเข้าใจธรรมชาติและพลังของภาษา

มาตรฐานที่ ๒ มีความรู้ความเข้าใจภาษากับวัฒนธรรม และ
การเปลี่ยนแปลงทางภาษา

มาตรฐานที่ ๓ มีความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาทางภาษา

มาตรฐานที่ ๔ มีความรู้ความเข้าใจและซาบซึ้งวรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐานด้านทักษะ / กระบวนการ

มาตรฐานที่ ๕ มีความสามารถในการอ่านและใช้ทักษะตามกระบวนการอ่าน นำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการคิด ตัดสินใจและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

มาตรฐานที่ ๖ มีความสามารถในการเขียน และใช้ทักษะตามกระบวนการเขียนไปใช้ในชีวิต

มาตรฐานที่ ๗ มีความสามารถในการนำเสนอความรู้ ความคิด ความรู้สึกร่วมด้วยการพูดและการเขียนอย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ ๘ มีความสามารถในการฟังและคู่สื่อต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความคิดอย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐานที่ ๙ มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ ข้อมูลข่าวสารและนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

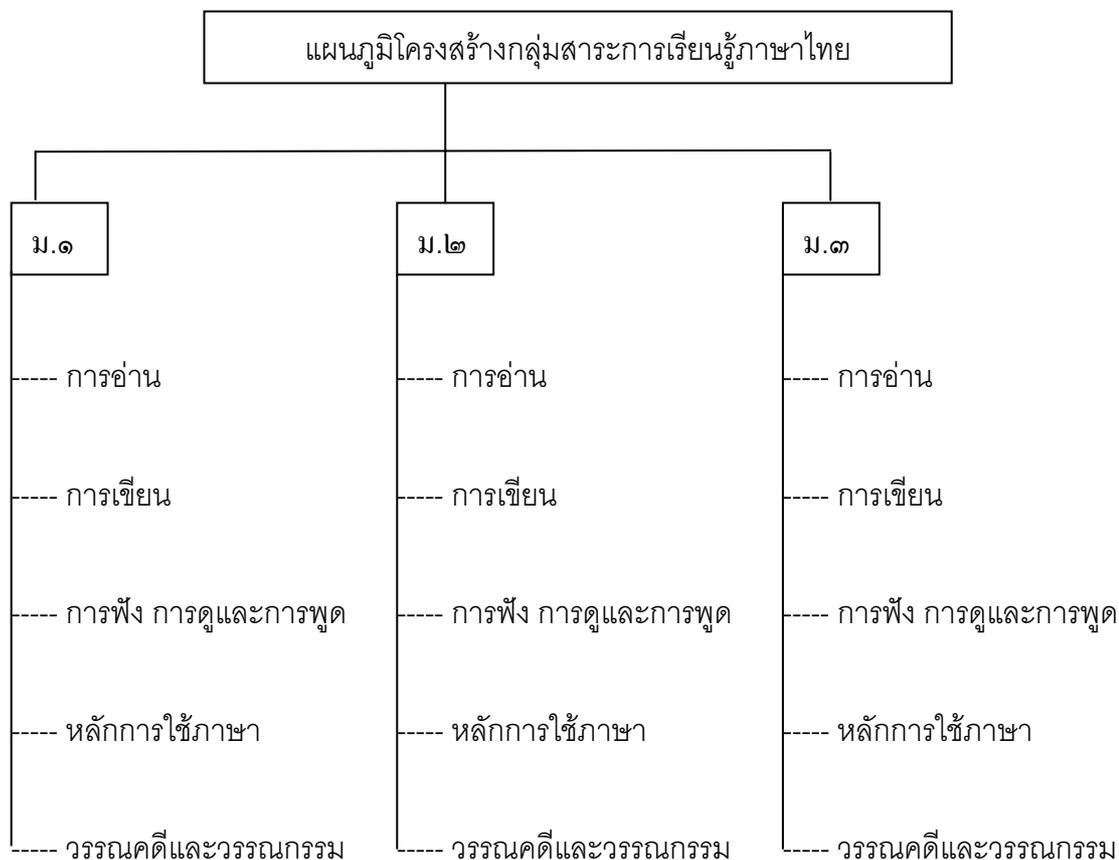
มาตรฐานที่ ๑๐ มีความสามารถใช้ภาษาในการจัดการด้านการเรียน อาชีพ สังคม และชีวิตประจำวัน

มาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม

มาตรฐานที่ ๑๑ มีมารยาทในการใช้ภาษา ใช้ภาษาเสริมสร้างนิสัยบุคลิกภาพที่ดี ความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

มาตรฐานที่ ๑๒ ภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ใช้ภาษาอย่างมีคุณธรรม มีวัฒนธรรม และรักษาไว้เป็นมรดกของชาติ

๓. โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ ๓ (ม.๑-ม.๓)

อัตราเวลาเรียน โรงเรียนภัทรญาณวิทยา ได้กำหนดอัตราเวลาเรียนวิชาภาษาไทยช่วงชั้นที่ ๓ ไว้ดังนี้ คือ ๓ ชั่วโมง / สัปดาห์ / ปี รวม ๑๒๐ ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ด้านการอ่าน ช่วงชั้นที่ ๓ (ม.๑-ม.๓)

สาระที่ ๑ : การอ่าน

มาตรฐาน ท ๑.๑ : ใช้ในกระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ ตัดสินใจ แก้ปัญหาและสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.๑-ม.๓

๑) สามารถอ่านอย่างมีสมรรถภาพและอ่านได้เร็วยิ่งขึ้น เข้าใจวงคำศัพท์ กว้างขวางขึ้น และเข้าใจสำนวนโวหาร การบรรยาย การพรรณนา อธิบาย อุปมา และสาธก สามารถใช้บริบทการอ่าน สร้างความเข้าใจการอ่าน และใช้แหล่งความรู้พัฒนาประสบการณ์และ

ความรู้กว้างขวางขึ้น นำความรู้และประสบการณ์มาใช้ตัดสินใจและการแก้ปัญหา สร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

๒) สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์เรื่องที่อ่าน ประเมินค่าทั้งข้อดีและข้อด้อยอย่างมีเหตุผล โดยใช้แผนภาพความคิด และกระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างหลากหลาย พัฒนาการอ่าน สามารถเล่าเรื่อง ย่อเรื่อง ถ่ายทอดความรู้ความคิดจากการอ่านไปใช้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต และใช้การอ่านในการตรวจสอบความรู้

๓) สามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงตามลักษณะคำประพันธ์ที่หลากหลาย และวิเคราะห์คุณค่าด้านภาษา เนื้อหา และสังคม จำบทประพันธ์ที่มีคุณค่านำไปใช้อ้างอิงได้ เลือกอ่านหนังสือและสื่อสารสนเทศทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อย่างกว้างขวาง เพื่อพัฒนาตนด้านความรู้และการทำงาน มีมารยาทการอ่าน และนิสัยรักการอ่าน

๒.๘ การสอนอ่านภาษาไทยโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่าน

บันลือ พุกษะวัน (๒๕๓๓ : ๑๑๗-๑๑๘) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนอ่านที่เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือนิทานไว้ว่า ให้ฝึกอ่านบัตรคำประกอบภาพและบัตรประโยคประกอบภาพเรื่องราวหรือนิทานสั้น ๆ โดยฟังจากครู อ่านหนังสือ และเปิดให้ดูภาพไปด้วยและฝึกฟังครูเล่านิทาน นิทานพื้นบ้าน เด็กฝึกพูดหรืออ่านตามครู และฝึกให้เด็กที่ฟังเล่าเรื่องอย่างย่อ ๆ ได้ และในขั้นเริ่มอ่านให้เริ่มอ่านหนังสือที่เป็นเรื่องราวสั้น ๆ นิทาน กิจวัตรประจำวัน โดยใช้วิธีจำรูปคำและภาพประกอบดังนี้

๑. ฝึกอ่านคำและประโยคประกอบภาพ
๒. ฝึกอ่านประโยคและเรื่องราวโดยอาศัยภาพประกอบช่วย
๓. ฝึกอ่านนิทานสั้น ๆ หรือเรื่องราวที่ครูและนักเรียนจัดเตรียมหรือแต่งขึ้น หรือแผนภูมิประสบการณ์ที่ช่วยขยายประสบการณ์
๔. ฝึกให้ใช้การเทียบคำ เทียบประโยค เพื่อใช้ประโยชน์ในการอ่าน

๓. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

๓.๑ ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นคำศัพท์บาลี มีความหมายว่า เรื่องที่เล่ากันมา ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๒๔ : ๒๔) อธิบายว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันมาแต่โบราณ

วัชร รมยะนันท์ (๒๕๒๒ : ๙๗๗๓) ได้ให้ความหมายของนิทานไว้ว่านิทาน หมายถึงเรื่องเล่าที่เล่ากันมาแต่สมัยโบราณ ซึ่งตรงกับคำว่า “นิทานกถา” ในภาษาบาลี ส่วนคำว่า “นิทาน” ของภาษาบาลี แปลว่า เรื่องเดิม เรื่องที่ผูกขึ้น และเรื่องที่ยังถึง

สมบูรณ์ คิงฆมานันท์ (๒๕๒๒ : ๓๑-๓๘) ได้ให้ความหมายของนิทานว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่บันทึกความเป็นมาของมนุษย์ สัตว์ และสิ่งของเป็นประสบการณ์ของชีวิต เป็นการตอบข้อสงสัย เป็นเครื่องกระตุ้นให้มนุษย์พัฒนาไปสู่ทิศทางที่พึงปรารถนาเป็นการระบาย ความรู้สึกนึกคิด ความเศร้าโศก เสียใจ ตื่นเต้น ตีใจ เพื่อฝัน เป็นเรื่องเล่าที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ ซึ่งกันและกัน ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ มนุษย์กับสัตว์ และมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม

ศุภย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๒๘ : ๑๕) ได้ให้ความหมายของนิทานไว้ว่านิทานเป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันมา แต่โบราณ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ส่วนใหญ่ถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ แต่ก็มีเป็นจำนวนมากที่บันทึกไว้โดยใช้สำนวนเล่าด้วยปาก เช่นเดิม อาจจัดได้ว่านิทานเป็นสิ่งให้ความบันเทิงใจชิ้นแรกสำหรับมนุษยชาติ แต่ในปัจจุบันยังหมายถึงงานเขียนในเชิงสร้างสรรค์ที่เขียนขึ้นมาในรูปแบบของนิทานอีกด้วย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (๒๕๓๑ : ๙๘) นิทาน หมายถึง เรื่องที่ผู้เขียนประพันธ์ขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรื่นรมย์ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่มักจะชอบฟังหรืออ่านนิทานทั้งสิ้น นอกจากผู้แต่งจะมุ่งให้ความเพลิดเพลินกับผู้อ่านแล้วยังมุ่งให้ได้รับประโยชน์ด้านอื่นด้วย เช่น คุณค่าทางภาษา ซึ่งพิจารณาการใช้ถ้อยคำ สำนวน สุภาพ และข้อคิดต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้นิทานจึงมีบทบาทสำคัญต่อการที่ครูจะนำมาใช้เป็นสื่อพัฒนาคุณภาพทางภาษาของนักเรียนให้ดีขึ้น

เกริก ยุ้นพันธ์ (๒๕๓๙ : ๑๖) ได้สรุปความหมายของนิทานไว้ว่า นิทานเป็น เรื่องที่มีการเล่าสืบทอดต่อ ๆ กันมาในครั้งสมัยโบราณ ถือเป็นประเพณีโดยมีผู้เล่าที่มีความสามารถและเป็นบุคคลที่น่านับถือ นิทานมีเล่ากันทุกชาติ ทุกภาษา เนื้อหาของนิทานที่เล่า เป็นเรื่องราวที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ความดี ความงาม และเรื่องของการยกย่องเชิดชู ปลุกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติอยู่ในความดี และเป็นตัวอย่างแก่สังคม ต่อมามีการให้ความสำคัญแก่นิทาน โดยนำเอานิทานเข้ามาเล่าและจัดเป็นกิจกรรมในห้องสมุด ตลอดจนจน การเรียนการสอนได้มีวิชาการเล่านิทานขึ้น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (๒๕๔๓ : ๑๐๒) กล่าวถึง นิทานว่ามีประโยชน์ในการเชื่อมโยงทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กัน รู้จักทำงานประสานกันในทักษะ

เหล่านั้น ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจได้เร็วขึ้น ในการเล่านิทานครูต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า มิใช่มุ่งจะฟังนิทานเพียงอย่างเดียว จะต้องมีการฝึกแสดงความคิดเห็น ฝึกตอบคำถาม นอกจากนั้นยังต้องมีการฝึกอ่านและสะกดคำใหม่ที่นักเรียนไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน และสุดท้ายเป็นการฝึกคัดคำยาก แต่งประโยค หรือเขียนเหตุการณ์ที่ประทับใจ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเล่านิทานทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่มีมาช้านาน และเล่าสืบเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากความเป็นจริง หรือเป็นเรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้เล่า เพื่อให้เกิดความบันเทิงใจ สนุกสนาน เพลิดเพลินและสอดแทรกความคิด คุณธรรมอันดีงามเข้าสู่จิตใจเด็กเป็นแนวทางปฏิบัติตนที่ถูกต้องในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม โดยได้รวมถึงงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่น่าเสนอในรูปแบบของนิทานเข้าไปด้วย

๓.๒ จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ (๒๕๒๐ : ๓๗-๓๙) ได้ศึกษาพบว่า การเล่านิทานเป็นศิลปะเพื่อความบันเทิงที่ถูกต้องที่สุด เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถหาความรู้ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญและถ่ายทอดกันต่อไป การเล่านิทานเป็นพฤติกรรมหนึ่งแสดงออกถึงความรักและความเอาใจใส่ของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็ก การเล่านิทานให้เด็กฟังเสมอ ๆ จึงเป็นทางหนึ่งจะช่วยพัฒนาอารมณ์ต่าง ๆ เช่นความรัก ความพึงพอใจ ช่วยให้เกิดจินตนาการ มีความอยากรู้ อยากรู้อยากเห็น นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษา และพัฒนาความคิดอีกด้วย

ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (๒๕๒๒ : ๑๓๙-๑๔๐) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานไว้ว่า มนุษย์มักนิยมอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนมาตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้ว ชุมชนแต่ละชุมชนจะมีความแตกต่างกัน แต่มีสิ่งสามัญเหมือนกันคือ ความต้องการ “การบันเทิง” มนุษย์ที่อยู่รวมกันเป็นหมู่ ๆ นี่ย่อมจะต้องการหาเครื่องที่จะทำให้เกิดความครึกครื้นหาเฮงา จึงมีผู้เล่านิทานซึ่งเป็นคนที่มีความคิดในทางสร้างสรรค์ผูกเรื่องขึ้น โดยอาศัยประวัติของคนจริง ๆ บ้าง อาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ และตกแต่งเติมเสริมต่อ และเมื่อเล่าต่อ ๆ กันไปย่อมเปลี่ยนแปลงรายละเอียดที่ละเอียดที่ละเล็กละน้อยบางเรื่องเล่าสืบต่อกันมานานหลายชั่วคน ซึ่งแตกหน่อแตกกอกลายเป็นเรื่องคล้าย ๆ กัน พบเรื่องเดียวกันในที่ไกล ๆ คนละทวีปก็มี หรือเนื่องจากการอพยพย้ายที่ทำมาหากิน ตัวไปถึงไหนนิทานของตนก็ตามไปด้วย มนุษย์มักจะอ้างนิทานโบราณว่าเป็นเรื่องจริง บ้างก็อ้างว่าเป็นเรื่องเทวดาบ้าง ผีบ้าง และเมื่อมนุษย์มีความเจริญทางความคิดมากขึ้นก็ยิ่งปรับปรุงลักษณะและกลวิธีการเล่านิทานให้ดียิ่งขึ้น

ศ. ศุภนิมิตร (๒๕๒๒ : ๒๘-๓๒) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานในโรงเรียนไว้ว่า

๑. เพื่อลดความเครียดหลังจากครูสอนมากพอสมควร ครูสังเกตเห็นว่านักเรียนเกิดความตึงเครียด ความเบื่อหน่ายจากการเรียนหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ครูอาจเล่านิทานให้ฟังเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด ไม่ควรนำเรื่องหนักสมอง หรือเรื่องคติสอนใจ เล่าเพื่อประโยชน์ด้านนี้

๒. เพื่อใช้เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน แต่ไม่ควรพร่ำเพรื่อเพราะเด็กจะเบื่อ

๓. เพื่อช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี หรือทัศนคติที่ผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว การกินอาหาร ที่เด็กได้รับการปลูกฝัง หรือฝึกฝนมาอย่างผิด

๔. ใช้สอนจริยศึกษาแก่เด็ก เช่น เรื่องความซื่อสัตย์ ความเสียสละ ความขยันหมั่นเพียร

๕. ใช้สอนวิชาเรียงความ เช่น ให้นักเรียนเขียนบรรยายลักษณะตัวละครจากนิทานที่เล่า

๖. ใช้สอนหรือฝึกทักษะทางภาษา คือ การฝึกฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้นักเรียนรู้จักฟังเป็น มีมารยาทในการฟัง จับใจความจากเรื่องที่ฟังเป็นต้น

๗. ใช้นิทานส่งเสริมการอ่านของเด็ก

๘. ฝึกให้เด็กแสดงออกในการเล่านิทาน ให้แสดงท่าทางประกอบ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟัง

๙. สร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมของผู้เล่าและผู้ฟัง ซึ่งส่งผลไปถึง การปกครองของเด็ก และการเข้าใจเด็ก

สมบุรณ์ คิงฆมานันท์ (๒๕๒๒ : ๒๖-๓๒) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานเป็นศิลปะเพื่อความบันเทิงที่ถูกต้องที่สุด เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถหาความรู้ฝึกฝนให้เกิดความชำนาญและถ่ายทอดกันต่อไป การเล่านิทานให้เด็กฟังเสมอ ๆ จึงเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาอารมณ์ของเด็ก ให้มีจินตนาการได้รับรู้อารมณ์ทางด้านความรัก ความอยากรู้ อยากเห็น และช่วยพัฒนาอารมณ์ด้านลบ คือ ความโกรธ ความกลัว ความอิจฉาริษยา ความเสียใจตามเนื้อเรื่องที่พ่อแม่และครูแสวงหามา

สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์ (๒๕๓๔ : ๑๐๒) ได้อ้างถึงสารานุกรมไทยของ อาจารย์อุทัย สินธุสาร ถึงจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานไว้ว่า โบราณการเล่า

นิทานถือเป็นมรดกอย่างหนึ่งของไทย ในกฎมณเฑียรบาลตั้งแต่สมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ พ.ศ. ๒๐๑๑ ได้กำหนดพระราชบัญญัติไว้ว่า “หกท่มเบิกเสภาคนตรี เจ็ดท่มเบิกนิยาย” เบิกนิยายก็คือ เล่านิทานถวายพระเจ้าแผ่นดิน

๓.๓ ประเภทของนิทานสำหรับเด็ก

การแบ่งประเภทของนิทานมีวิธีกำหนดต่าง ๆ กัน ที่นิยมกันมากคือ การแบ่งนิทานออกเป็นประเภท ตามรูปแบบของนิทานเป็น ๕ ประเภท คือ (จรรยาบรรณ บุญนิธิย์ ๒๕๒๖ : ๑๕-๑๙)

๑. นิทานปรัมปรา (Fairy Tale) เป็นนิทานที่มีเรื่องค่อนข้างยาว เป็นเรื่องสมมุติว่าเกิดขึ้นในที่ไหนสักแห่ง ไม่กำหนดชัดเจนว่าที่ไหน ตัวเอกของเรื่องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติพิเศษประการใดประการหนึ่ง เช่นเป็นผู้มีอำนาจ มีบุญ มีฤทธิ์เดช ทำให้ศัตรูพ่ายแพ้ได้ ถ้าเป็นหญิงมักได้แต่งงานกับชายสูงศักดิ์ เช่น ปลาบู่ทอง สโนไวท์ และซินเดอเรลลา

๒. นิทานท้องถิ่น (Legend) เป็นนิทานที่มีเรื่องสั้นกว่านิทานปรัมปรา มักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ไซคลง หรือคตินิยม แต่เชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือมีเค้าความจริง มีบุคคลจริง ๆ มีสถานที่จริงกำหนดแน่นอนกว่านิทานปรัมปรา

๓. นิทานเทพนิยาย (Myth) เป็นนิทานที่มีเทวดา นางฟ้า เป็นตัวเอกของเรื่อง เช่น เมขลา – รามสูร ทำวมหาสงคราม

๔. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal Tale) เป็นนิทานที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ และมีความคิดและการกระทำต่าง ๆ ตลอดจนพูดจาอย่างคน หรืออาจมีคนเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วย ทั้งคนและสัตว์สามารถพูดจาโต้ตอบ และปฏิบัติต่อกันได้ นิทานประเภทนี้อาจแบ่งได้ ๒ ประเภท

๔.๑ นิทานเรื่องสัตว์ประเภทคติธรรม (Fable) ได้แก่ นิทานอีสป ชาติต่าง ๆ

๔.๒ นิทานเรื่องสัตว์ประเภทเล่าซ้ำหรือเล่าไม่รู้จบ (Cumulative Tale) เรื่องยายกะตา

๕. นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นนิทานเรื่องสั้น ๆ จุดสำคัญของเรื่องอยู่ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ต่าง ๆ อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับความโง่ กลโกง การแก้แค้นแก้แค้น การแสดงปฏิภาณไหวพริบ ตลอดจนการเดินทางและการผจญภัยที่ก่อเรื่องผิดปกติในแง่ขบขันต่าง ๆ

วิไล เวียงวีระ ได้แบ่งประเภทของนิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนไว้ในหนังสือเข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน เล่ม ๒ ของ นิตยา ภัทสรศิริ และคณะ (๒๕๒๖ : ๖๘-๖๙) ไว้ ๗ ประเภท

๑. เรื่องจริงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเด็ก เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัว พ่อแม่ ลูก โรงเรียน เพื่อน สัตว์เลี้ยง ฯลฯ
๒. เทพนิยายต่าง ๆ
๓. ตำนานที่เล่าสืบต่อกันมา
๔. ปัญหาที่เกี่ยวกับศาสนา เช่น ชาดก หรือนิทานที่เล่าแทรกอยู่ในศาสนา
๕. นิทานที่แต่งเป็นโคลง กลอน ซึ่งมีทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว
๖. นิทานประเภทส่งเสริมจินตนาการ
๗. นิทานที่ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กจะต้องเรียนรู้ เป็นการเตรียมความพร้อมและพัฒนาสติปัญญา

๓.๔ หลักการเขียนนิทานสำหรับเด็ก

รัถพร ชังธาดา (๒๕๓๑ : ๑๑๔-๑๒๑) เขียนหลักเกณฑ์ทั่วไป ในการเขียนเรื่องสำหรับเด็กดังนี้

๑. นักเขียนหนังสือเด็กจะต้องสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว คือมองเห็นอะไร ๆ น่าสนใจไปหมด ต้องเป็นคนช่างสังเกต ประสาทสัมผัสไว อ่อนไหว และเลือกเขียนเรื่องที่ตนชอบ รัก ศรัทธา

๒. มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของเรื่องที่ดีสำหรับเด็ก

๓. ควรมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของเรื่องที่เด็กชอบ ดังนี้

๓.๑ เป็นเรื่องที่สิ่งเล็กสามารถเอาชนะสิ่งใหญ่ได้

๓.๒ เป็นเรื่องที่แสดงความเจ้าเล่ห์ เพทุบาย กลั่นแกล้งผู้อื่นแล้วพากย์

ตัวเอง

๓.๓ เป็นเรื่องที่ตัวเอกใช้ไหวพริบปัญญา ความเฉลียวฉลาดในการแก้ปัญหา

๓.๔ เป็นเรื่องจินตนาการที่สนุกสนานเหลือเชื่อ

๓.๕ เป็นเรื่องตำนาน

๓.๖ เป็นเรื่องเกี่ยวกับความน่ารักของสิ่งที่เด็กรู้จัก

๓.๗ เป็นเรื่องลึกลับแต่ไม่ซับซ้อนมากนัก

๓.๘ เรื่องเป็นชุด

๓.๙ เรื่องที่เสริมสร้างคุณธรรม ลักษณะนิสัย

๓.๑๐ เรื่องประเภทปริศนา คำทาย

๓.๑๑ เรื่องที่เป็นคำคล้องจอง

๓.๑๒ เด็กชอบเรื่องบันเทิงมากกว่าเรื่องสารคดี

๔. ต้องรู้จักว่าเป็นเด็กระดับไหน วัยใด มีความต้องการ และความสนใจอย่างไร อ่านหนังสือได้มากน้อยเพียงไร มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์มากน้อยแค่ไหน และชอบอะไร

๕. สนใจเรียนรู้และเข้าใจเด็กอย่างจริงจัง รู้ว่าเด็กสนใจอะไร ต้องการอะไร

๖. สามารถเก็บรวบรวมความคิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

๗. เรื่องที่เขียนต้องมีแนวคิดเป็นแกนกลาง

๘. ให้แนวคิดหรือความรู้ที่มีคุณค่าต่อเด็ก

๙. ทำให้เป็นกลางลบล้างอคติต่าง ๆ

๑๐. เขียนในเรื่องที่ผู้เขียนมีความรู้อย่างแท้จริง

๑๑. ต้องมีโครงเรื่องที่ดีไม่ยุ่งยากซับซ้อน

๑๒. ตัวละครควรมีลักษณะดังนี้

ตัวเอกของเรื่องควรอยู่ในวัยเด็กหรือวัยใกล้เคียงกับเด็ก

พฤติกรรมของตัวละครเอกจะต้องให้มีคุณค่า และมีการพัฒนาบุคลิกลักษณะนิสัยไปในทางที่ดีขึ้น

บุคลิกลักษณะของตัวละครจะต้องเหมาะสมกับเรื่องคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปมาง่าย ๆ

ตัวละครเอกควรเป็นสิ่งที่ชีวิตเคลื่อนไหวได้

๑๓. ควรมีเทคนิคในการเขียน ปัจจุบันมี ๕ แบบ คือ

แบบเล่าเรื่อง คือ ผู้เรื่องให้ตัวละครอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ มาเล่าเรื่องให้ฟัง

แบบสนทนา คือ ผู้เรื่องให้ตัวละครในเรื่องสนทนากัน

แบบใช้ภาพ คือ ใช้ภาพเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินเรื่อง ตัวอักษรบรรยายภาพ หรือเล่าเรื่องเพียงเล็กน้อย โดยให้ความสำคัญอยู่ที่รูปภาพ

แบบบรรยาย ผู้เขียนเป็นผู้บรรยายหรือเล่าเรื่องทั้งหมด

แบบบรรยายผสมบทสนทนา คล้ายกับหนังสือนวนิยายของผู้ใหญ่

๑๔. ต้องทำให้ให้อยู่ในวัยเดียวกับเด็กกลุ่มที่จะเขียนให้อ่าน

๑๕. คำนึงถึงความสมเหตุสมผลในการเขียนรายละเอียดปลีกย่อย
๑๖. เขียนให้มีคุณค่ากับเด็กที่อ่าน
๑๗. อย่าเขียนแบบดูถูกเด็ก ให้ความรู้ตื่น ๆ โดยคิดว่ารู้แค่นี้ก็พอแล้ว
๑๘. พยายามสอดแทรกอารมณ์เข้าไปในเรื่อง เช่น ความรัก ความเพลิดเพลิน ความรื่นรมย์ ความสนุกสนาน
๑๙. ใช้ภาษาถูกต้อง

สวัสดิ์ เรื่องพิเศษ (๒๕๒๐ : ๗๑-๗๕) ได้เขียนหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการเขียนหนังสือสำหรับเด็กไว้ดังต่อไปนี้

๑. จุดมุ่งหมายในการเขียน ผู้เขียนจะต้องทราบว่า จะเขียนหนังสือเพื่ออะไร หรือเขียนไปทำไม ซึ่งจำแนกอย่างกว้าง ๆ ๒ แบบ คือ
 - ๑.๑ เขียนเพื่อใช้เล่าให้เด็กฟัง หรือใช้สำหรับอ่านให้เด็กฟัง
 - ๑.๒ เขียนเพื่อให้เด็กอ่านเอง

ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมาย ๒ ข้อดังกล่าวจะต้องใช้วิธีเขียนที่แตกต่างกัน

๒. ศึกษาธรรมชาติของเด็ก

ในการเขียนหนังสือสำหรับเด็กไม่ว่าด้วยจุดประสงค์ใด ผู้เขียนจะต้องรู้จักผู้อ่านหรือผู้ฟังว่ามีความต้องการและความสนใจอย่างไรบ้าง ซึ่งจะต้องพิจารณาให้ละเอียดลงไปว่า เป็นเด็กวัยใด ช่วงอายุประมาณเท่าใด เพศหญิงหรือชาย เพราะธรรมชาติความต้องการความสนใจของเด็กแตกต่างกันออกไปตามวัยและเพศ นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องศึกษาถึงสภาพของสิ่งที่เด็กสนใจด้วย เพื่อจะนำสิ่งเหล่านั้นมาเขียนให้เรื่องมีชีวิตชีวาและดูสมจริง

๓. การวางโครงเรื่อง

หลังจากศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแล้วนำมาวางโครงเรื่องให้สัมพันธ์กัน โครงเรื่องควรเป็นลักษณะสั้น ๆ ไม่สลับซับซ้อน ให้เด็กสามารถอ่านหรือฟังแล้วจับใจความได้ง่าย ถ้าเป็นเด็กโตความยาวและความสลับซับซ้อนของเรื่องก็ควรเพิ่มขึ้น ลักษณะตัวละครควรอยู่ด้วยเดียวกับผู้อ่าน การวางโครงเรื่องควรให้ผู้อ่านได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับท้องเรื่อง หรือให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นชวนติดตาม เนื้อเรื่องไม่วกวนไปมา และมีการลำดับความคิดต่อเนื่องกันโดยสมบูรณ์ไม่ขาดตอน ข้อควรระวังคือไม่ควรสอดแทรกความคิดหรือแสดงให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าถูกเหยียดหยามหรือถูกตำหนิติเตียนจะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและความไม่สบายใจ ถ้าเป็นเรื่องที่ดัดแปลงมาจากภาษาต่างประเทศ ควรคำนึงถึงสภาพ

ทางธรรมชาติและทางสังคมด้วยว่าสอดคล้องกับสังคมไทยหรือไม่เพราะเด็ก ๆ ย่อมพอใจในเรื่องราวที่มีธรรมชาติสอดคล้องกับความเป็นอยู่ของตนมากกว่าอย่างอื่น

๔. การใช้สำนวนภาษา

ภาษาที่เขียนนิทานสำหรับเด็กเล็ก ๆ ควรเป็นคำธรรมดาที่จะสามารถเข้าใจได้ง่าย ๆ โดยไม่ต้องคิดหาคำแปล เป็นคำสั้น ๆ ที่กะทัดรัด มีความหมายในตัวเองชัดเจน การเรียบเรียงถ้อยคำให้สละสลวย และมีความสืบเนื่องสัมพันธ์กันอย่างราบรื่นไม่ติดขัด ชวนให้เด็กติดตาม ในบางครั้งถ้าเขียนนิทานขึ้นเพื่อเล่าให้เด็กฟัง จะใช้คำมาก ๆ คำยาว ๆ สะกดยาก ๆ ได้ แต่ก็ควรเป็นคำที่เด็กชอบและเข้าใจได้ด้วย

๕. การเขียนภาพประกอบ

หนังสือสำหรับเด็ก ภาพเป็นหัวใจของหนังสือ เพราะเด็กชอบภาพและสามารถอ่านหนังสือจากภาพได้ดีกว่าการอ่านจากตัวอักษร โดยเฉพาะเด็กเล็ก ๆ และเด็กที่ยังอ่านหนังสือได้ไม่คล่องแคล่ว ภาพประกอบในหนังสือจะเป็นลักษณะใดก็ได้ เช่น ภาพวาด ภาพลายเส้น ภาพถ่าย ภาพร่าง ภาพระบายสี ที่สำคัญคือ ภาพต้องมีความรู้สึกมีชีวิตชีวา มีความเคลื่อนไหว สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง

๖. การจัดรูปเล่ม

หนังสือที่จัดทำรูปเล่มกะทัดรัด สวยงามสะดุดตา ย่อมชักนำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจเป็นเบื้องต้น ไม่เล็กหรือโตเกินไป สิ่งสำคัญ คือ การจัดหน้า จัดภาพ และข้อความในหนังสือ ไม่ควรให้แน่นจนเกินไป การจัดตัวอักษรให้สัมพันธ์กับวัยของผู้อ่าน เช่น ใช้อักษรตัวโต เส้นหนัก เห็นชัด อ่านง่าย กับหนังสือสำหรับเด็กเล็กและเด็กที่ยังอ่านหนังสือไม่คล่อง การพิสูจน์อักษร รอบคอบ ไม่ให้มีผิดพลาด ใช้กระดาษพิมพ์อย่างดี ทนทาน เย็บเล่มประณีต

๓.๕ วิธีการเล่าและอ่านนิทาน

รัชนี ศรีไพรวรรณ (๒๕๑๖ : ๓๗-๔๑) ได้เสนอวิธีการเล่านิทานโดยทั่ว ๆ ไปไว้ดังนี้

๑. การเริ่มต้นเป็นสิ่งสำคัญมาก ควรจะหาวิธีจูงใจเด็กด้วยวิธีการที่น่าสนใจ เช่น ทายปริศนาให้เด็กสนใจ ให้ดูรูปภาพ

๒. ขณะเล่าให้เด็กรับฟังตามสบาย

๓. ผู้เล่าต้องรู้สึกสนุกกับเรื่องที่เล่า

๔. ใช้เสียงดังพอเหมาะให้เด็กได้ยินชัดเจน ออกเสียงให้ชัดเจน พุดไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไป มีจังหวะเป็นไปตามบทบาทของเรื่องที่เล่า

๕. ทำท่าทางประกอบให้เห็นจริงจังและสนุกสนานตามท้องเรื่อง ถ้ามีภาพประกอบด้วยยิ่งดี เพราะจะทำให้เด็กสนุกและจำเรื่องได้

๖. มองสบตากับเด็กทุก ๆ คนขณะที่เล่า อย่าให้สายตาจับอยู่ที่เด็กคนใดคนหนึ่งนานเกินไป

๗. ลำดับเรื่องเล่าให้เด็กเข้าใจง่าย

๘. ใช้ภาษาง่าย ๆ ให้เหมาะสมกับเด็ก

๙. แสดงจุดสำคัญของนิทานตามแนวที่ผู้เล่าต้องการเล่าอย่าเน้นหรือสอนจนเด็กหมดสนุก

๑๐. ตอนจบสรุปให้เด็กรู้สึกว่่านิทานสนุกและเสียดายอยากมีโอกาสฟังอีก

เมื่อเล่านิทานจบแล้ว ไม่ควรจบลงเพียงเล่าคำสุดท้ายเท่านั้น ควรมีกิจกรรมเพิ่มเติมดังนี้

๑. ควรซักถามเด็กเกี่ยวกับเรื่องที่เล่าผ่านมา เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กเข้าใจหรือไม่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานหรือตัวละครในนิทานอย่างไร เพื่อจะได้ปรับปรุงทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง

๒. ให้เด็กได้แสดงร่วมด้วย เช่น ให้เด็กเล่าเรื่องอื่น ๆ ให้เพื่อนฟังเพื่อแสดงบทบาทตัวละครในเรื่อง

๓. นำเรื่องนิทานที่เล่าไปแล้วมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการสอนภาษา สอนเลข และอื่น ๆ ให้ได้มากที่สุด

กุลรัศม์ ภูมิมาศ และดวงเนตร เบี้ยวไข่มุก (๒๕๒๑ : ๕๕-๕๖) ได้เสนอวิธีการเล่านิทานไว้ดังนี้

ในการเล่านิทานผู้เล่าจะต้องเลือกวิธีการเล่าให้เหมาะสมกับผู้ฟังตามอายุและความรู้ ซึ่งวิธีการเล่าอาจทำได้ดังนี้

๑. เล่าปากเปล่า โดยผู้เล่าทำท่าทางและเสียงประกอบในการเล่าให้คล้ายกับตัวละครในเรื่อง เช่น เสียงคนแก่ เสียงเด็ก หรือเสียงสัตว์ เป็นต้น

๒. เปิดหนังสือประกอบการเล่า โดยให้ดูภาพจากหนังสือนิทาน เรื่องที่เล่าประกอบไปด้วย ภาพประกอบของหนังสือจะต้องชัดเจนและเป็นภาพสี

๓. ใช้ภาพประกอบในการเล่า โดยผู้เล่านำภาพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเล่ามาวางไว้ต่อหน้าผู้ฟัง แล้วผู้เล่าก็เล่าเรื่องประกอบภาพนั้นหรือถ้าผู้เล่าไม่มีมือในการวาดภาพ อาจเล่า

เรื่องไปพร้อม ๆ กับการวาดภาพประกอบไปด้วย ซึ่งจะเป็นการทำให้ผู้ฟังรู้สึกสนใจ และทั้งในความสามารถของผู้เล่า หรืออาจจะเชิญคนที่วาดภาพเก่งมาช่วยวาดภาพในขณะที่ผู้เล่า เล่าเรื่องก็ได้

พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข (๒๕๒๕ : ๖-๗) ได้เสนอรูปแบบของการเล่านิทานเพิ่มเติมว่าเราสามารถเล่านิทานได้โดย

๑. การเล่านิทานและแสดงท่าทางประกอบ คือ การเล่านิทานให้นักเรียนฟังแล้วให้ผู้ฟังแสดงท่าทาง คำพูด และอารมณ์ ของตัวละครแต่ละตัว เป็นการแสดงท่าทางที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริงตามธรรมชาติ

๒. การเล่านิทานและแสดงหุ่นประกอบ คือ การเล่านิทานและใช้หุ่นเชิดขณะเล่า ซึ่งหุ่นนั้นประดิษฐ์ขึ้นตามลักษณะตัวละครในนิทานนำมาเชิดประกอบการเล่าตามเนื้อเรื่องให้ผู้ฟังดู ติดต่อกัน ดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบการเล่านิทาน

๓. การเล่านิทานและแสดงภาพประกอบ คือ การเล่านิทาน และแสดงรูปภาพลายเส้นของตัวละครในนิทานที่มีอิริยาบถต่าง ๆ ตามเนื้อเรื่อง เป็นภาพสี ลักษณะภาพมีการเคลื่อนไหว ใช้ประกอบการเล่านิทาน การแสดงรูปภาพจะดำเนินไปตามเนื้อเรื่องของนิทานให้ผู้ฟังได้เห็นภาพชัดเจนขณะเล่านิทาน

๔. การเล่านิทานเพียงอย่างเดียว โดยไม่ใช้สื่ออื่นใดเลย คือ การเล่านิทานที่ใช้ภาษา น้ำเสียง สีหน้า และท่าทางของผู้เล่าประกอบ โดยไม่ใช้สื่ออื่นใดเลย

ฉวีวรรณ กิनावงศ์ (๒๕๒๖ : ๑๓๒) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทาน ดังนี้

๑. การอ่านจากหนังสือนิทาน
๒. การใส่หน้ากาก หรือแสดงตัวละครในเรื่อง โดยคาดไว้บนศีรษะ คนเดียว อาจแสดงได้หลาย ๆ บท โดยเปลี่ยนหน้ากาก และเปลี่ยนเสียงไปตามตัวละครนั้น ๆ
๓. การเล่าโดยใช้เสียงประกอบ ผู้เล่าจะใช้เสียงเพลงหรือเสียงดนตรีประกอบจะช่วยให้เรื่องสนุกสนานหรือน่าตื่นเต้นขึ้น
๔. การเล่าโดยใช้เทปนิทานที่ครูอาจจะสร้างขึ้นหรือซื้อมา
๕. การเล่าโดยฉายสไลด์ประกอบ
๖. การเล่าโดยการเล่นนิ้วมือ ใช้สำหรับนิทานเรื่องสั้น ๆ หรือกลอนสั้น ๆ โดยเด็กได้มีโอกาสร่วม

๗. การเล่าโดยการวาดภาพบนกระดาษแข็งแล้วระบายสีตัดเป็นตัว ๆ ด้านหลังปิดกระดาษทรายใช้คู่กับแผ่นป้ายสำลี และสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้

๘. การเล่านิทานประกอบหุ่นต่าง ๆ เช่น หุ่นมือ หุ่นเชิด หุ่นชัก ฯลฯ

ดังนั้นในการเล่านิทานแต่ละครั้งของคุณ ควรคำนึงถึงรูปแบบและวิธีการอยู่เสมอ ทั้งนี้เพื่อให้การเล่านิทานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

๓.๖ การเลือกนิทาน

นิทานเป็นเรื่องราวที่ทุกคนชอบ ไม่ว่าจะเป็เด็กหรือผู้ใหญ่ เพราะให้ความสนุกสนานแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง การเล่านิทานแต่ละครั้งคุณต้องเลือกนิทานที่จะนำมาเล่าให้เด็กฟังเสียก่อนเพื่อความเหมาะสมกับวัยและความต้องการ

ชุตินา สัจจามันท์ (๒๕๒๘ : ๒๙-๓๐) ได้กล่าวถึงการเลือกและการเตรียมตัวเล่านิทานดังนี้

๑. เลือกเรื่องที่คุณรู้สึกสนุกและชอบ เพราะถ้าผู้เล่าเกิดความรู้สึกพึงพอใจหรือสะเทือนใจในเรื่องใดก็ตาม ย่อมเป็นการง่ายที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกและอารมณ์ยอมนคล้อยตามไปด้วย ความรู้สึกสนุก ความประทับใจ หรือความชอบมักจะมีที่มาจากกาอ่านหรือได้ฟังมาเมื่อยังเป็นเด็กอาจสนุกกับโครงเรื่อง ภาษา ตัวละคร หรือบางทีก็สนุกกับ การเล่าซึ่งนิทานก่อให้เกิดผลต่อผู้ฟัง

๒. อย่างไรก็ตามควรลองเล่านิทานบางเรื่องที่ยังมองข้ามไป โดยไม่ได้พยายามทดลองอาจจะพบว่าบางเรื่องที่คุณไม่เคยชอบหรือไม่คิดว่าจะสามารถเล่าได้ เช่น เรื่องตลก ผู้เล่ากลับทำได้ดี

๓. เลือกเรื่องที่มีคุณลักษณะเหมาะสมที่จะนำมาเล่า คือ เริ่มต้นเร็วมีการกระทำ มีจุดไคลแมกซ์ที่เด่นชัด บทสนทนาเป็นธรรมชาติ และจบเรื่องด้วยความสุขความสำเร็จ ตัวละครที่มีบทสนทนาในเรื่องควรมีเพียง ๓-๔ ตัว ถ้านิทานเรื่องใดมีลักษณะเด่นทางด้านภาษาหรือใช้ภาษาเป็นหลักในการสร้างอารมณ์ควรจะนำมาอ่านให้ฟังมากกว่าจะเลือกนำมาเล่าเรื่อง

๔. เลือกเรื่องที่เหมาะสม สอดคล้องความต้องการ ความสนใจของกลุ่มเด็กที่ฟังซึ่งมักแตกต่างกันไปตามเพศ วัย สภาพแวดล้อม เป็นต้น

ทิพย์สุดา นิลสินธุพ (๒๕๒๖ : ๘๐-๘๒) ได้กล่าวถึงการเล่านิทานสำหรับเด็กว่าผู้เล่านิทานควรได้ศึกษาและมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้

๑. ความสนใจของเด็ก ดูว่าเด็กในวัยไหนชอบฟังนิทานประเภทใด ความยาวของนิทานควรเหมาะสมกับวัยและช่วงสมาธิของเด็ก นิทานบางเรื่องสนุกแต่ยาวมาก เด็กเล็ก ๆ อาจหมดความอดทนในการฟัง

๒. เนื้อหาในนิทานสอดแทรกข้อคิดอะไรให้กับเด็ก ปลูกฝังคุณธรรม และมีคุณค่าหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

๓. ควรมีรูปภาพประกอบนิทานที่มีขนาดพอเหมาะ ภาพชัดเจน มีสีสันสวยงาม เพื่อดึงดูดความสนใจ ภาพควรสื่อความหมายหรือสร้างอารมณ์ได้อย่างชัดเจน เด็กจะชอบภาพลายเส้นมากกว่าภาพเลียนแบบของจริงหรือภาพเหมือน

นิทานอ่านง่าย เป็นหนังสือที่ผู้วิจัยคิดคำและสร้างขึ้นจากแนวความคิดที่ได้ศึกษาหนังสืออ่านง่าย ของมิสเตอร์ปีเตอร์ เบอริบิช (Mr. Peter Burbidge) หน่วยอาสาสมัครอังกฤษ (VSO) โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ที่ใช้เทคนิคการสอนการอ่านแบบใหม่แก่เด็กพิเศษประเภทต่าง ๆ โดยมีความเชื่อว่านักเรียนจะเรียนการอ่านได้ง่ายขึ้น ถ้าเขาพูดภาษาไทยได้ดี ตามปกตินักเรียนจะมีโอกาสรู้คำศัพท์ใหม่เพิ่มเติมทุกครั้งที่ฟังนิทาน เพราะการฟังนิทานเป็นการพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังและการลำดับความ ถ้านักเรียนฟังนิทานเป็นประจำจะพัฒนาความสามารถในการทำกิจกรรมได้ตามลำดับ ความสามารถในการเรียงลำดับเป็นทักษะสำคัญเกี่ยวกับการอ่านคำ และตามด้วยการอ่านประโยคได้ถูกต้องตามลำดับ อีกทั้งให้นักเรียนมีโอกาสตอบคำถามโดยอาจจะตอบเป็นกลุ่มหรือทีละคน การตอบคำถามเป็นการพัฒนาภาษาพูด ส่งเสริมให้นักเรียนได้สนทนาถึงสิ่งที่กำลังทำอยู่ ซึ่งครูต้องใช้อุปกรณ์และรูปภาพมาก เพราะนักเรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้ง่าย และสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ ตัวอย่างกิจกรรมหลากหลายอย่างนี้อยู่ในหนังสือการเตรียมความพร้อมที่เรียกว่าหนังสืออ่านง่าย อาจารย์ Mr. Peter Burbidge มีวิธีสอนการเริ่มการอ่านจากหนังสืออ่านง่ายโดยใช้วิธีดูคำ (Sight Reading Method) ซึ่งวิธีนี้นักเรียนไม่ได้เรียนเกี่ยวกับตัวอักษรแต่เรียนคำศัพท์ง่าย ๆ โดยเปรียบเทียบรูปร่างคำต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งหมด ๘ เล่ม เริ่มแรกนักเรียนอ่านคำใหม่ในหนังสือใหม่ ครูใช้บัตรคำเพราะใช้สับเปลี่ยนได้ และใช้การบันทึกเพื่อพัฒนาการของนักเรียน และทำยที่สุดหลังจากอ่านหนังสือได้ ครูให้นักเรียนเล่นเกมช่วยในการจำคำได้มากขึ้น ด้วยหลักการของหนังสืออ่านง่ายนี้ ผู้วิจัยจึงนำมาสร้างหนังสือนิทานอ่านง่าย โดยได้นำวิธีการบางส่วนจากหนังสืออ่านง่ายมาประยุกต์ เป็นนิทานมาตราไทย ๙ แม่ แม่ละ ๑ เล่ม แต่ละเล่มสร้างขึ้นจากคำศัพท์ในแต่ละมาตราต่าง ๆ ที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้ โดยทุกเล่มจะมีคำอธิบายความรู้ถึงมาตราไทย เล่มละ ๑ มาตรา เพื่อให้เด็กนักเรียนได้เรียนรู้ก่อนที่จะอ่านนิทาน และในส่วนท้ายของ

นิทานทุกเล่ม จะมีภาพคำศัพท์ประกอบคำอธิบายไว้ เพื่อช่วยในการอ่านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น หนังสือนิทานอ่านง่ายยังประกอบไปด้วยบัตรภาพคำศัพท์ และบัตรคำ สำหรับฝึกการอ่านแยกออกมาต่างหากและยังสามารถเลือกใช้แบบฝึกการอ่านมาฝึก เพื่อให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้เกิดความจำระยะยาวขึ้นด้วย หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ จึงเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

๓.๗ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ริงเนส (Ringness ๑๙๖๕ : ๔๓, อ้างถึงใน นงลักษณ์ คำยิ่ง ๒๕๔๑ : ๔๙) ที่ได้ทดลองใช้สื่อสร้างแรงจูงใจ คือนิทาน นิยาย กับนักเรียนกลุ่มทดลอง ใช้สื่อปกติกับนักเรียนกลุ่มควบคุมพบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญ

มาลา ชูเชิด (๒๕๓๙ : ๔๐) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้ด้านความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพ ผลการศึกษาพบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน จากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพฝึกด้านความเข้าใจในการอ่านกับการสอนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ โดยนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงจากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพฝึกความเข้าใจในการอ่านกับการสอนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางจากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพฝึกความเข้าใจในการอ่านกับการสอนปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ และนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ จากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพฝึกความเข้าใจในการอ่านกับการสอนปกติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กิงสร เกาะประเสริฐ (๒๕๔๐ : ๕๐-๕๑) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง อายุ ๗-๑๔ ปี ระหว่างวิธีสอนการอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และวิธีสอนการอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ ผลการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาปานกลาง หลังจากได้รับการสอนอ่านคำ โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และการสอนอ่านคำโดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มีความสามารถในการอ่านคำสูงกว่าการสอนอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

ดวงใจ วรณสังข์ (๒๕๔๑ : ๔๖) ได้ศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยมีความสามารถในการจำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ เนื่องจากนิทานเป็นสื่อ นำความรู้ ความเข้าใจจากผู้ถ่ายทอดไปยังผู้ฟังเป็นอย่างดี สามารถถ่ายทอดสิ่งที่เป็นนามธรรมมาเป็นรูปธรรมได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถจำพยัญชนะไทยได้ดีขึ้น

อรัญญา เชื้อทอง (๒๕๔๖ : ๖๖-๖๗) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ในสถานศึกษาที่จัดเรียนรวมโดยใช้บทร้อยกรอง พบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทร้อยกรองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

อัจฉรา นาคทรัพย์ (๒๕๔๖ : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในวิธีการสอนอ่านเป็นคำ พบว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำมีความสามารถอ่านคำหลังการสอนอ่านเป็นคำ สูงกว่าก่อนการสอนอ่านเป็นคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

จากผลการวิจัยเห็นว่า การที่จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้สูงขึ้นนั้น ต้องใช้กลวิธีการสอนอ่านหลายรูปแบบ ตลอดจนแบบฝึกการอ่านที่มีคุณภาพ ให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม มีรูปภาพประกอบการอ่าน ดังที่ สมิธ (Smith ๑๙๘๕, อ้างถึงใน ปีเตอร์ เบอริบิช ๒๕๔๒ : ๕) กล่าวว่า เด็กทั่วไปมีความสามารถในการพัฒนาการอ่านถ้าครูใช้ระบบที่เหมาะสมและไม่มีวิธีการสอนใดที่ได้ผลอย่างสิ้นเชิง การใช้หนังสือนิทานอ่านง่ายมาพัฒนาการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จึงเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ควรนำมาใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพราะนิทานอ่านง่ายเป็นหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สนุกสนาน เพลิดเพลิน อยากอ่านมากขึ้น อีกทั้งนิทานอ่านง่ายยังมีบัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ และเกม ประกอบนิทานแต่ละเล่มเพื่อช่วยในการอ่านคำภาษาไทย และพัฒนาทักษะด้านการอ่านคำได้ดีสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษารูปแบบของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนดังนี้

๑. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา (Subject)
๒. ตัวแปรที่ศึกษา
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
๔. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
๕. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง
๖. การวิเคราะห์ข้อมูล
๗. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา (Subject)

ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการอื่นซ้ำซ้อนกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ที่ได้รับการตรวจประเมินด้วยแบบคัดกรองต่าง ๆ แล้วว่าเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน ๑ คน ซึ่งมีวิธีการคัดเลือกดังนี้

ขั้นที่ ๑ คัดเลือกเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้านการอ่านจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม จำนวน ๘ ห้องเรียน โดยการสังเกตการอ่านของนักเรียน จากครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย จำนวน ๒ คน แล้วเลือกเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านเด่นชัดไว้จำนวน ๕ คนนำมาคัดแยกตามขั้นตอนดังแสดงไว้ในขั้นที่ ๒

ขั้นที่ ๒ ใช้แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs) ที่สร้างขึ้นด้วยความร่วมมือกับ ๒ หน่วยงาน คือ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development – KUS) และสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล (Faculty of Medicine Siriraj Hospital - SI) ที่ใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๖ อายุระหว่าง ๖-๑๓ ปี ๑๑ เดือน ที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder – ADHD) บกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disorders – LD) และออทิซึม (Autism and Pervasive Developmental Disorders – PDDs) อันเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ประเมินเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่มีอายุประมาณ ๑๒-๑๔ ปีมาทำการคัดกรองเด็กทั้ง ๕ คนที่เลือกไว้ โดยให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยประเมินด้านที่ ๑, ๒, ๓ และ ๕ ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ประเมินด้านที่ ๑, ๔ และ ๕ และครูผู้สอนทั้งวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ร่วมกันประเมินด้านที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ โดยผู้ประเมินคัดกรองต้องรู้จักคุ้นเคยกับนักเรียนเป็นอย่างดี หรือมีโอกาสสอนนักเรียนอย่างใกล้ชิดมาแล้วอย่างน้อย ๑ ภาคการศึกษา คัดกรองพฤติกรรมรวม ๑๓๐ ข้อ ๕ ด้านย่อย คือ

ด้านที่ ๑ KUS-SI Rating Scale 1 : ADHD : มีข้อความ ๓๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น (ADHD)

ด้านที่ ๒ KUS-SI Rating Scale 2 : LD-Reading : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (LD – Reading Disorder)

ด้านที่ ๓ KUS-SI Rating Scale 3 : LD-Written Expression : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน (LD – Disorder of Written Expression)

ด้านที่ ๔ KUS-SI Rating Scale 4 : LD-Mathematics : มีข้อความ ๒๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ (LD – Mathematics Disorder)

ด้านที่ ๕ KUS-SI Rating Scale 5 : Autism/ PDDs : มีข้อความ ๔๐ ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะออทิซึม (Autism and PDDs)

โดยแต่ละด้านจะมีการคำนวณคะแนนที่แยกจากกันและอาจประเมินให้เสร็จได้โดยไม่จำเป็นต้องประเมินไล่เรียงตามลำดับแต่ต้องประเมินให้ครบทุกข้อความและทุกด้าน

โดยเครื่องมือนี้มีค่าความเที่ยงจากการทดลองใช้กับนักเรียนปกติ มีค่าระหว่าง ๐.๙๓-๐.๙๗ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษมีค่าระหว่าง ๐.๙๑-๐.๙๖ และกลุ่มตัวอย่าง

มาตรฐานมีค่าความเที่ยงระหว่าง ๐.๙๗-๐.๙๘ ดังนั้นแบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึมฉบับนี้จึงมีคุณภาพดีมากในด้านความเที่ยงแบบสอดคล้อง ภายในเป็นแบบคัดกรองที่สามารถนำมาใช้กับเด็กนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้

ขั้นที่ ๓ เมื่อครูผู้สอนวิชาภาษาไทยและครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ประเมินในแต่ละ ด้านแล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้ไปให้ผู้ที่ได้รับผิดชอบในการประเมินและแปลผลคะแนนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับ การฝึกอบรมการใช้แบบคัดกรองจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วมาทำการประเมินและแปลผลคะแนนดังนี้

๑. คำนวณอายุตามปฏิทินของนักเรียน
๒. คำนวณคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้าน พร้อมบันทึกคะแนนดิบ

๓. นำคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้านไปแปลง เป็นคะแนนที่ (T-score) โดยเปิดตารางคะแนนในคู่มือการใช้แบบคัดกรองแล้วแปลผลคะแนนแต่ละด้านว่านักเรียนอยู่กลุ่มใดตามเกณฑ์การแปลผลคะแนนได้แก่

คะแนนที่ $LD \leq 50$ = กลุ่ม ๑ กลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย

คะแนนที่ $LD \leq 51-60$ = กลุ่ม ๒ กลุ่มเฝ้าระวังติดตามทำซ้ำ

คะแนนที่ $LD \leq 61-70$ = กลุ่ม ๓ กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้าน การศึกษา

คะแนนที่ $LD \geq 71$ = กลุ่ม ๔ กลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจ ประเมินอย่างเร่งด่วน

๔. บันทึกข้อมูลผลสรุป (คะแนนดิบ คะแนนที่ และกลุ่ม) ให้ครบทุกช่อง พร้อมกับให้ข้อเสนอแนะเพื่อการช่วยเหลือเพิ่มเติม

ขั้นที่ ๔ คัดเลือกนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการอ่านที่มีผล การประเมินด้านการอ่านต่ำที่สุดใน ๕ คนซึ่งได้รับการแปลผลคะแนนแล้วว่าเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่ ๔ ซึ่งหมายถึงเป็นกลุ่มที่ควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วนเพียงคนเดียวแล้วนำมา ทดสอบด้วยเครื่องมืออื่นซ้ำอีกเพื่อความแน่ใจ

ขั้นที่ ๕ ใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะ- วิญญูภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มาทำการทดสอบซ้ำกับนักเรียนที่เลือกไว้โดยให้ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมินใน ๕ ด้านใหญ่ ๒๕ ด้านย่อย คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทาง การเคลื่อนไหว และพฤติกรรม โดยแบบสำรวจนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าห้าระดับ มีคำถาม ๕๐ ข้อ ผู้ประเมินต้องรู้จัก

และคุ้นเคยกับเด็กเป็นอย่างดีโดยเครื่องมือนี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งหมด เท่ากับ ๐.๙๙ มีค่าความเที่ยงตรง ใช้กับเด็กที่มีอายุ ๖-๑๒ ปี ซึ่งเป็นแบบสำรวจที่สามารถนำมาใช้กับเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้

ขั้นที่ ๖ เมื่อครูผู้สอนกรอกแบบสำรวจแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มา Plot ลงในกราฟเพื่อหา Profile ของเด็ก หากเส้นกราฟตกในช่องเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๑-๓ ตั้งแต่ ๑ ด้านย่อยขึ้นไปถือว่าเด็กมีปัญหาในการเรียน จากนั้นจึงคัดกรองและวินิจฉัยความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะด้านต่อไป

ขั้นที่ ๗ ใช้แบบทดสอบคัดกรองและแบบทดสอบวินิจฉัยความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านของ ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ สำรองการเรียนรู้ด้านการอ่านในเรื่องของการออกเสียง (การอ่านตัวพยัญชนะ การอ่านคำ การอ่านประโยค) ลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง การเลือกเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง เพื่อดูความบกพร่องเฉพาะด้านของเด็ก

ขั้นที่ ๘ ใช้แบบสำรวจลีลาการเรียนรู้ของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มาทำการสำรวจลีลาการเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อที่จะจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับสิ่งที่เด็กถนัดมากที่สุด

ขั้นที่ ๙ สัมภาษณ์ผู้ปกครอง / ครูประจำชั้น / ครูประจำวิชา และเยี่ยมบ้านเด็ก โดยนัดหมายผู้ปกครองขออนุญาตสัมภาษณ์เก็บข้อมูล โดยให้ผู้ปกครองกรอรายละเอียดประวัติของเด็กและอื่น ๆ รวมทั้งบันทึกข้อมูลการเยี่ยมบ้าน ส่วนครูประจำชั้นและครูประจำวิชาใช้การสัมภาษณ์และกรอกแบบฟอร์มข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก

ขั้นที่ ๑๐ รวบรวมประวัติการเรียนของเด็ก ไปรายงานผลคะแนน บันทึกสุขภาพ ระเบียบประวัติ เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กโดยละเอียด

ขั้นที่ ๑๑ นำเด็กที่ได้รับการประเมินว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มาเป็นตัวอย่งในการทำการทดลอง

จากการใช้แบบคัดกรอง KUS – SI Rating Scales: ADHD /LD/Autism (PDDs) ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ร่วมกับสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล พบว่าเด็กมีปัญหาในการอ่านสูงมาก อยู่ในกลุ่มที่ ๔ ซึ่งต้องควรส่งแพทย์เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน และเมื่อใช้แบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ของ ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู พบว่าเด็กมีความสามารถทางการอ่านอยู่ในระดับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ ๑ ซึ่งถือว่าเด็กมีปัญหาทาง

การเรียนรู้ด้านการอ่านรุนแรงมาก และเมื่อใช้แบบคัดกรองและวินิจฉัยความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านของศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ สํารวจการเรียนรู้ด้านการอ่านของเด็กในเรื่องการอ่านออกเสียง (การอ่านตัวพยัญชนะ การอ่านคำ การอ่านประโยค) การลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง การเลือกเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง แล้วพบว่า เด็กมีปัญหาในทุกด้าน โดยเฉพาะการอ่านคำ และจากการสำรวจลีลาในการเรียนรู้ด้วยแบบสำรวจของศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู พบว่าเด็กมีความถนัดที่ได้เรียนรู้จากการสัมผัส (๒) เป็นการสัมผัสภายใน การสัมผัสที่ไม่ใช้มือ แต่จะเรียนรู้ได้ดีจากการมีประสบการณ์ตรงและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น รองลงมาคือเรียนรู้ได้จากการฟัง การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง ครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ทำให้ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเด็ก โดยเฉพาะปัญหาด้านการเรียนอันสืบเนื่องมาจากการอ่านไม่ออกของนักเรียน จึงได้นำเด็กมาเป็นกรณีศึกษา

๒. ตัวแปรที่ศึกษา

๑. ตัวแปรต้น คือ การสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
๒. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๓. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

๑. หนังสือนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่ จำนวน ๙ เล่มที่ผู้วิจัย และนางสาวดารณี ดีทวี ร่วมกันสร้างและพัฒนาขึ้นโดยแต่ละเล่มประกอบด้วย

- ๑.๑ นิทานอ่านง่าย ๑ มาตรา ขนาด ๓๐ x ๒๑ ซม. ประกอบด้วย

คำอธิบายประกอบนิทานอ่านง่าย

ความรู้เรื่องมาตราตัวสะกดพร้อมตัวอย่าง

นิทานประกอบภาพ สีเส้นสวยงาม ตัวหนังสืออ่านง่าย

คำศัพท์ท้ายเล่มประกอบภาพ และคำอธิบายศัพท์

- ๑.๒ บัตรคำยาก ขนาด ๕ x ๑๑ ซม. ตามจำนวนคำยากในแต่ละมาตรา สำหรับการฝึกอ่าน

- ๑.๓ บัตรภาพประกอบคำยาก ขนาด ๑๐ x ๑๐ ซม. ตามจำนวนบัตรคำยากในแต่ละมาตรา สำหรับช่วยในการจำคำอ่านอย่างเป็นรูปธรรม

๑.๔ แบบฝึกทักษะการอ่าน จำนวน ๑๑ แบบฝึก ต่อมาตรา ประกอบด้วย
แบบฝึก

การอ่านออกเสียงคำ
เลือกคำตรงภาพ
โยงภาพกับคำอ่าน
เขียนคำอ่านให้ตรงกับภาพ
เขียนคำฝึกอ่าน
เขียนคำจากคำอ่าน
เติมสระแล้วหัดอ่าน
ระบายสีคำ
อ่านคำเขียนศัพท์
เลือกคำที่อยู่ในมาตรา
รู้ความหมายของคำ

๑.๕ เกมประกอบนิทาน มาตราละ ๑ เกม สามารถสลับใช้ได้กับทุกมาตรา
ประกอบด้วย เกม

ถอนขนช้าง
ขบวนมาตราไทย
บันไดนักอ่าน
โลกมาตราไทย
ตลาดนัดมาตรา
ลำดับเหตุการณ์นิทานสนุก
ฝึกเข้าใจคำ
ดูภาพอ่านเร็ว
สนุกกับมาตรา
ลูกไก่หาแม่

๒. แผนการสอนโดยวิธีการสอนจากนิทานอ่านง่าย จำนวน ๓๖ แผน

๓. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๓.๑ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย เป็นแบบทดสอบอ่านคำแต่ละ
มาตรา มาตราละ ๗-๙ คำ รวม ๙ แบบทดสอบ จำนวน ๘๐ คำ

๓.๒ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย เป็นแบบทดสอบปรนัยจากเนื้อเรื่องในแต่ละมาตรา รวม ๒๐ ข้อ

๔. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

๑. การสร้างและพัฒนาหนังสือนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ เล่ม และแผนการสอนหนังสือนิทานอ่านง่ายนี้ผู้วิจัยได้กำหนดให้มีหนังสือนิทานอ่านง่ายตามมาตราไทย ๙ แม่ คือ แม่ ก กา แม่ กก แม่ กค แม่ กข แม่ กง แม่ กน แม่ กม แม่ เกย และแม่ เกอว พร้อมบัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึก เกมและแผนการสอน เพื่อช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสมตรงกับสภาพปัญหา ระดับการเรียนรู้และธรรมชาติของการเรียน โดยมีขั้นตอนในการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้

๑.๑ ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับชั้นมัธยมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๕๔ ช่วงชั้นที่ ๓ และหลักสูตรของโรงเรียนภัทรกวีวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม

๑.๒ ศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ ๓

๑.๓ ศึกษาหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ของสำนักพิมพ์บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พ.ว.) จำกัด ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔ ของอาจารย์สอางค์ ดำเนินสวัสดิ์ และคณะ ซึ่งเป็นหนังสือที่โรงเรียนภัทรกวีวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม เลือกใช้เป็นหนังสือเรียนในระดับนี้แล้วเลือกเนื้อหาบทประพันธ์เรื่องกาพย์พระไชยสุริยา ของสุนทรภู่ มาเป็นต้นแบบคำศัพท์ตามมาตราไทยทั้ง ๙ แม่ โดยเลือกคำที่เด็กไม่สามารถอ่านได้ส่วนหนึ่งมาสร้างเป็นหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทยรวม ๙ เล่มพร้อมจัดทำบัตรคำศัพท์ บัตรภาพ แบบฝึกและเกมของแต่ละเล่มคือ

เล่มที่ ๑ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ ก กา เรื่อง เกตราล่าโต

เล่มที่ ๒ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กก เรื่อง ลูกนกโพระดก

เล่มที่ ๓ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กค เรื่อง ระเบิด

เล่มที่ ๔ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กข เรื่อง จับกบ

เล่มที่ ๕ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กง เรื่อง หงส์หลงกรุง

เล่มที่ ๖ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กน เรื่อง จันทร์วันเพ็ญ

เล่มที่ ๗ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ กม เรื่อง สมยอม

เล่มที่ ๘ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ เกย เรื่อง ควายหาย

เล่มที่ ๙ นิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย แม่ เกอว เรื่อง ไม่เรียวเจียวเหวย

๑.๔ ศึกษาทฤษฎี หลักการสอนอ่าน และหลักการเขียนนิทาน จากเอกสาร ตำรา รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน และการเขียนนิทานทั้งในและต่างประเทศ ตลอดจนหาความรู้จากผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนอ่านภาษาไทย การเขียนนิทาน การสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ การสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

๒. การสร้างแผนการสอนจากนิทานอ่านง่าย ทั้ง ๙ เล่ม รวม ๓๖ แผน โดยกำหนดรูปแบบ วิธีการดำเนินกิจกรรมและเวลาในการสอนอ่านภาษาไทยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

๓. การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๓.๑ ศึกษาคู่มือการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔

๓.๒ ศึกษาการสร้างและวิธีการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทยของ จันทิมา พรหมโชติกุล (๒๕๒๙)

๓.๓ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนแบบทดสอบ

๓.๔ สร้างแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยแบ่งเป็น

๓.๔.๑ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำโดยให้เด็กอ่านคำทีละคำจากแบบทดสอบ แล้วบันทึกการอ่านคำของเด็กลงในแบบบันทึกการอ่าน

๓.๔.๒ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน ๒๐ ข้อ

๓.๕ เกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ คือ

๓.๕.๑ การอ่านออกเสียงคำ จำนวน ๘๐ คำ

อ่านออกเสียงคำได้ ให้คำละ ๑ คะแนน

อ่านออกเสียงคำนั้นผิด,อ่านไม่ได้หรือไม่ออกเสียงอ่าน

ให้คำละ ๐ คะแนน

๓.๕.๒ ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน ๒๐ ข้อ

ตอบคำถามได้ถูกต้อง ให้ข้อละ ๑ คะแนน

ตอบคำถามไม่ถูกต้อง ให้ข้อละ ๐ คะแนน

๔. ขอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทยโดย ๑ ใน ๓ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการแต่งคำประพันธ์โดยเป็นนายกสมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทยมาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนนิทานร้อยกรองเพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๕. นำหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างและเขียนไว้ บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ เกมและแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง ๓ ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมหรือไม่และให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาดังนี้

+๑ หมายถึง เครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่ายมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

๐ หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่ายมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

-๑ หมายถึง เครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่ายไม่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

เมื่อบันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ระหว่างหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้าง บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ เกม ข้อสอบกับจุดประสงค์ที่ต้องการโดยนำคะแนนที่ได้มาแทนค่าในสูตร ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเครื่องมือพัฒนา

ความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้าง บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ เกม ข้อสอบกับระดับความสามารถของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้น ม.๑

$\sum R$ หมายถึง ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ถ้าค่าดัชนีที่คำนวณได้บางข้อน้อยกว่า ๐.๕ ผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบใหม่

๖. นำหนังสือนิทานอ่านง่าย บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ เกม แผนการสอนและแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ที่คัดเลือกมา

๕. แบบแผนการทดลองและการดำเนินการทดลอง

๑. แบบแผนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยแบ่งระยะการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ ๑ แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

เมื่อ X แทน การสอนอ่านโดยนิทานอ่านง่าย

T₁ แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยก่อนการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย

T₂ แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยหลังการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย

๒. ขั้นตอนการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

๒.๑ ทำการทดสอบก่อนการสอน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยแบ่งเป็น

ทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย จำนวน ๘๐ คำ

ทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน ๒๐ ข้อ

บันทึกผลคะแนนก่อนการทดลอง เก็บไว้เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๒.๒ ดำเนินการสอนโดยใช้หนังสือนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่ที่ผู้วิจัยและนางสาวดารณี ดีทวี ร่วมกันสร้างและพัฒนาขึ้น พร้อมกับแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีการทดสอบระหว่างเรียนเฉพาะนิทานแต่ละแม่ ก่อนเรียนในวันจันทร์และหลังเรียนในวันพฤหัสบดี

โดยใช้เวลาในการสอนจำนวน ๙ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๔ วัน วันละ ๖๐ นาที รวมทั้งสิ้น ๓๖ ครั้ง โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ตารางที่ ๒ ขั้นตอนการสอน

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๑. หนังสือนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทยแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำไ้	๑	จันทร์	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบเล่า แล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทานอ่านง่าย เล่มที่ ๑ มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำไ้ แล้วศึกษาคำศัพท์ เกตรา มโหรี โพล้เพล้ จรลี สมอ อรไท มรรคา สกุนี พสุธา จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๑ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดูความ เข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์	บันทึกผลหลังการสอน

หมายเหตุ : ตั้งแต่สัปดาห์ที่ ๒ - สัปดาห์ที่ ๙ ใช้วิธีการสอนเช่นเดียวกับสัปดาห์ที่ ๑ แต่เปลี่ยนเรื่องนิทานสัปดาห์ละ ๑ เล่ม และผู้วิจัยจะทำการบันทึกหลังการสอนสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ในทุกวันศุกร์ หากสัปดาห์ใดมีวันหยุดราชการจะเลื่อนการสอนไปสอนในวันต่อไปและไปสอนในวันเสาร์แทน

๒.๓ เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วทำการทดสอบความสามารถในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย ซึ่งมีวิธีการทดสอบและวิธีการตรวจให้คะแนนเช่นเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลอง

๖. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

๑. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทั้งด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความเข้าใจในการอ่านโดยใช้วิธีการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย ก่อนและหลังการทดลองในภาพรวม แล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๒. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทั้งด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความเข้าใจในการอ่านโดยใช้วิธีสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายก่อนและหลังการทดลองในแต่ละสัปดาห์ โดยหาค่าร้อยละแล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๗. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาร้อยละจากคะแนนผลการทดลองการอ่านคำภาษาไทยก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารายการของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เป็นการศึกษารายการกรณี (Single Subject Design) ผู้วิจัยได้ทำการทดลอง เก็บรวบรวมและบันทึกข้อมูลโดยใช้วิธีการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนอ่าน และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองเป็น ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนอ่านในภาพรวม

ตอนที่ ๒ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนอ่านในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์

ตอนที่ ๑ การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนอ่านในภาพรวม

ตารางที่ ๓ เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังการสอน

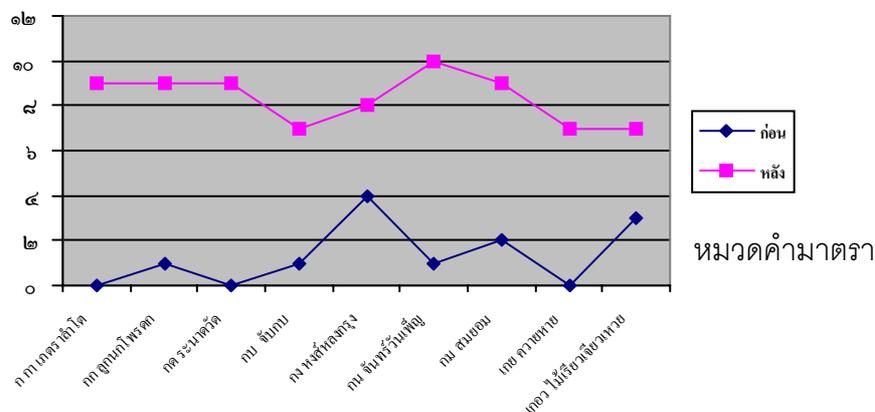
หมวดคำมาตรา	จำนวนคำศัพท์ที่ทดสอบ	คะแนนก่อนการสอน	คะแนนหลังการสอน	คะแนนที่เพิ่มขึ้น
๑. มาตราแม่ ก กา มาตราลำไต่	๙	๐	๙	๙

ตารางที่ ๓ (ต่อ)

หมวดคำมาตรา	จำนวน คำศัพท์ที่ ทดสอบ	คะแนนก่อน การสอน	คะแนนหลัง การสอน	คะแนนที่เพิ่มขึ้น
๒. มาตราแม่กก ลูกนกโพระดก	๙	๑	๙	๘
๓. มาตราแม่กด ระนาดวัด	๙	๐	๙	๙
๔. มาตราแม่กบ จับกบ	๙	๑	๗	๖
๕. มาตราแม่กง หงส์หลงกรุง	๙	๔	๘	๔
๖. มาตราแม่กน จันทร์วันเพ็ญ	๑๐	๑	๑๐	๙
๗. มาตราแม่กม สมยอม	๙	๒	๙	๗
๘. มาตราแม่เกย ควายหาย	๙	๐	๗	๗
๙. มาตราแม่เกอว ไม้เรียวเจียวหวาย	๗	๓	๗	๔
รวมคะแนน	๘๐	๑๒	๗๕	๖๓
คิดเป็นร้อยละ	๑๐๐	๑๕	๙๓.๗๕	๗๘.๗๕

จากตารางที่ ๓ พบว่าคะแนนการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย จากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายได้ ๑๒ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๑๕ แต่ภายหลังจากการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายแล้ว มีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น ๗๕ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๗๕ ดังแสดงในแผนภูมิที่ ๑

คะแนน

แผนภูมิที่ ๑ แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบผลการทำงานออกเสียงคำภาษาไทย จากนิทานอ่านง่าย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการสอน

ตารางที่ ๔ เปรียบเทียบคะแนนและร้อยละของความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่าน จากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังการสอนอ่าน

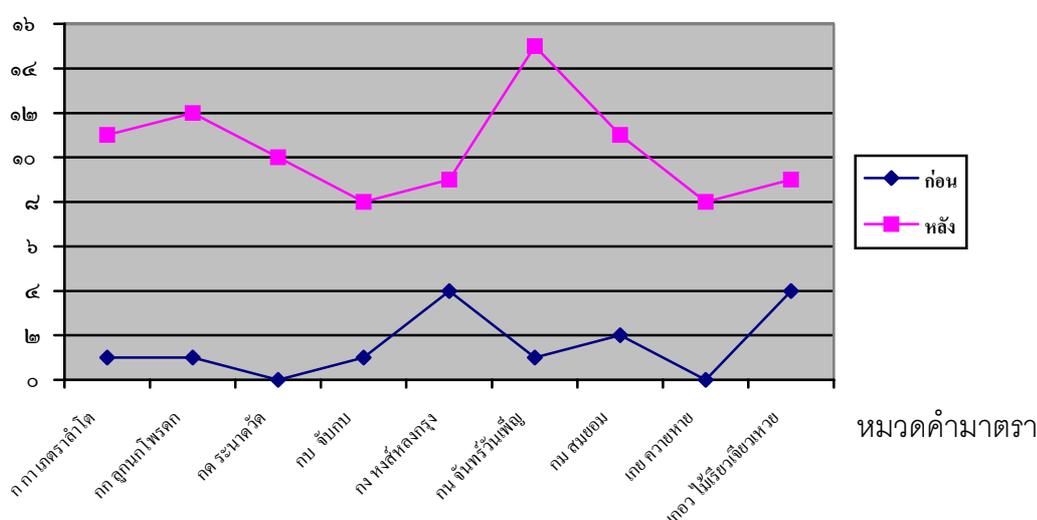
หมวดคำมาตรา	จำนวนข้อ ที่ทดสอบ	คะแนนก่อน การสอน	คะแนนหลัง การสอน	คะแนนที่เพิ่มขึ้น
๑. มาตราแม่ ก กา สระลำไโต	๒	๑	๒	๑
๒. มาตราแม่ ก ก ลูกนกโพระดก	๔	๐	๓	๓
๓. มาตราแม่ ก ด ระนาดวัด	๑	๐	๑	๑
๔. มาตราแม่ ก บ จับกบ	๑	๐	๑	๑
๕. มาตราแม่ ก ง หงส์หลงกรุง	๑	๐	๑	๑
๖. มาตราแม่ ก น จันทรวันเพ็ญ	๕	๐	๕	๕

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบผลรวมของคะแนนและร้อยละของความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและคะแนนความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังการสอน

หมวดคำมาตรา	จำนวนข้อ ที่ทดสอบ	คะแนนก่อน การสอน	คะแนนหลัง การสอน	คะแนนที่ เพิ่มขึ้น
๑. มาตราแม่ ก กา มาตราลำไต้	๑๑	๑	๑๑	๑๐
๒. มาตราแม่ ก ก ลูกนกโพระดก	๑๓	๑	๑๒	๑๑
๓. มาตราแม่ ก ด ระนาดวัด	๑๐	๐	๑๐	๑๐
๔. มาตราแม่ ก บ จับบ	๑๐	๑	๘	๗
๕. มาตราแม่ ก ง หงส์หลงกรุง	๑๐	๔	๙	๕
๖. มาตราแม่ ก น จันทร์วันเพ็ญ	๑๕	๑	๑๕	๑๔
๗. มาตราแม่ ก ม สมยอม	๑๑	๒	๑๑	๙
๘. มาตราแม่ ก ย ควายหาย	๑๑	๐	๘	๘
๙. มาตราแม่ ก อว ไม้เรียวเจียวเหว	๙	๔	๙	๕
รวมคะแนน	๑๐๐	๑๔	๙๓	๗๙
คิดเป็นร้อยละ	๑๐๐	๑๔	๙๓	๗๙

จากตารางที่ ๕ พบว่าผลรวมของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและคะแนนความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายได้ ๑๔ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๑๔ แต่ภายหลังจากการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายแล้วมีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น ๙๓ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๙๓ ดังแสดงในแผนภูมิที่ ๓

คะแนน

แผนภูมิที่ ๓ แผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบผลรวมของคะแนนความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยและคะแนนความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังการสอน

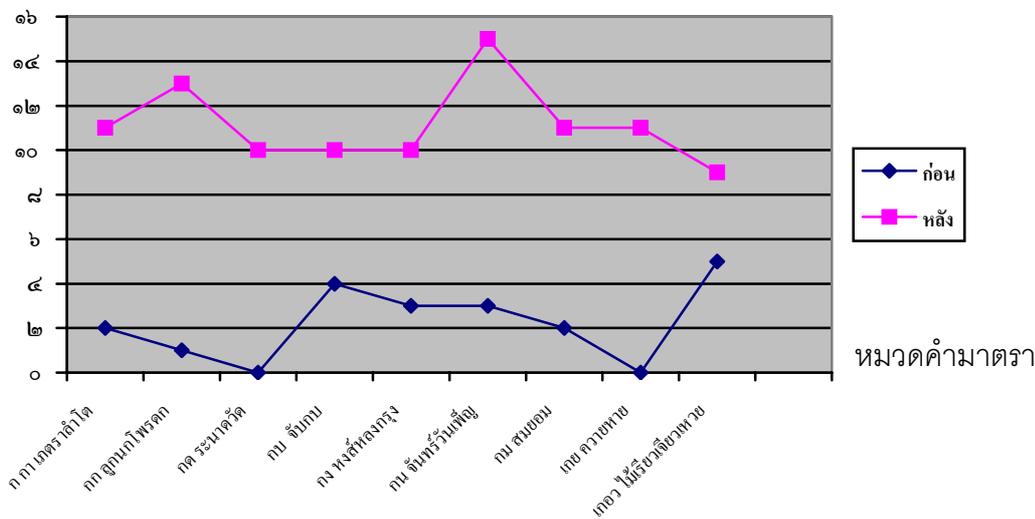
ตอนที่ ๒ การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการสอนอ่านในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบผลการอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วัดรวมทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์

หมวดคำ/มาตรา/สัปดาห์	จำนวนข้อทดสอบ			คะแนนก่อนการสอน			คะแนนหลังการสอน			คะแนนที่เพิ่มขึ้น
	การอ่านคำ	ความเข้าใจ	รวม	การอ่านคำ	ความเข้าใจ	รวม	การอ่านคำ	ความเข้าใจ	รวม	
๑. มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำไโต	๙	๒	๑๑	๑	๑	๒	๙	๒	๑๑	๙
๒. มาตราแม่ กก เรื่อง ลูกนกโพระดก	๙	๔	๑๓	๑	๐	๑	๙	๔	๑๓	๒
๓. มาตราแม่กค เรื่อง ระยะเวลาวัด	๙	๑	๑๐	๐	๐	๐	๙	๑	๑๐	๑๐
๔. มาตราแม่กบ เรื่อง จับกบ	๙	๑	๑๐	๓	๑	๔	๙	๑	๑๐	๖
๕. มาตราแม่กง เรื่อง หงส์หลงกรุง	๙	๑	๑๐	๓	๐	๓	๙	๑	๑๐	๗
๖. มาตราแม่กน เรื่อง จันทร์วันเพ็ญ	๑๐	๕	๑๕	๑	๒	๓	๑๐	๕	๑๕	๑๒
๗. มาตราแม่กม เรื่อง สมยอม	๙	๒	๑๑	๑	๑	๒	๙	๒	๑๑	๙
๘. มาตราแม่เกย เรื่อง ควายหาย	๙	๒	๑๑	๐	๐	๐	๙	๒	๑๑	๑๑
๙. มาตราแม่เกอว เรื่อง ไม่เรียวเจียวเหวย	๗	๒	๙	๔	๑	๕	๗	๒	๙	๔
รวมคะแนน	๘๐	๒๐	๑๐๐	๑๔	๖	๒๐	๘๐	๒๐	๑๐๐	๗๘
คิดเป็นร้อยละ	๘๐	๒๐	๑๐๐	๑๗.๕	๓๐	๒๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๗๘

จากตารางที่ ๖ และ พบว่า คะแนนการอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วัดรวมทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย และความสามารถด้านความเข้าใจในการอ่านก่อนการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ด้วยนิทานอ่านง่ายมีผลคะแนนรวม ๒๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๒๐ แต่ภายหลังจากการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายแล้วมีคะแนนรวม ๑๐๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ดังแสดงในแผนภูมิที่ ๔

คะแนน

แผนภูมิที่ ๔ แผนภูมิการเปรียบเทียบผลการอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ วัดรวมทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความสามารถในการอ่านก่อนและหลังการสอนในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่มุ่งศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างนิทานขึ้นใหม่โดยนำคำศัพท์ส่วนหนึ่งมาจาก เรื่อง ภาพยนตร์พระไชยสุริยาของสุนทรภู่ ที่ใช้เป็นแบบเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มาเป็นต้นแบบคำศัพท์ตามมาตรฐานไทยทั้ง ๙ แม่เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ให้มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นแนวทางในการสอนอ่านภาษาไทยสำหรับผู้สอนที่สอนผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทย จากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ขอบเขตของการวิจัย

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา (Subject)

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านการอ่านเพศชาย ที่มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีความพิการอื่นซ้ำซ้อน กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ที่ได้รับการตรวจประเมินโดยเครื่องมือต่าง ๆ แล้วว่าเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จำนวน ๑ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้

๑. หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ จำนวน ๙ เล่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยความร่วมมือกับนางสาวดารณี ดีทวี โดยแต่ละเล่มประกอบด้วย
 - ๑.๑ นิทานอ่านง่าย ๑ เล่ม
 - ๑.๒ บัตรคำยากตามจำนวนคำยากในแต่ละเล่ม
 - ๑.๓ บัตรภาพประกอบคำยาก
 - ๑.๔ แบบฝึกทักษะการอ่าน
 - ๑.๕ เกมประกอบนิทาน
๒. แผนการสอนโดยวิธีการสอนจากนิทานอ่านง่าย จำนวน ๓๖ แผน
๓. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทย
 - ๓.๑ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย
 - ๓.๒ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย

วิธีดำเนินการทดลอง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการทดลองแบบรายกรณี (Single Subject Design) โดยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ เป็นเวลา ๙ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๔ วัน วันละ ๖๐ นาที ตั้งแต่เวลา ๑๕.๔๕-๑๖.๔๕ น. โดยใช้นิทานอ่านง่ายสัปดาห์ละ ๑ เล่ม รวมทั้งสิ้น ๓๖ ครั้ง มีการทดสอบระหว่างเรียนก่อน – และหลัง และผู้วิจัยจะทำการบันทึกผลหลังการสอน สัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ในทุกวันศุกร์หรือเสาร์ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการทดลองดังนี้

๑. **ขั้นก่อนการทดลอง** ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย โดยแบ่งเป็น

ทดสอบการอ่านออกเสียงคำ จำนวน ๘๐ คำ

ทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย จำนวน ๒๐ ข้อ

๒. **ขั้นดำเนินการทดลอง** ดำเนินการสอนโดยใช้หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยความร่วมมือกับ นางสาวดารณี ดีทวี และแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีการทดสอบระหว่างเรียนเฉพาะนิทานแต่ละเล่ม ก่อนเรียนในวันจันทร์และหลังเรียนในวันพฤหัสบดี โดยใช้เวลาในการสอนจำนวน ๙ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๔ วัน วันละ ๖๐ นาที รวมทั้งสิ้น ๓๖ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึง วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๕.๔๕-๑๖.๔๕ น. ตามแผนการสอน ๓๖ แผน แบบฝึกทักษะ ๙ ชุด ชุดละ ๑๑ แบบฝึก

รวม ๙๙ แบบฝึก เกม ๙ เกม และผู้วิจัยจะทำการบันทึกผลหลังการสอนสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ในทุกวันศุกร์ หรือ เสาร์

๓. ขั้นหลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับดังนี้

๓.๑ ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยชุดเดิม

๓.๒ นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย ทั้งการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมาเปรียบเทียบวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งก่อนและหลังการทดลอง และก่อน - หลังเรียนในแต่ละสัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนในด้านความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยและความเข้าใจในการอ่าน ก่อนและหลังการทดลองสอนอ่านโดยนิทานอ่านง่าย ซึ่งแยกวิเคราะห์ ดังนี้

๑. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ทั้งด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้วิธีสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายก่อนและหลังการทดลองในภาพรวมโดยหาร้อยละแล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

๒. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ทั้งด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยและความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้วิธีการสอนอ่าน จากนิทานอ่านง่ายก่อนและหลังการทดลองในระหว่างเรียนแต่ละสัปดาห์ โดยการหาร้อยละแล้วประเมินระดับความสามารถในการอ่านภาษาไทย

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ สรุปได้ดังนี้

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ช่วงก่อนการสอน โดยใช้นิทานอ่านง่ายได้ ๑๔ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๑๔ แต่ภายหลังจากการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายแล้วมีคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น ๙๓ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๙๓ แสดงว่า

ความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายสูงกว่าก่อนการทดลองสอนอ่าน

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

๑. นิทานช่วยดึงดูดความสนใจ ทำให้เด็กอยากอ่านเรื่องราว มากกว่าการอ่านจากบัตรคำ เด็กจะสนุกกับรูปภาพและเนื้อเรื่อง และทำให้จำคำศัพท์ได้ง่าย
๒. บทช่วยกรองในนิทานช่วยให้เด็กจำคำอ่านได้เร็วและง่ายกว่าร้อยแก้ว เพราะมีคำสัมผัสคล้องจอง ช่วยให้จำง่าย และจำได้ไม่ลืม
๓. การใช้เกมมาเล่น หรือการให้เด็กอ่านนิทาน เด็กจะเพิ่มความสนใจที่จะเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นและสนุกกับเกมมาก
๔. เด็กจำคำศัพท์ที่อ่านได้จากการฟังก่อน ครูจึงควรอ่านคำยากให้เด็กฟัง พร้อมกับให้เห็นคำไปพร้อม ๆ กัน เด็กจะจำคำศัพท์ได้ง่ายและเร็ว
๕. เด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ มีระยะความสนใจสั้น การใช้ภาพจากบัตรคำจะดึงดูดความสนใจของเด็กได้นานขึ้น เด็กจะสนุกกับการเลือกภาพและคำศัพท์ให้ตรงกัน
๖. เด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ มักจะลืมนง่าย ครูจึงควรทบทวนซ้ำ ๆ เท่าที่จะทำได้
๗. การสอนเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ควรให้เด็กได้มีโอกาสรับรู้ทางการสัมผัส การเห็น การได้ยิน ไปพร้อม ๆ กัน เด็กจะเรียนรู้ได้ดี
๘. เมื่อเด็กได้รับการยอมรับ และคำชมเชยจากครูบ่อยๆ เด็กจะมีกำลังใจในการฝึกอ่านมากขึ้น ครูต้องเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะช่วยหรือแก้ไข และเป็นมิตรให้มาก เพื่อสร้างความไว้วางใจแก่เด็ก ครูผู้สอนต้องมีจิตวิทยาในการสอน
๙. ในการเล่นเกมน พบว่าเด็กสนุกมาก ทำให้เกิดการเรียนรู้และจำคำได้ดี ส่งผลให้เด็กสามารถอ่านคำได้โดยไม่ลืมน และเมื่อเด็กอ่านคำได้จะมีความสุขมาก
๑๐. ในการทำกิจกรรมบางกิจกรรม เช่น เกมดูภาพอ่านเร็ว พบว่า เวลาที่ให้แก่เด็กมากเกินไป ควรลดเวลาลง เพราะเด็กสามารถอ่านคำได้ดีขึ้น จากการสอนที่ผ่านมา
๑๑. หลังการสอนด้วยนิทานอ่านง่ายไประยะหนึ่ง พบว่า เด็กชอบอ่านหนังสือมากขึ้น สังเกตจากการมารอครู ก่อนเวลาเพื่อจะฟังและอ่านนิทานเรื่องต่อไป และเมื่อให้อ่านพบว่ามีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

อภิปรายผลการทดลอง

จากการศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ อภิปรายผลดังนี้

ผลการทดลองครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้นิทานอ่านง่ายมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น เนื่องจากนิทานเป็นสื่อที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจอยากเรียนรู้ มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เบื่อขณะที่อ่าน รวมทั้งรูปภาพประกอบนิทานจะช่วยให้ผู้เรียนอยากอ่านหนังสือและจดจำคำศัพท์ได้เพิ่มขึ้น ทำให้เข้าใจสิ่งที่เป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรมได้ง่าย อีกทั้งบทสร้อยกรองและคำคล้องจองในนิทานยังช่วยเป็นสื่อทำให้เข้าใจและจดจำเรื่องราวได้ง่ายขึ้นทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จนเป็นความจำระยะยาวและสามารถอ่านคำได้เองในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของทรงพร สุทธิธรรม (๒๕๓๔ : ๘๕-๘๙) ที่กล่าวว่านิทานมีผลต่อการพัฒนาความคิดและทัศนคติ สร้างความสนุกสนานไม่เบื่อหน่ายให้กับนักเรียน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอรัญญา เชื้อทอง (๒๕๔๖ : ๖๖) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดเรียนรวมโดยใช้บทสร้อยกรอง พบว่า เด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อันขึ้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่ได้รับการสอนอ่านคำยาก โดยใช้บทสร้อยกรองมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

นอกจากนี้ในการทดลอง ผู้วิจัยได้ใช้แบบฝึกทักษะฝึกให้ผู้เรียนอ่านคำจากการทำแบบฝึก อาทิ ออกเสียงคำ เลือกรูปคำให้ตรงภาพ โยงภาพกับคำอ่าน เขียนคำฝึกอ่าน เป็นต้น มาฝึกผู้เรียนให้เกิดการกระทำซ้ำ ๆ แม้ในการทำแบบฝึกขณะเรียน ผู้เรียนจะทำแบบฝึกผิดพลาดไปบ้างอันเนื่องมาจากสาเหตุจากรูปพยัญชนะผิดสับสนวรรณยุกต์ และสระบางตัว ผู้เรียนก็ยังสามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง จากการฝึกบ่อยๆนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ของ ธอร์นไดค์ ที่กล่าวถึงกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ว่า การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองด้วยการฝึกหัดจะทำให้เกิดความแน่นแฟ้นและมั่นคง แต่ถ้าวการฝึกหัดปฏิบัติไม่ต่อเนื่องกัน หรือการไม่ได้ใช้จะทำให้เกิดการลืมได้ กล่าวคือ สิ่งใดมีการกระทำซ้ำ ๆ หรือมีการฝึกเสมอ ๆ ผู้ฝึกย่อมกระทำสิ่งนั้นได้ดี สิ่งใดที่ไม่ได้ทำนาน ๆ ย่อมทำสิ่งนั้นไม่ได้เหมือนเดิม และยังสอดคล้องกับหลักการศึกษากลุ่มเกสตัลท์ที่กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นถ้าผู้เรียนได้เรียนอย่างเข้าใจแจ่มแจ้งที่สุด จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายแล้วอย่างชัดเจนและได้ฝึกหัดตามที่เห็น การฝึกหัดก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การกระทำซ้ำ ๆ หรือได้ลองปฏิบัติ จะทำ

ให้ผู้เรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้และตัดแปลงให้เกิดรูปแบบใหม่และในที่สุดก็รู้วิธีแก้ปัญหา

หนังสือนิทานอ่านง่ายยังประกอบไปด้วย บัตรภาพ บัตรคำ และเกม ที่จะช่วยให้ผู้เรียนจำคำและความหมายของคำได้อย่างรวดเร็ว ภาพสามารถใช้เป็นสัญลักษณ์แทนคำ เมื่อใดที่ผู้เรียนนึกคำไม่ออกจะนึกถึงภาพก่อน และนึกคำได้ในที่สุด ส่วนเกมจะเป็นตัวกระตุ้นและแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความท้าทาย อยากทดลอง แข่งขันกับตนเอง สนุกสนานกับการเรียน ก่อให้เกิดการอ่านและจดจำคำได้เพิ่มมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับวิธีเรียนอ่านของนักเรียนที่ แฟรงค์ แมรี และลอเรนซ์ (Franke Marry and Lawrence, อ้างถึงใน หนังสือ พุททชะวัน ๒๕๓๘ : ๑๔) ได้ค้นคว้าและพบว่าเด็กเรียนอ่านได้ ๓ ทางด้วยกัน คือ ๑) เด็กเรียนอ่านทางตา โดยใช้สายตาอ่านภาพที่สัมพันธ์กับคำหรือ อ่านบัตรคำประกอบภาพ เพราะภาพเป็นหัวใจสำคัญที่เด็กใช้ช่วยในการอ่าน ๒) เด็กเรียน อ่านทางหู โดยใช้หูวิเคราะห์เสียงและผสมเสียงอ่านเป็นคำ ๆ และ ๓) เด็กเรียนอ่านโดยการจำรูปแบบคำ โครงสร้างและรูปคำของตัวอักษรที่มีความหมายเด่นและได้อ่านซ้ำ ๆ บ่อยครั้งก็จะจำได้ดีเช่นเดียวกับหนังสือนิทานอ่านง่ายที่มีภาพเป็นตัวสื่อความหมายที่ช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำได้จึงทำให้มีทักษะในการอ่านคำภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากการทดลอง

ดังนั้นจากผลจากการทดลองนี้แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้วิธีสอนอ่านจากนิทานอ่านง่าย ช่วยให้ผู้เรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในด้านการอ่านมีความสามารถในการอ่านคำภาษาไทย และมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น โดยมีนิทาน บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ และเกมมาเป็นตัวช่วยส่งเสริมการอ่านของผู้เรียนให้สนุกสนาน เพลิดเพลิน และจดจำคำอ่านได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาไทย จากนิทานอ่านง่ายครั้งนี้ มีแนวคิดและข้อเสนอแนะที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป ดังนี้

๑. ผู้สอนสามารถนำวิธีการสอนจากนิทานอ่านง่าย ไปใช้สอนกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในด้านการอ่านที่มีลักษณะเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน รวมทั้งเด็กปกติที่มีปัญหาด้านการอ่าน โดยนำตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ไปพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน

๒. การนำคำศัพท์มาสร้างเป็นนิทานที่มีเรื่องราว มีตัวละครและภาพสีสันสวยงามจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำเนื้อเรื่องเกิดความเข้าใจในการอ่านและสามารถอ่านคำศัพท์ได้เพิ่มมากขึ้น

๓. จากการทดลองสอนพบว่าการสอนให้นักเรียนอ่านคำได้ ควรเริ่มจากการสอนให้รู้จักคำในมาตราไทยทั้ง ๙ แม่โดยเริ่มสอนจากมาตราแม่ ก กา ซึ่งเป็นมาตราที่ไม่มีตัวสะกดก่อน แล้วจึงค่อยสอนมาตราที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราเพียงตัวเดียวก่อนเช่นมาตราแม่กง แม่กม จากนั้นจึงสอนมาตราตัวสะกดที่มีพยัญชนะตัวสะกดหลายตัวทั้งตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตราเช่น แม่กก แม่กบ แม่กค เป็นต้น เพื่อผู้เรียนที่มีปัญหาทางด้านการอ่านจะไม่เกิดความสับสนในการเรียน และเป็นการเรียนจากง่าย ไปหายาก

๔. ในการเรียนการสอนหากสามารถรวมกลุ่มผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน มาสอนพร้อมกัน ๒-๓ คน น่าจะทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียนเพิ่มมากขึ้น และเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากผู้เรียนคนอื่น ๆ ไปในเวลาเดียวกัน

๕. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษ ควรทำการเผยแพร่วิธีการสอนจากนิทาน อ่านง่ายกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อให้บุคลากรที่จัดการศึกษาพิเศษได้นำวิธีการสอนดังกล่าวไปประยุกต์ใช้และขยายผลต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

๑. ควรมีการศึกษาดูผลการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นประถมศึกษา

๒. ควรมีการวิจัยและพัฒนา นิทานอ่านง่ายสำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในรูปแบบอื่น ๆ ที่ทันสมัยเช่น บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยมีเสียงอ่านเป็นสื่อเพิ่มขึ้น จะทำให้ดึงดูดความสนใจในการฝึกทักษะทางภาษาแก่ผู้เรียนได้ในทุกด้าน

๓. ควรมีการวิจัยและพัฒนา นิทานอ่านง่ายเพื่อประโยชน์ในด้านการเรียนทักษะทางภาษาไทยทุกด้านแก่ผู้เรียนในทุกระดับชั้น

๔. ควรมีการวิจัยและพัฒนา นิทานอ่านง่ายสำหรับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยให้ผู้ปกครองสามารถใช้สอนเองที่บ้านได้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔.

พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สำราญราษฎร์, ๒๕๔๔.

_____ . คู่มือการเขียนเรื่องบันเทิงคดีและสารคดีสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๓๘.

_____ . หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), ๒๕๔๕.

_____ . เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ คู่มือการจัด
การเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.), ๒๕๔๕.

กันตภา สุขกระจำง. “การศึกษาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๕๐.

กัลยา ยวนมาลัย. การอ่านเพื่อชีวิต. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๙.

ก่อ สวัสดิพานิชย์. การสอนอ่านในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๑๕.

กิตติยะวดี บุญซื่อ. กลุ่มทักษะภาษาไทย หลักสูตรประถมศึกษา ๒๕๒๑ ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สารมवलชน, ๒๕๒๐.

กิ่งสร เกาะประเสริฐ. “การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำวิชาภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลาง อายุ ๗-๑๔ ปี วิธีการสอนอ่านคำโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีสอนการอ่านคำตามหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๐. (อัดสำเนา)

- กุลรัสมิ์ ภูมิมาศ และดวงเนตร เบี้ยวไข่มุก. บริการและกิจกรรมของห้องสมุด. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครู
จันทระเกษม, ๒๕๒๑.
- เกริก ยุ้นพันธ์. การเล่านิทาน. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, ๒๕๓๙.
- จิระประภา บุญยนิติกย์. ช่วยเด็กให้ชอบอ่าน. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนดุสิต, ๒๕๒๖.
- จิรัฐยา แก้วปอง. “การศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๔.
- ฉวีวรรณ กิनावงศ์. การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ, ๒๕๒๖.
- ชุตินา สัจจามันท์. “ศิลปะการเล่านิทาน.” ประชาศึกษา ๓๖, ๒ (พฤศจิกายน ๒๕๒๘) -
๓๖, ๔ (มกราคม ๒๕๒๙) : ๒๕-๓๒
- ดวงใจ วรรณสังข์. “การศึกษาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทาง
การเรียนรู้ จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทย.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๑.
- เดชา จันดาพันธ์. “การศึกษาการใช้นิทานพื้นเมืองเสริมการสอนอ่านสำหรับนักเรียนที่พูด
ภาษาถิ่นอีสาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนบ้านกุดแห่ อำเภอเลิงนกทา
จังหวัดยโสธร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๗.
- เดือนใจ กรุยกะโทก. “การศึกษาผลการสอนซ่อมเสริมด้านความเข้าใจในการอ่านและการเขียน
สะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยใช้หนังสือแผ่นเดียวเป็นสื่อ.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๓. (อัดสำเนา)
- ทองพร สุทธิธรรม. “การศึกษาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจทัศนคติของผู้อื่น ของเด็ก
ปฐมวัยที่ผู้ปกครองจัดกิจกรรมนิทานเพื่อส่งเสริมการคลาย การยึดตนเองเป็น
ศูนย์กลาง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
ปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๔. (อัดสำเนา)

ทิพย์สุดา นิลสินธพ. “ครูขานูอยากฟังนิทาน.” เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน, ๘๐-๘๒. กรุงเทพฯ :
ชมรมไทย-อิสราเอล, ๒๕๒๖.

นงลักษณ์ คำยิ่ง. “การศึกษาความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียน ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ที่ได้รับการสอนคำใหม่โดยการใช้นิทาน ปริศนาคำทาย และ
การสอนตามคู่มือครู.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
การประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๑.

นพดล จันทรเพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อแกรมมี, ๒๕๓๙.

นิตยา ภัทสรศิริ และคณะ. เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ : ชมรมไทย-อิสราเอล, ๒๕๒๖.

บันลือ พุกชะวัน. “การสร้างและการสอนประสบการณ์ภาษาของมนุษย์.” เอกสารประกอบคำ
บรรยาย. สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา ๘ จังหวัดเชียงใหม่.
๒๕, ๔ (พฤษภาคม ๒๕๓๓) : ๒๔.

_____ . มิติใหม่ในการสอนอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
๒๕๓๘.

บุญศิริ ทศลี. “การทดลองใช้ตัวอักษรวิ่งไฟฟ้าคอมพิวเตอร์ในการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาไทยแก่
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๘. (อัดสำเนา)

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. “ข้อสังเกตเกี่ยวกับความเป็นมาของการละครไทยและ
การปรับปรุง.” นาฏศิลป์และดนตรีไทย, ๑๓๙-๑๔๐. กรุงเทพฯ : สถาบันไทยคดี
ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๒.

เบญจพร ปัญญาขง. คู่มือช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, ๒๕๔๓.

ประเทิน มหาจันทร์. หลักการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๓.

ผดุง อารยะวิญญู. การเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ :
แว่นแก้ว, ๒๕๔๒.

_____ . การศึกษาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : บรรณกิจเทวดีดิ่ง, ๒๕๓๓.

_____ . การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ :
จำไทยเพรส, ๒๕๓๙.

ผดุง อารยะวิญญู. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๐.

_____. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ P.A. Art & PRINTING, ๒๕๔๒.

_____. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : แว่นแก้ว, ๒๕๔๔.

พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข. “การศึกษารูปแบบการเล่านิทานที่ส่งผลต่อความสามารถในการฟังและความคงทนในการจำวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒.”

วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๕. (อัดสำเนา)

เพ็ญพิไล ฤทธาคณานนท์. จิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็ก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอดีเอ็นเอสโตร์, ๒๕๓๖.

เพราพรรณ เปลี่ยนภู. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, ๒๕๔๐.

ไพพรรณ อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, ๒๕๓๔.

มาลา ชูเชิด. “ผลการเรียนรู้ด้านความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จากการใช้แบบฝึกหัดรูปภาพ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๙.

รัชนี ศรีไพรวรรณ “การเล่านิทานและเล่าเรื่อง.” สื่อภาษาชุมชนภาษาไทยของครูสภา ๓๗, ๔๑ (เมษายน ๒๕๑๖) : ๑๙-๒๐.

รัถพร ชั่งธาดา. หนังสือสำหรับเด็ก. มหาสารคาม : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, ๒๕๓๑.

วรรณิ์ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๗.

วัชรวิ รมยะนันท์. “นิทาน.” สารานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม ๑๕, ๙๗๗๓-๙๗๗๖.

กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๒๒.

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคณะ. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอดีเอ็นเอสโตร์, ๒๕๒๒.

วิทยา วิมลถนอม. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทและทัศนคติของผู้ปกครองในการส่งเสริมการอ่านกับนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นอนุบาล.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๐.

วิมลมาศ อธิศักดิ์โสภาน. “การเปรียบเทียบพัฒนาการของความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่มีความสามารถพิเศษด้านความคิดสร้างสรรค์ที่ได้รับการฝึกโดยแบบฝึกหัดผสมพลังสมองตามแนวความคิดของวิลเลียมส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๕.

วิลโล เวียงวีระ. “นิทานสำหรับเด็ก.” เข้าใจเด็กก่อนวัยเรียน เล่ม ๒ : ชมรมไทย-อิสราเอล, ๖๘-๖๙. กรุงเทพฯ : เจริญผล, ๒๕๒๖.

ศ. ศุภนิมิต (นามแฝง). “การเล่านิทานสำหรับเด็กประถม.” ประชาศึกษา ๓๐, ๑๑ (มิถุนายน ๒๕๒๒) : ๒๘-๓๒,

ศรียา นิยมธรรม. การเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อนแถมมี, ๒๕๔๑.

_____. รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างแบบคัดแยกเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๗.

_____. ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๑.

_____. LD เข้าใจและช่วยเหลือ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ P.A. ART & PRINTING, ๒๕๔๒.

ศรียา นิยมธรรม และดารณี ศักดิ์ศิริผล. “รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการจัดหมวดหมู่ซ้าย-ขวาและการจำคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๕.

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์. ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี : ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๓.

ศิริกาญจน์ โกสุมภ์. “การเล่านิทานเพื่อเสริมพัฒนาการทางอารมณ์แก่เด็กก่อนวัยเรียน.”

ประชาศึกษา ๒๙, ๓ (มิถุนายน 2543) : ๓๒-๓๙.

- ศูนย์ศึกษาและพัฒนาการจัดการศึกษาพิเศษ. คุณพุ่ม. คู่มือการใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้และออทิซึม (ฉบับร่าง) KUS-SI Rating Scales : ADHD/LD/Autism (PDDs). กรุงเทพฯ : สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ม.ป.ป. (อัดสำเนา)
- ศูนย์พัฒนาหลักสูตร. กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. “ชุดฝึกการใช้ภาษาไทยเพื่อการประกอบอาชีพการเขียนนิทาน.” โครงการวิเคราะห์และพัฒนาหลักสูตรการเรียนและอาชีพระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๒๙.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๑๕๔๑.
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. สำนักนายกรัฐมนตรี. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕. กรุงเทพฯ : สำนักงานปฏิรูปการศึกษา, ๒๕๔๕.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. คู่มือครูการดำเนินการสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๓๘.
- สนม ครูทเมือง. การสอนภาษาไทย : เอกสารประกอบการเรียน. พิษณุโลก : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, ๒๕๒๓.
- สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติการ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรีนติ้งเฮาส์, ๒๕๓๘.
- สนิท สัตโยภาส. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ : ๒๑ เซ็นจูรี่, ๒๕๔๕.
- สมทรัพย์ สุขอนันต์. “ภาวะบกพร่องในการเรียนรู้.” เอกสารประกอบวิชา ๔๖๓ ๔๓๐ พื้นฐานภาวะบกพร่อง. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๔๗. (อัดสำเนา)
- สมบัติ จำปาเงิน และสำเนียง มณีกาญจน์. หลักนักเขียน. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : เมดิคัลมีเดีย, ๒๕๓๔.
- สมบูรณ์ คิงชมานันท์. “การเล่านิทานและการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง.” คหเศรษฐศาสตร์. ๒๓, ๔ (กันยายน ๒๕๒๒) : ๓๑-๓๘.
- สมปอง จุลวรรณ. โครงสร้างของคำและพยางค์. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๖.

สมศรี อุดลยรัตนพันธ์. “การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้กิจกรรมศิลปะ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๖.

สวัสดิ์ เรื่องพิเศษ. “วรรณกรรมสำหรับเด็ก.” เอกสารประกอบการสอนนิชาบรรณ ๔๔๖ หนังสือสำหรับเด็ก, ๗๑-๗๕. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, ๒๕๒๐.

สวางค์ ดำเนินสวัสดิ์ และคนอื่นๆ. หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ, ๒๕๔๖.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๔๓.

สุวคนธ์ เกิดผล. “การศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้วิธี Modelled Reading.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๖.

เสริมศรี หอทิมาวรกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ ๑ (ภาษาไทย) หน่วยที่ ๑-๘. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์, ๒๕๓๙.

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการอ่านโดยวิธีการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์พรินติ้ง, ๒๕๓๓.

_____. คู่มือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษา, ๒๕๓๓.

หน่วยอาสาสมัครอังกฤษ VSO. กิจกรรมเพื่อพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, ๒๕๔๒.

หรรษา บุญนายีน. “การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำยาก ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนเรียนร่วม โดยใช้แบบฝึกสะกดคำ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๖.

อรัญญา เกิดภิบาล. “การศึกษาคراءةเข้าใจในการอ่านและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ จากการสอนแบบเพิ่มพูนประสบการณ์ภาษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๕.

อรัญญา เชื้อทอง. “การศึกษาคراءةผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำยากของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนร่วม โดยใช้บทช่วยกรอง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๔๖.

อุษารัตน์ ตั้งควิเชกุล. “การศึกษาคراءةความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยใช้เกมการศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๕๐.

ภาษาต่างประเทศ

Australia Learning Disability Association. People with LD. [Online] Accessed 2001. Available from : <http://www.utas.edu.au/alda>.

Corners, Frances A. “Reading Instruction for Student with Moderate Mental Retardation : Review and Analysis of Research.” Journal an Mental Retardation, 96 (1992) : 163.

Gbenedio, U.B. “Two Methods of Teaching Reading in Nigerian Primary Classes.” ELT Journal, 40 (January 1986) : 46-51.

Goodman, Kenneth S. “Reading : Psycholnlnstic Guessing Game.” Journal of The Reading Specialist 4, 5 (May 1970) : 5-6.

Grellet, Francoise. Developing Reading Skills. 4th ed. Cambridge : Cambridge University Press, 1994.

Henley, Martin, Ramsey Roberta S. and Algozzine Robert. Characteristics of and Strategies for Teaching Students with Mild Disabilities. 2nd ed. Needham Heights, Massachusetts : Allyn & Bacon, 1993.

Lerner, Janet W. Learning Disabilities Theories, Diagnosis, and Teaching Strategies.

7th ed. New York : Houghton Mifflin Company, 1997.

National Joint Committee on learning Disabilities. Definitions of learning Disabilities.

[Online] Accessed 2001. Available from : <http://www.student.admin.utas.edu.au>.

Smith, Tom E.C. and others. Teaching Students With Special Needs in Inclusive.

Settings : Allyn and Bacon, 1995.

Smith, Corinne Roth. Learning disabilities : the interaction of learner, task and setting.

3th ed. Corinne Roth Smith : United States of America, 1994.

Sumuels, Jay, S. and Gerald, L. Begy. "Comparison of Word Recognition Speed and Word Recognition Strategic For Good and Readers." Resources in

Education. 10 (September 1975) : 55.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ
ตารางความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

คำชี้แจง

แบบประเมินเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ในงานวิจัยเรื่อง “ การศึกษาผลของการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ” มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ให้มีความเที่ยงตรง มีประสิทธิภาพ ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ให้ท่านพิจารณาเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน อันประกอบด้วยแผนการสอน นิทาน บัตรคำ-บัตรภาพ แบบฝึกทักษะ และ เกม ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยพิจารณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องคะแนนดังนี้

เกณฑ์การพิจารณาให้คะแนน

+๑	หมายถึง	เครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่าย มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
๐	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่ายมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
-๑	หมายถึง	เครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านชุดนิทานอ่านง่าย ไม่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

**แบบประเมินเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้**

ผู้ผลิต นางวรัญญา เอี่ยมสำอางค์
 นางสาวดารณี ดีทวี

ผู้เชี่ยวชาญ.....

วันที่ประเมิน.....

การประเมิน	+๑	๐	- ๑
แผนการสอน			
- ขั้นตอนการจัดกิจกรรมในแผนการสอนมีความน่าสนใจ			
- แผนการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับ ม.๑			
- แผนการสอนมีความชัดเจนเข้าใจง่าย			
- แผนการสอนสามารถนำไปใช้สอนได้จริง			
นิทานอ่านง่าย			
- เนื้อหาของนิทานอ่านง่ายเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้น ม.๑			
- นิทานอ่านง่ายมีขนาดพอเหมาะ ภาพชัดเจน มีสีสันสวยงาม น่าสนใจ สื่อความหมายได้ดี			
- นิทานอ่านง่ายสื่อความหมายของคำศัพท์ให้เป็นรูปธรรมเข้าใจง่าย			
- นิทานอ่านง่ายชวนให้ผู้เรียนจดจำ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพื่อสื่อให้ผู้เรียนอ่านได้			

การประเมิน	+๑	๐	- ๑
แบบฝึกทักษะ-เกม			
- แบบฝึกทักษะ-เกมมีความเหมาะสมกับ ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้าน การอ่าน			
- แบบฝึกทักษะ-เกมมีความหลากหลาย น่าสนใจ			
- แบบฝึกทักษะ-เกมใช้ฝึกทักษะและวัดผล ได้ตรงตามจุดประสงค์			
- แบบฝึกทักษะ-เกมช่วยในการจดจำทำให้ ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในด้านการอ่าน			
บัตรคำ บัตรภาพ			
- บัตรคำ บัตรภาพ มีขนาดเหมาะสม			
- บัตรคำ บัตรภาพ สื่อความหมายของคำ ได้ชัดเจน			
- บัตรคำ บัตรภาพ ช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำ ได้ง่ายและแม่นยำขึ้น			
- บัตรคำ บัตรภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์			
แบบทดสอบ			
- แบบทดสอบสามารถใช้วัดความสามารถ ในการอ่านคำได้			
- แบบทดสอบสามารถวัดความเข้าใจใน การอ่านได้			
- แบบทดสอบมีความยาก ง่าย เหมาะสม กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับชั้น ม.๑			

ตารางแสดงคะแนนที่ได้จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๓ ท่าน ที่ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	IOC
	แผนการสอน				
๑	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมในแผนการสอนมีความน่าสนใจ	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๒	แผนการสอนมีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับม.๑	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๓	แผนการสอนมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๔	แผนการสอนสามารถนำไปใช้สอนได้จริง	+๑	+๑	+๑	๑.๐
	นิทานอ่านง่าย				
๕	เนื้อหาของนิทานอ่านง่ายเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับชั้น ม.๑	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๖	นิทานอ่านง่ายมีขนาดพอเหมาะ ภาพชัดเจน มีสีสันสวยงามน่าสนใจ สื่อความหมายได้ดี	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๗	นิทานอ่านง่ายสื่อความหมายของคำศัพท์ให้เป็นรูปธรรมเข้าใจง่าย	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๘	นิทานอ่านง่ายชวนให้ผู้เรียนจดจำ และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพื่อสื่อให้ผู้เรียนอ่านได้	+๑	+๑	+๑	๑.๐
	แบบฝึกทักษะ-เกม				
๙	แบบฝึกทักษะ เกม มีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน	+๑	+๑	+๑	๑.๐

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	IOC
๑๐	แบบฝึกทักษะ เกม มีความหลากหลาย น่าสนใจ	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๑๑	แบบฝึกทักษะ เกม ใช้ฝึกทักษะและ วัดผลได้ตรงตามจุดประสงค์	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๑๒	แบบฝึกทักษะ เกมช่วยในการจดจำทำ ให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในด้านการอ่าน	+๑	+๑	+๑	๑.๐
	บัตรคำ บัตรภาพ				
๑๓	บัตรคำ บัตรภาพ มีขนาดเหมาะสม	+๑	๐	+๑	๐.๖๗
๑๔	บัตรคำ บัตรภาพ สื่อความหมายของคำ ได้ชัดเจน	+๑	๐	+๑	๐.๖๗
๑๕	บัตรคำ บัตรภาพ ช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำ ได้ง่ายและแม่นยำขึ้น	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๑๖	บัตรคำ บัตรภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์	+๑	+๑	+๑	๑.๐
	แบบทดสอบ				
๑๗	แบบทดสอบสามารถใช้วัดความสามารถ ในการอ่านคำได้	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๑๘	แบบทดสอบสามารถวัดความเข้าใจใน การอ่านได้	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๑๙	แบบทดสอบมีความยาก ง่าย เหมาะสม กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ในระดับชั้น ม.๑	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๒๐	แบบทดสอบมีจำนวนเหมาะสมและเพียงพอที่จะใช้วัดความสามารถของนักเรียน ได้	+๑	+๑	+๑	๑.๐

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	IOC
	คุณค่าและประโยชน์				
๒๑	ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนด้านการอ่าน	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๒๒	ช่วยให้ผู้เรียนมีความเพลิดเพลิน สนุกสนานและไม่เกิดความเบื่อหน่าย	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๒๓	ช่วยเสริมสร้างทักษะทางภาษา	+๑	+๑	+๑	๑.๐
๒๔	ช่วยให้เกิดความแม่นยำในการอ่านคำตามมาตรฐานภาษาไทย	+๑	+๑	+๑	๑.๐

ภาคผนวก ข

แบบประเมินความบกพร่องทางการเรียนรู้

แบบคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น บกพร่องทางการเรียนรู้ และออทิซึม KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs)

ส่วน ก. สำหรับผู้ตอบแบบคัดกรอง

ส่วนที่ 1: ข้อมูลผู้ตอบแบบคัดกรอง	
ชื่อผู้ตอบแบบคัดกรอง	1. น.ส. พนิดาพราน พิเศษพิญา
วิชาที่สอน	☒ ภาษาไทย ☐ คณิตศาสตร์
ชื่อผู้ตอบแบบคัดกรอง	2. น.ส. กรรณกุล ตักมรนาผู้ภัก
วิชาที่สอน	☐ ภาษาไทย ☒ คณิตศาสตร์
ชื่อผู้ตอบแบบคัดกรอง	3.
วิชาที่สอน	☐ ภาษาไทย ☐ คณิตศาสตร์
ชื่อโรงเรียน	โรงเรียนสุราษฎร์ธานี
อำเภอ	ห้วยยอด จ.ตรัง นครศรีธรรมราช
วันที่ตอบแบบคัดกรอง	4 สิงหาคม 2550

ส่วนที่ 2: ข้อมูลนักเรียน	
ชื่อนักเรียน	ก.ร. ฟ้าฝน (เกษมสมิต)
เกิดวันที่	1 สิงหาคม พ.ศ. 2537 ชั้น 1/6
ชื่อผู้ปกครอง	
เกี่ยวข้องกับ	☒ บิดา ☐ มารดา ☐ อื่นๆ (ระบุ) _____
นักเรียนเคยได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่ามีภาวะผิดปกติ	☐ เคย ได้แก่ _____ ☐ สมกอื่น _____ ☐ บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ☐ บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ☐ บกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ ☐ ออทิสซึม
	☒ ไม่เคย ☐ ไม่ทราบ

ส่วน ข. สำหรับผู้ประเมิน

ส่วนที่ 3: อายุนักเรียน			
	ปี	เดือน	วัน
วันที่ตอบแบบคัดกรอง	2550	8	4
วันเกิดของนักเรียน	2537	8	1
อายุ	14	10	3

รหัสผู้ประเมิน _____
ชื่อผู้ประเมิน น.ส.กรรณกุล ตักมรนาผู้ภัก
วันที่ประเมิน 5 สิงหาคม 2550

ส่วนที่ 4: เกณฑ์การแปลผลคะแนน			
คะแนนที่		กลุ่ม	ความหมาย
ADHD/ LD	Autism/ PDDs		
≤ 50	≤ 60	1	กลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย
51-60	61-70	2	กลุ่มเฝ้าระวัง ติดตาม ทำซ้ำ
61-70	71-80	3	กลุ่มที่ควรได้รับการช่วยเหลือด้านการศึกษา
≥ 71	≥ 81	4	กลุ่มที่ควรส่งแพทย์ เพื่อรับการตรวจประเมินอย่างเร่งด่วน

ส่วนที่ 5: การแปลผลคะแนน							
ผลสรุป	สมาธิสั้น (ADHD)			บกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)			ออทิซึม (Autism/PDDs)
	ชน/ว่วน	ขาดสมาธิ	รวม	การอ่าน	การเขียน	การคิดคำนวณ	
คะแนนดิบ	14	36	50	51	46	36	50
คะแนนที่	51	58	58	78	69	59	67
กลุ่ม	1	2	2	4	3	1	2
ข้อเสนอแนะเพื่อการช่วยเหลือ	ควรพิจารณาให้ทำกิจกรรมทางกาย, ส่งเสริมทักษะการอ่าน, เขียน, คิดคำนวณ, ส่งเสริมการอ่าน, เขียน, คิดคำนวณ, ส่งเสริมการอ่าน, เขียน, คิดคำนวณ						

วัตถุประสงค์ของแบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs)

KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs) เป็นแบบคัดกรองที่สร้างขึ้นด้วยความร่วมมือกันของ 2 หน่วยงาน คือ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา (Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development-KUS) และสาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล (Faculty of Medicine Siriraj Hospital-SI) เพื่อใช้ในการคัดกรองนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 อายุระหว่าง 6-13 ปี 11 เดือน ที่มีภาวะสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder-ADHD) บกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disorders-LD) และออทิสซึม (Autism and Pervasive Developmental Disorders-PDDs)

ส่วนประกอบของแบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs)

แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs) มีข้อความที่บ่งบอกพฤติกรรมรวม 130 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

- ด้านที่ 1 KUS-SI Rating Scale 1: ADHD มีข้อความ 30 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะสมาธิสั้น (ADHD)
- ด้านที่ 2 KUS-SI Rating Scale 2: LD-Reading มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (LD-Reading Disorder)
- ด้านที่ 3 KUS-SI Rating Scale 3: LD-Written Expression มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน (LD-Disorder of Written Expression)
- ด้านที่ 4 KUS-SI Rating Scale 4: LD-Mathematics มีข้อความ 20 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ (LD-Mathematics Disorder)
- ด้านที่ 5 KUS-SI Rating Scale 5: Autism/PDDs มีข้อความ 40 ข้อ ใช้สำหรับคัดกรองนักเรียนที่มีภาวะออทิสซึม (Autism and PDDs)

คำชี้แจงการใช้แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs)

ผู้ตอบแบบคัดกรอง และผู้ประเมิน โปรดศึกษารายละเอียดคำชี้แจงการใช้แบบคัดกรองหน้า 11 ให้เข้าใจอย่างละเอียด ก่อนตอบแบบคัดกรองเพื่อความถูกต้องของการประเมินพฤติกรรมนักเรียน

พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น

KUS-SI Rating Scale 1: ADHD

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตเห็น ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย หรือแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้งในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก หรือแสดงพฤติกรรม 3-4 ครั้ง ในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก หรือแสดงพฤติกรรม 5-6 ครั้งในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย	แสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก
1. เดินไปเดินมาในเวลาเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต	0	①	2	3
2. พุดโพล่ง ขัดจังหวะเวลาครูสอน	0	1	②	3
3. แหย่ ส่อเสียด แก้งเพื่อน	0	①	2	3
4. หยุกหยิก หรือขยุขยิก อยู่ไม่สุข	0	①	2	3
5. ใจร้อน วู่วาม	0	1	②	3
6. มักมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อน	0	①	2	3
7. เล่นแรง	①	1	2	3
8. พุดมาก	①	1	2	3
9. อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย	0	①	2	3
10. ทำอะไรโดยไม่คิดก่อนทำ	0	1	②	3
11. ซุกซน ชอบทำอะไรแผลงๆ	0	1	②	3
12. ไม่ยกมือขออนุญาตก่อนถามหรือตอบคำถาม	①	1	2	3
13. รบกวนห้องเรียน	①	1	2	3
14. ไม่รู้จักการรอคอย	①	1	2	3
15. ส่งเสียงดังในห้องเรียน	0	①	2	3

รวมคะแนนดิบ **ชนวู่วาม**

$$\boxed{6} + \boxed{8} + \boxed{0} = \boxed{14}$$

คำชี้แจงการตอบแบบคิดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ล้อมรอบตัวเลข ที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตเห็น ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย หรือแสดงพฤติกรรม 1-2 ครั้งในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก หรือแสดงพฤติกรรม 3-4 ครั้ง ในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก หรือแสดงพฤติกรรม 5-6 ครั้งในช่วงเวลา 6 ชั่วโมง

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย	แสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก
16. ลืมส่งการบ้าน	0	1	2	☒ 3
17. ไม่สนใจฟังเวลาครูสอน	0	☒ 1	2	3
18. ทำงานช้า	0	1	2	☒ 3
19. เฉื่อย ใจลอย	0	1	2	☒ 3
20. ทำงานสะเพร่า ไม่รอบคอบ	0	1	2	☒ 3
21. ต้องถูกเรียกหรือกระตุ้นบ่อยๆ เพื่อให้ทำงาน	0	1	2	☒ 3
22. เฉื่อยชา	0	1	2	☒ 3
23. รอคอยง่าย	0	1	☒ 2	3
24. ทำอะไรไม่เรียบร้อย	0	1	☒ 2	3
25. ทำหนังสือ อุปกรณ์การเขียน หรือของใช้ส่วนตัวหาย	0	☒ 1	2	3
26. ขาดความรับผิดชอบ	0	1	☒ 2	3
27. ไม่จดจ่อกับงานที่กำลังทำ	0	1	☒ 2	3
28. ช่วงความสนใจสั้น	0	1	☒ 2	3
29. ทำงานในห้องเรียนไม่เสร็จ	0	1	2	☒ 3
30. ไม่ทำงานส่ง	0	1	2	☒ 3

รวมคะแนนดิบ ขาดสมาธิ $\boxed{2} + \boxed{10} + \boxed{24} = \boxed{36}$

รวมคะแนนดิบ พฤติกรรมภาวะสมาธิสั้น (สนใจวาม และขาดสมาธิ) $\boxed{50}$

พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน KUS-SI Rating Scale 2: LD-Reading

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตเห็น ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย (0%)

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย (1-30%)

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก (31-70%)

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก (71-100%)

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมเลย	แสดงพฤติกรรมเล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมบ่อยมาก
1. อ่านออกเสียงผิดหรือเพี้ยนไป	0	1	2	3
2. อ่านช้า	0	1	2	3
3. ลูกระบบกระส่าย หงุดหงิด หรือเครียดขณะอ่าน	0	1	2	3
4. อ่านข้ามคำที่อ่านไม่ออก	0	1	2	3
5. จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านไม่ได้	0	1	2	3
6. อ่านตกๆ หล่นๆ หรืออ่านเพิ่มคำ	0	1	2	3
7. ผันเสียงวรรณยุกต์สับสนหรือผันไม่ได้	0	1	2	3
8. อ่านเสียงเบาๆ หรือข้อมแอ้มอยู่ในลำคอ	0	1	2	3
9. แทนที่คำที่อ่านไม่ออกด้วยคำอื่น	0	1	2	3
10. อ่านโดยใช้วิธีเดาจากภาพหรือจากเนื้อเรื่อง	0	1	2	3
11. อ่านตะกุกตะกัก	0	1	2	3
12. ต้องสะกดคำไปด้วยระหว่างที่อ่าน	0	1	2	3
13. อ่านกลับคำ สลับที่กัน เช่น จิตใจ อ่านเป็น ใจจิต	0	1	2	3
14. สับสนตัวสะกดมาตราต่างๆ เช่น หาด อ่านเป็น หาง	0	1	2	3
15. อ่านคำควบกล้ำไม่ได้	0	1	2	3
16. สับสนเสียงสระ โดยเฉพาะสระประสม สระลดรูป	0	1	2	3
17. มีความยากลำบากในการจำตัวอักษร สระ หรือคำ	0	1	2	3
18. อ่านคำที่เคยอ่านได้แล้วไม่ได้	0	1	2	3
19. เว้นวรรคตอนในการอ่านไม่ถูกต้อง	0	1	2	3
20. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ชั้นเรียนมาก	0	1	2	3

รวมคะแนนดิบ พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน $0 + 18 + 33 = 51$

พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน KUS-SI Rating Scale 3: LD-Written Expression

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตเห็น ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย (0%)

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย (1-30%)

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก (31-70%)

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก (71-100%)

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย	แสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก
1. เขียนตัวหนังสือกลับด้าน	0	1	2	3
2. วาดหัวพยัญชนะหลายรอบ	0	1	2	3
3. เขียนซ้ำ	0	1	2	3
4. ตูกระสับกระส่าย หงุดหงิด หรือเครียดขณะเขียน	0	1	2	3
5. สะกดคำผิดบ่อยแม้แต่คำง่าย	0	1	2	3
6. เขียนแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง	0	1	2	3
7. เขียนตกๆ หล่นๆ	0	1	2	3
8. เขียนวรรณยุกต์สับสน เช่น ไม้เอก เป็น ไม้โท	0	1	2	3
9. เขียนคำตามเสียงที่อ่าน เช่น เกษตร เขียนเป็น กะเสด	0	1	2	3
10. เขียนแล้วลบบ่อย	0	1	2	3
11. เขียนหนังสือไม่เป็นตัว	0	1	2	3
12. สับสนพยัญชนะที่คล้ายกัน เช่น ก-ด, พ-ผ, ต-ค	0	1	2	3
13. ต้องสะกดคำไปด้วยระหว่างที่เขียน	0	1	2	3
14. เขียนไม่เว้นวรรค	0	1	2	3
15. เขียนตัวหนังสือโย้ไปโย้มา หรือไม่อยู่ในเส้นบรรทัด	0	1	2	3
16. เขียนตัวหนังสือสลับที่กัน เช่น เพลง เขียนเป็น พลเง	0	1	2	3
17. เขียนคำควบกล้ำไม่ได้	0	1	2	3
18. เขียนประโยคสั้นๆ โดยใช้คำซ้ำๆ ง่ายๆ ไม่ค่อยให้รายละเอียด	0	1	2	3
19. วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่	0	1	2	3
20. ความสามารถในการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์ชั้นเรียนมาก	0	1	2	3

รวมคะแนนดิบ พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน $1 + 26 + 15 = 42$

พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ KUS-SI Rating Scale 4: LD-Mathematics

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตพบ ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย (0%)

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย (1-30%)

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก (31-70%)

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก (71-100%)

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย	แสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก
1. ไม่รู้ค่าของตัวเลขในหลักต่างๆ ของจำนวน	0	1	2	3
2. คิดเลขช้า	0	1	2	3
3. กระสับกระส่าย หงุดหงิด ใจไม่มั่นคง หรือเครียดขณะทำเลข	0	1	2	3
4. ตั้งใจทำปัญหาคณิตศาสตร์ไม่ออก	0	1	2	3
5. สับสน ไม่เข้าใจเรื่องการอืม การทด	0	1	2	3
6. คิดเลขตกๆ หล่นๆ	0	1	2	3
7. คิดเลขในใจง่ายๆ ไม่ได้	0	1	2	3
8. บวกลบจำนวนโดยเริ่มคิดคำนวณจากตัวเลขในหลักทางซ้ายไปขวา	0	1	2	3
9. ไม่เข้าใจเรื่องเวลา ตูนาฬิกาไม่เป็น	0	1	2	3
10. สะเพร่าในการคิดคำนวณ หรือการทำแบบฝึกหัด	0	1	2	3
11. สับสน ไม่เข้าใจสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ เช่น $>$, $<$, $=$, \neq	0	1	2	3
12. จำสูตรคูณไม่ได้	0	1	2	3
13. เขียนตัวเลขในจำนวนกลับกัน เช่น ๑๑ เป็น ๑๑	0	1	2	3
14. ไม่เข้าใจหลักการทางคณิตศาสตร์ เช่น บวก ลบ หรือ คูณ หหาร และสูตรต่างๆ	0	1	2	3
15. เรียงลำดับจำนวนจากน้อยไปมากหรือจากมากไปน้อยไม่ได้	0	1	2	3
16. ไม่เข้าใจวิธีการชั่ง ตวง วัด	0	1	2	3
17. ไม่สามารถนำสูตรคณิตศาสตร์ไปประยุกต์ใช้ได้	0	1	2	3
18. ไม่สามารถประมาณคำตอบได้	0	1	2	3
19. ตรวจสอบคำตอบไม่เป็น	0	1	2	3
20. ความสามารถในการคิดคำนวณต่ำกว่าเกณฑ์ชั้นเรียนมาก	0	1	2	3

รวมคะแนนดิบ พฤติกรรมภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการคิดคำนวณ $3 + 14 + 15 = 32$

พฤติกรรมภาวะออทิซึม

KUS-SI Rating Scale 5: Autism/PDDs

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ○ คือรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตเห็น ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย (0%)

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย (1-30%)

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก (31-70%)

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก (71-100%)

	ไม่แสดงพฤติกรรมเลย				แสดงพฤติกรรมเล็กน้อย				แสดงพฤติกรรมได้ปานกลางมาก				แสดงพฤติกรรมบ่อยมาก				(สำหรับผู้ประเมิน)		
	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	การสังเกต	พฤติกรรม	สังคม
1. เล่นคนเดียว ไม่เล่นกับเพื่อน	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	1
2. หงุดหงิด สนใจในบางเรื่องมากเป็นพิเศษ	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
3. ไม่รู้จักยิ้มปลอบใจเด็กคนอื่น	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
4. ไม่ยอม หรือปรับตัวยาก เวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่คุ้นเคย	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
5. ไม่รู้จักฮึดสู้	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	2	-
6. ถูกเด็กคนอื่นมองว่าเป็น "ตัวตลกหรือตัวประหลาด"	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	0
7. มีปัญหาในการพูด หรือการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	1
8. เล่นกับเด็กคนอื่นเฉพาะสิ่งที่ตัวเองอยากเล่น	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	2
9. เดินผ่ากลาง ขณะที่คนสองคนกำลังคุยกันอยู่	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	0	-
10. ถ้าม้าถามเต็มซ้ำๆ	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	1	-	-
11. พูดเฉพาะเรื่องของตัวเองสนใจ โดยไม่สังเกตว่าเพื่อนเริ่มเบื่อหรือไม่อยากฟัง	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	1	-	-
12. รุ่มร่าม เงอะงะ ซุ่มซ่าม มากกว่าเด็กคนอื่น	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	2	-
13. จำสิ่งไร้สาระ หรือสิ่งที่ไม่มีความหมาย	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
14. ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะหรือผู้ฟัง	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	1	-	-
15. ไม่ฟังเพื่อน ถ้าเพื่อนไม่ได้พูดในสิ่งที่เขาสนใจ	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
16. ไม่มีเพื่อนสนิท	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	0
17. อ่านสีหน้า และอารมณ์ของคนรอบข้างไม่ออก	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	1	-
18. ไม่สามารถบอกความรู้สึกของตัวเองให้คนอื่นรับรู้ได้	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	2
19. ไม่มองหน้า หรือสบตาผู้ฟังเวลาคุย	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	0
20. มีโลกส่วนตัว หรืออยู่คนเดียวตามลำพัง	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	0	1	2	3	-	-	2

คำชี้แจงการตอบแบบคัดกรอง

กรุณาให้คะแนนทุกข้อความ โดยทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบตัวเลขที่สามารถอธิบายพฤติกรรมหรือปัญหา ได้เหมาะสมที่สุดตามที่ท่านสังเกตพบ ให้คะแนนแต่ละข้อความตามระดับความถี่ หรือความรุนแรงของพฤติกรรมหรือปัญหาที่เกิดขึ้น โดยจัดลำดับดังนี้

ไม่เคย หมายถึง นักเรียนไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย ครูไม่เคยพบพฤติกรรมนี้เลย (0%)

เล็กน้อย หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย ครูพบพฤติกรรมนี้เล็กน้อย (1-30%)

ค่อนข้างมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก ครูพบพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก (31-70%)

บ่อยมาก หมายถึง นักเรียนทำหรือแสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก ครูพบพฤติกรรมนี้บ่อยมาก (71-100%)

	ไม่เคยแสดงพฤติกรรมนี้เลย	แสดงพฤติกรรมนี้เล็กน้อย	แสดงพฤติกรรมนี้ค่อนข้างมาก	แสดงพฤติกรรมนี้บ่อยมาก	องค์ประกอบ (สำหรับผู้ประเมิน)		
					การสื่อสาร	พฤติกรรม	สังคม
21. ไม่รู้จักสงสารหรือเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	0	①	2	3	-	1	-
22. ใช้ภาษาหรือคำพูดที่ฟังแล้วแปลกๆ	0	①	2	3	1	-	-
23. ต้องการเล่นกับเด็กคนอื่น แต่ไม่รู้จักเริ่มอย่างไร	0	1	②	3	-	-	2
24. ไม่รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ	0	①	2	3	-	1	-
25. มีกิจวัตรประจำวันที่ต้องทำเหมือนๆ เดิม	①	1	2	3	-	0	-
26. ไม่รับรู้ว่าคนอื่นกำลังคิดหรือรู้สึกอย่างไร	0	1	②	3	-	2	-
27. มีพฤติกรรมหรือท่าทางแปลกๆ ซ้ำๆ เช่น สะบัดมือ ตม เตะ เล่นนิ้ว ทุบสิ่งของ	①	1	2	3	-	0	-
28. พูดในเรื่องเดิมซ้ำๆ	①	1	2	3	0	-	-
29. ตอบไม่ตรงคำถาม หรือพูดคนละเรื่องกับคู่สนทนา	0	①	2	3	1	-	-
30. เวลาพูด ใช้สรรพนามหรือเรื่องคำในประโยคผิด	0	①	2	3	1	-	-
31. ทำเสียงแปลกๆ ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว	①	1	2	3	0	-	-
32. แสดงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์	①	1	2	3	-	0	-
33. กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว	①	1	2	3	-	0	-
34. ทนต่อเสียงหรือการสัมผัสบางอย่างไม่ได้ ในขณะที่เด็กทั่วไปทนได้	0	①	2	3	-	1	-
35. พูดทวนคำของคู่สนทนา	①	1	2	3	0	-	-
36. พูดด้วยที่ไม่พูดด้วย	0	①	2	3	1	-	-
37. ทำงานกลุ่มไม่เป็น	0	①	2	3	-	-	1
38. ไม่ยอมรับกติกา หรือข้อตกลงในโรงเรียน	①	1	2	3	-	0	-
39. ไม่รู้จักเก็บอารมณ์หรือคำพูด รู้สึกอย่างไรก็แสดงออกอย่างนั้น	①	1	2	3	-	0	-
40. ไม่รู้จักการแก้ปัญหาของหรือหวงของ	①	1	2	3	-	0	-

รวมคะแนนดิบแต่ละองค์ประกอบ 4 + 17 + 11

รวมคะแนนดิบ พฤติกรรมภาวะออทิซึม (3 องค์ประกอบ) 35

ส่วนที่ ๘: ข้อมูลเพิ่มเติม

กรุณาให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนหรือข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจพฤติกรรมและการช่วยเหลือนักเรียน

มีครูที่ยังคงล้มลุกคลุกคลานอยู่ แต่ได้เริ่มที่จะเข้าใจนักเรียนมากขึ้นตาม
ความต้องการทั่วๆไป

การช่วยเหลือ ชั่วโมง การสังเกตได้แก่ 2 ตามวิธี
แก้ข้อสงสัย กิจกรรมช่วยเหลือ

การสังเกตกิจกรรมช่วยเหลือ ตามวิธี
แก้ข้อสงสัย

คำชี้แจงการใช้แบบคัดกรอง KUS-SI Rating Scales: ADHD/LD/Autism (PDDs)

ส่วน ก. สำหรับผู้ตอบแบบคัดกรอง

1. ผู้ตอบแบบคัดกรอง คือ ครู/อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์ อย่างน้อย 2 ท่าน ที่รู้จักนักเรียนเป็นอย่างดี หรือมีโอกาสสอนนักเรียนอย่างใกล้ชิดมาแล้วอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา ร่วมกันประเมินพฤติกรรมนักเรียน ดังนี้

1.1 ครู/อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย	ประเมินเฉพาะด้านที่ 1, 2, 3 และ 5
1.2 ครู/อาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์	ประเมินเฉพาะด้านที่ 1, 4 และ 5
1.3 ครู/อาจารย์ผู้สอนทั้งวิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์	ประเมินด้านที่ 1, 2, 3, 4 และ 5

2. กรุณากรอกข้อมูลส่วนที่ 1, 2 และประเมินพฤติกรรมนักเรียนทั้ง 5 ด้าน ให้ชัดเจนและครบถ้วนตามความเป็นจริง เพื่อให้สามารถนำผลคะแนนมาวิเคราะห์พฤติกรรมนักเรียนได้อย่างถูกต้อง

3. กรุณาอ่านคำชี้แจงการตอบแบบคัดกรองแต่ละด้านอย่างรอบคอบ พิจารณาทำความเข้าใจกับข้อความที่บ่งบอกพฤติกรรมรายชื่อ แล้วประเมินข้อความทุกข้อให้สอดคล้องกับระดับพฤติกรรมที่ท่านสังเกตเห็นมากที่สุด ถ้าท่านไม่แน่ใจในข้อความใดหรือสังเกตพฤติกรรมนักเรียนเพิ่มเติมจนแน่ใจ ก่อนตัดสินใจประเมินข้อความนั้น

4. กรุณาให้ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนหรือข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจพฤติกรรมและการช่วยเหลือนักเรียนในส่วนที่ 6

ส่วน ข. สำหรับผู้ประเมิน

1. ผู้ประเมิน คือ ครู/อาจารย์ บุคลากรทางการศึกษา หรือนักจิตวิทยา ที่ได้รับการฝึกอบรมการใช้แบบคัดกรองจากผู้เชี่ยวชาญ

2. คำนวณอายุตามปฏิทินของนักเรียน ในส่วนที่ 3

3. คำนวณคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้าน พร้อมบันทึกคะแนนดิบ ในส่วนที่ 5

4. นำคะแนนดิบที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมนักเรียนแต่ละด้านไปแปลงเป็นคะแนนที (T-Score) โดยเปิดตารางคะแนนที ในคู่มือการใช้แบบคัดกรอง แล้วแปลผลคะแนนแต่ละด้านว่านักเรียนอยู่กลุ่มใดตามเกณฑ์การแปลผลคะแนน ในส่วนที่ 4

5. บันทึกข้อมูลผลสรุป (คะแนนดิบ คะแนนที และกลุ่ม) ให้ครบทุกช่อง พร้อมกับให้ข้อเสนอแนะเพื่อการช่วยเหลือเพิ่มเติม ในส่วนที่ 5

โครงการวิจัย

“การพัฒนาศักยภาพนักเรียนที่มีภาวะออทิสซึม สมาธิสั้น
และบกพร่องทางการเรียนรู้”

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

ปี 2547

คณะผู้วิจัย

ผศ.ดร.ดารณี	อุทัยรัตนกิจ	หัวหน้าโครงการวิจัย
ผศ.นพ.ชาญวิทย์	พรเมกมล	นักวิจัย
ดร.วจินันท์	โรหิตสุข	นักวิจัย
นางสาวนิรมล	ยสินทร	นักวิจัย
นางสุพัตรา วงศ์วิเศษ	แอนตราตี	นักวิจัย
นางสาวจุฑาปณีย์	แสงสว่าง	ผู้ช่วยนักวิจัย
นางสาววิรมลล์	โล้เจวีญวัฒน์	ผู้ช่วยนักวิจัย

ที่อยู่

ศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตู้ ปณ. 1050 ปณฝ.เกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ 10903
โทรศัพท์ 0-2942-8800-9 ต่อ 711 0-2942-8200-45 ต่อ 1729
โทรสาร 0-2579-9436

สาขาวิชาจิตเวชเด็กและวัยรุ่น ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
ถนนพรมานก แขวงศิริราช เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2419-7422
โทรสาร 0-2412-7424

ลักษณะ Profile สำหรับเด็ก

ค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

1. ภาษา

- 1) คำศัพท์
- 2) การฟังคำสั่ง
- 3) การเล่าเรื่อง
- 4) การอ่าน
- 5) การเขียน

2. คณิตศาสตร์

- 6) การนับ
- 7) การเข้าใจความหมาย
- 8) การจำตัวเลข
- 9) สัญญลักษณ์
- 10) การคำนวณ

3. เวลาและทิศทาง

- 11) เวลา
- 12) ขนาด
- 13) การจับคู่กับ
- 14) ทิศทาง

4. การเคลื่อนไหว

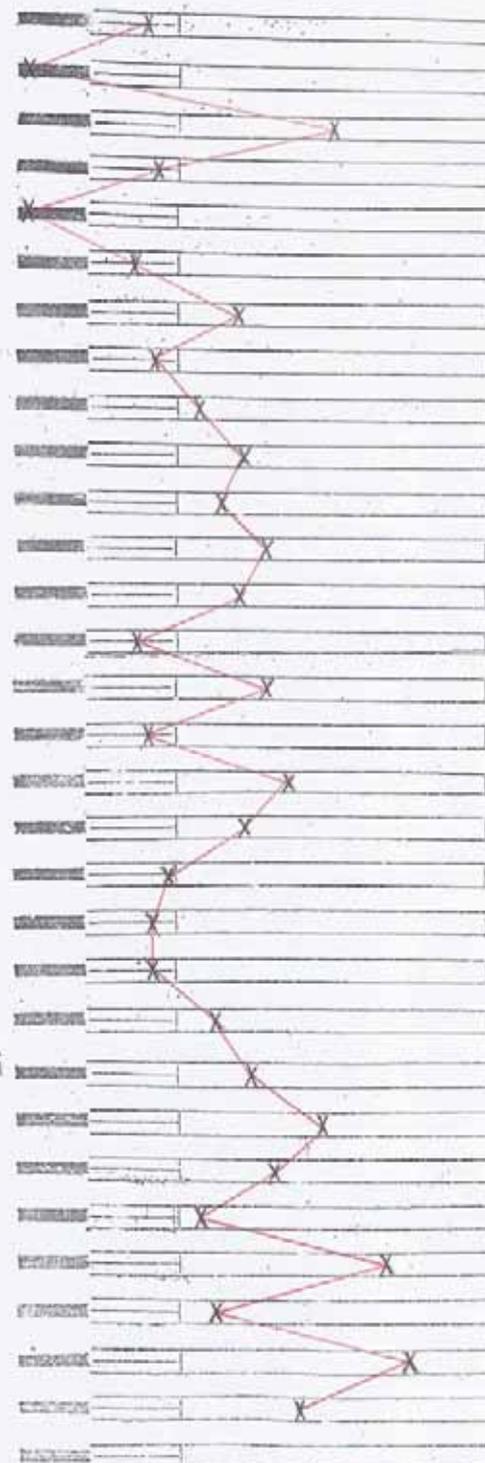
- 15) การเดิน/วิ่ง
- 16) การกระโดด
- 17) การทรงตัว
- 18) การใช้นิ้วมือ
- 19) การเคลื่อนไหวผิดปกติ

5. พฤติกรรม

- 20) ความร่วมมือ
- 21) ความสนใจ
- 22) ความเป็นระเบียบ
- 23) การปรับตัว
- 24) การยอมรับ
- 25) ความรับผิดชอบ

รวม

1 3 5 10 20 30 50 70 90

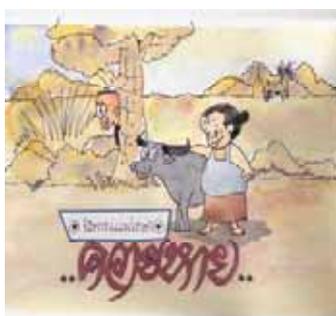
ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย
แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

จาก นิทานอ่านง่าย

ชุดภาษาไทย ๕ แม่

สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)
ด้านการอ่าน

คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)
ด้านการอ่าน

คำชี้แจงการใช้แบบทดสอบ

๑. เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังการเรียนการสอนอ่าน ภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
๒. เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบเป็นรายบุคคล
๓. ห้องทดสอบควรเงียบ ไม่มีเสียงดังรบกวน
๔. แบบทดสอบมี ๙ ชุด ใช้เวลาทดสอบ ๖๐ นาที

ขั้นตอนการทดสอบ

๑. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงตามบัตรคำที่ละชุด จนครบ ๙ ชุด
๒. ครูบันทึกผลการอ่านลงในแบบประเมินการอ่านภาษาไทย โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถของนักเรียน ดังนี้
อ่านได้ หมายถึง เด็กอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง
อ่านไม่ได้ หมายถึง เด็กอ่านออกเสียงคำนั้นผิด อ่านไม่ได้ หรือไม่ออกเสียงอ่าน

เกณฑ์การประเมิน

๑. อ่านได้ ให้ ๑ คะแนน
๒. อ่านไม่ได้ ให้ ๐ คะแนน
๓. นำผลคะแนนที่ได้ไปรวมกับการวัดความเข้าใจในการอ่าน

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๑ มาตราแม่ ก กา

เกตรา มโหรี โพล้เพล้

จรรี สมอ อรไท

มรคา สกุนี พสุธา

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๒ มาตราแม็กก

โพระดก โสภปักษ์ อยาก

ปักษ์ โครกครอก น่ารัก

กึ่งก้อง วิเวก ความทุกข์

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๓ มาตราแม่กด

อัศจรรย์ อุตลุด หวาดหวั่น

โลกธาตุ พิณพาทย์ ผาดโผน

พิสูจน์ กุฎี นุด

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๔ มาตราแม่กบ

พิภพ

แผ่ลิบ

ลาภ

บาป

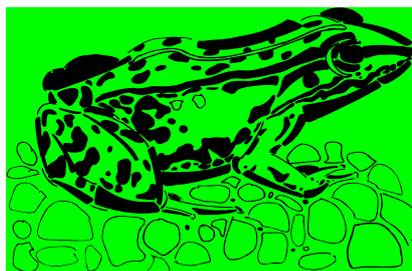
โลภ

แอบ

ระงับ

ประกอบ

อับอับ

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๕ มาตราแม่ง

หงส์

มะม่วง

ชำเลียง

ย่างเยื้อง

ตำอาง

เมืองกรุง

ระหง

เฟื่องฟู่ง

ร่ว่ง

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

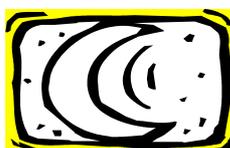
ชุดที่ ๖ มาตราแม่กน

พระจันทร์ สุริยัน เกสร

ลำธาร สะท้อน ภูบาล

ฝัน บริวาร ไพชยนต์

นวด

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๗ มาตราแม่กม

ทรงธรรม เลื่อมใส ห้อมล้อม

เกษม เปรมปรีดิ์ พร้อมเพรียง

สมเด็จพระ สมยอม อิ่ม

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๘ มาตราแม่เกย

ทำย

คู้ยเจีย

คุย

บ้ายคล้อย

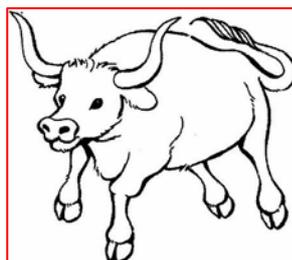
เหน้อย

กระจ้อย

เจ้าทุย

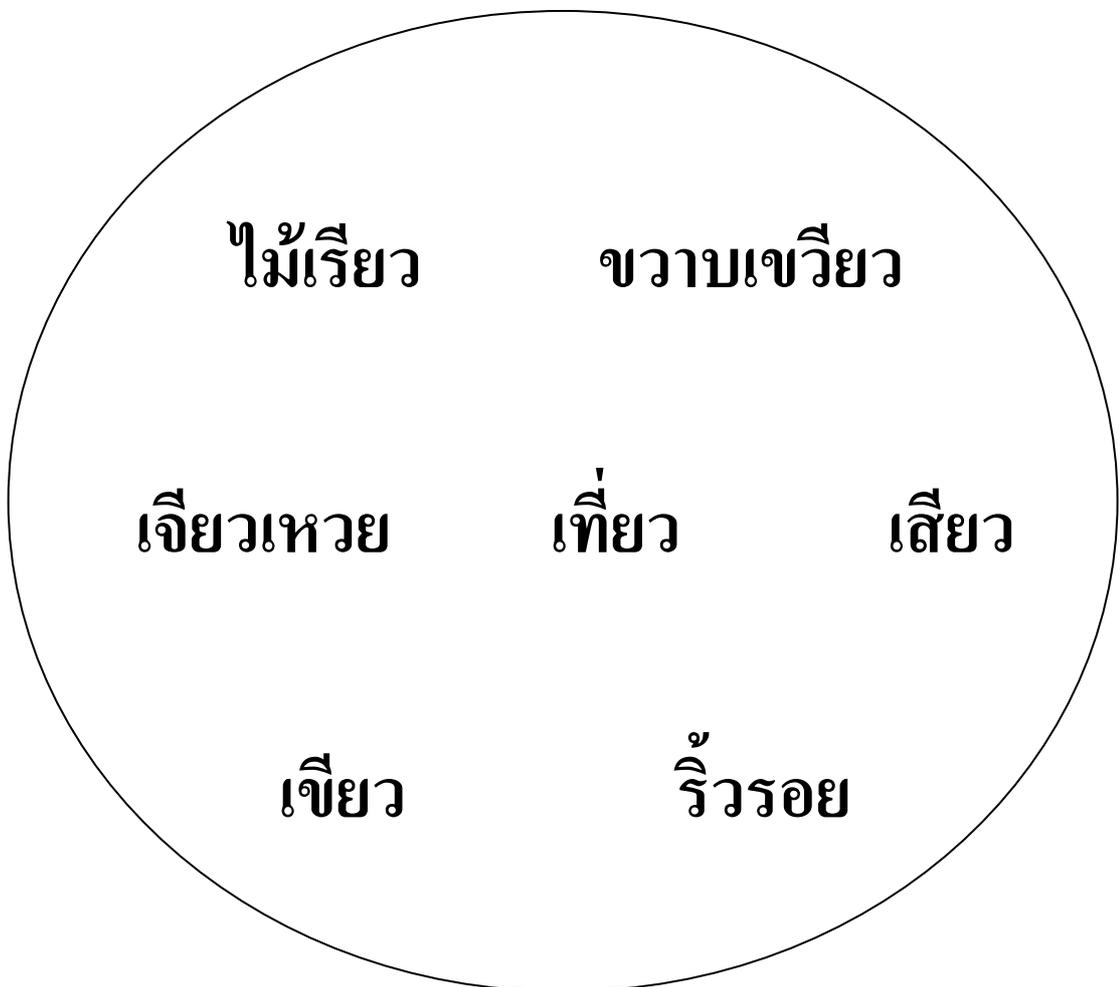
ยายปุย

ร่อยรอย

แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ชุดที่ ๕ มาตราแม่เกอว

แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๑ มาตราแม่ ก กา
เรื่อง เกตวลำโต

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑.เกตรา						
๒.มโหรี						
๓.โพล์เพล้						
๔.จรัล						
๕.สมอ						
๖.อรไท						
๗.มรคา						
๘.สกุณี						
๙.พสุธา						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ชุดที่ ๒ มาตราแม่ กก

เรื่อง ลูกนกโพระดก

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑.โพระดก						
๒.โฮกปีก						
๓.อยาก						
๔.ปีก						
๕.โครกครอก						
๖.น่ารัก						
๗.กิกก้อง						
๘.วิเวก						
๙.ความทุกข์						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ชุดที่ ๓ มาตราแม่ กด

เรื่อง ระนาดวัด

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑. อัศจรรย์						
๒. อุตลุด						
๓. หวาดหวั่น						
๔. โลกธาตุ						
๕. พิณพาทย์						
๖. ผาดโผน						
๗. พิสูจน์						
๘. กุฎี						
๙. จุด						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....
.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๔ มาตราแม่ กบ
เรื่อง จับกบ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑.พิภพ						
๒.แผล็บ						
๓.ลาก						
๔.บาป						
๕.โลก						
๖.แอบ						
๗.ระงับ						
๘.ประกอบ						
๙.อับอับ						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ชุดที่ ๕ มาตราแม่ กง

เรื่อง หงส์หลงกรุง

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑. หงส์						
๒. มะม่วง						
๓. ข้าเลื่อง						
๔. ย่างเยื้อง						
๕. สำออง						
๖. เมืองกรุง						
๗. ระหง						
๘. เฟื่องฟุ้ง						
๙. ร่วง						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ชุดที่ ๖ มาตราแม่ กน

เรื่อง จันทรวันเพ็ญ

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑. พระจันทร์						
๒. สุริยัน						
๓. เกสร						
๔. ลำธาร						
๕. สะท้อน						
๖. ภูบาล						
๗. ผืน						
๘. บริวาร						
๙. ไพชยนต์						
๑๐. นวล						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....
.....
.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๗ มาตราแม่ กม
เรื่อง สมยอม

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑. ทรงธรรม						
๒. เลื่อมใส						
๓. ห้อมล้อม						
๔. เกษม						
๕. เปรมปรีดิ์						
๖. พร้อม						
๗. สมเด็จ						
๘. สมยอม						
๙. อิ่ม						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๘ มาตราแม่ เกย
เรื่อง ควายหาย

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑. ท้าย						
๒. คู้ยเขีย						
๓. คุย						
๔. ป้ายคล้อย						
๕. เหนื่อย						
๖. เมื่อย						
๗. เจ้าทุย						
๘. ยายปุย						
๙. ร่องรอย						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบประเมินการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย

ชุดที่ ๙ มาตราแม่ เกอว

เรื่อง ไม่เรียวเจียวเหวย

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....
โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำศัพท์	ผลการอ่าน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการอ่าน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ได้	ไม่ได้		ได้	ไม่ได้	
๑.ไม่เรียว						
๒.ชวาบเขวียว						
๓.เจียวเหวย						
๔.เทียว						
๕.เสียว						
๖.เขียว						
๗.รื้อวรอย						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
...../...../.....

แบบสรุปประเมินการอ่านภาษาไทยก่อนเรียน
จากนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่

เรื่อง	ผลคะแนนการอ่านก่อนเรียน	
	ได้	ไม่ได้
๑. มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต		
๒. มาตราแม่ กก เรื่อง ลูกนกโพระดก		
๓. มาตราแม่ กค เรื่อง ระนาดวัด		
๔. มาตราแม่ กข เรื่อง จับกบ		
๕. มาตราแม่ กง เรื่อง หงส์หลงกรุง		
๖. มาตราแม่ กน เรื่อง จันทร์วันเพ็ญ		
๗. มาตราแม่ กม เรื่อง สมยอม		
๘. มาตราแม่ เกย เรื่อง ควายหาย		
๙. มาตราแม่ เกอว เรื่อง ไม้เรียวเจียวเหวย		
รวม		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบสรุปประเมินการอ่านภาษาไทยหลังเรียน
จากนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่

เรื่อง	ผลคะแนนการอ่านหลังเรียน	
	ได้	ไม่ได้
๑. มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต		
๒. มาตราแม่ ก ก เรื่อง ลูกนกโพระดก		
๓. มาตราแม่ ก ด เรื่อง ระนาดวัด		
๔. มาตราแม่ ก บ เรื่อง จับกบ		
๕. มาตราแม่ ก ง เรื่อง หงส์หลงกรุง		
๖. มาตราแม่ ก น เรื่อง จันทร์วันเพ็ญ		
๗. มาตราแม่ ก ม เรื่อง สมยอม		
๘. มาตราแม่ ก ย เรื่อง ควายหาย		
๙. มาตราแม่ ก อว เรื่อง ไม้เรียวเจียวหวาย		
รวม		

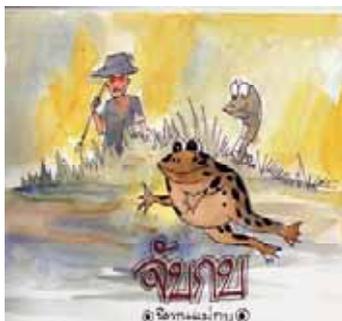
ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

จาก นิทานอ่านง่าย

ชุดมาตรฐานไทย ๕ แม่

สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)
ด้านการอ่าน

คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย
สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)
ด้านการอ่าน

คำชี้แจงการใช้แบบทดสอบ

๑. เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่าย
๒. เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบเป็นรายบุคคล
๓. ห้องทดสอบควรเงียบ ไม่มีเสียงดังรบกวน
๔. แบบทดสอบมี ๔ ชุด ใช้เวลาทดสอบ ๓๐ นาที

ขั้นตอนการทดสอบ

๑. ครูแจกแบบทดสอบให้นักเรียน โดยให้นักเรียนเขียนชื่อ – นามสกุล ของตัวเองลงในแบบทดสอบ
๒. ครูอ่านคำชี้แจงให้ฟัง ก่อนให้นักเรียนลงมือทำแบบทดสอบ
๓. นำผลการตรวจแบบทดสอบไปกรอกลงในแบบประเมินการวัดความเข้าใจในการอ่าน

เกณฑ์การประเมิน

๑. ตอบคำถามได้ถูกต้อง ให้ ๑ คะแนน
๒. ตอบคำถามไม่ถูกต้อง ให้ ๐ คะแนน
๓. นำผลคะแนนที่ได้ไปรวมกับการอ่านออกเสียงคำ

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๑ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามโดย ล้อมรอบหมายเลขหน้าข้อ
ที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อความเดียว

เมธีเสาะหา

เกตราลำโต

เพื่อไว้ใช้ไซว์

วงมโหรี

พบเมื่อโพล์เพล้

รีบจรถี

ทอดสมออยู่ที่

ฉรณีไม้ไกล

๑. เหตุการณ์ใดไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่าน

๒. ข้อใดหมายถึงเรือ

๑. เมธีหาเรือลำใหญ่

๑. เมธี

๒. เมธีพบเรือเมื่อตอนโพล์เพล้

๒. เกตรา

๓. เรือจอดทอดสมออยู่ไกลมาก

๓. มโหรี

๔. เมธีจะนำเรือไปไว้ไซว์มโหรี

๔. ฉรณี

วันหนึ่งเมธิดำเคสึอนผ่าน

ลูกนกสะท้อน

สงสัยพายุกใหญ่มา

ลูกนกให้ตกประหม่า

สะท้อนวิญญาณ

ลำบากแน่แท้สงสัย

หากลมพัดพาทกไป

จะทำไฉน

ผองภัยข้างล่างมากมี

๓. ลูกนกกลัวอะไร

๑. กลัวเมฆดำ
๒. กลัวพายุใหญ่
๓. กลัวความลำบาก
๔. กลัวสัตว์ร้าย

๔. สิ่งใดที่ทำให้ลูกนกคิดว่าพายุกำลังจะมา

๑. ลูกนกสะท้อน
๒. ลูกนกตกประหม่า
๓. ลมพัดมาที่ลูกนก
๔. เมฆดำเคลื่อนผ่านมา

จ๊ก จ๊ก จ๊ก
ไหลหลังลงมา
กบน้อยวิ่งร่า
แฉลับแฉลับรัวลิ้น

เม็ดฝนบนฟ้า
ท่วมพิภพสิ้น
ออกมาหากิน
จับกินแมลง

๕. จ๊ก จ๊ก จ๊ก คือเสียงของอะไร

๑. เสียงน้ำไหลมาอย่างแรง
๒. เสียงกบกระโดดไปมา
๓. เสียงน้ำฝนตกลงมาบนพื้นดิน
๔. เสียงกบแลบลิ้นจับแมลง

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๒ การเรียงลำดับเหตุการณ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วเรียงลำดับเหตุการณ์ โดยใส่หมายเลข ๑ – ๕
ในช่อง โดยให้หมายเลข ๑ แทนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน

คืนจันทร์วันเพ็ญแม่ทำงานเหมือนเช่นทุกวัน ก้านนอนหนุนขอนไม้แทนหมอนดูแม่
แสนสุขสันต์ หอมกลิ่นลูกอินจันและกลิ่นเกสรไม้บ้านหอมระรื่นชื่นใจ นวลแสงจันทร์สะท้อนผิวน้ำ
ในลำธารระยิบไหว มีกิ่งก้านต้นไทรทอดเป็นเส้นผ่าน งามตระการเหมือนความฝัน ได้ยินแม่
ท่องบ่นกลอนเหมือนฟังละครยามค่ำคืน จันทร์เคลื่อนเลื่อนลาแม่เตือนว่าให้เข้านอน
ก้านอ่อนขอฟังนิทานก่อน เอ็นดูนะแม่จ๋า อยากฟังเรื่องไชยสุริยาตอลจากลาพระนคร ชอบที่
องค์ภูบาล ออกจากไพชยนต์สถานบริวารไร้สิ้น ออกมากระเวนเถื่อนปนเปื้อนนอนดิน นอนฟัง
แม่เล่าเจ้าเพลินหอมกลิ่น เกสรไม้บนดินพาฝันบินเลื่อนไกล แม่อุ้มนอนบนหมอน เจ้า
เนื้ออ่อนหลับไหล เมื่อลูกฟื้นตื่นวันใหม่ จันทร์วันเพ็ญจะหายไป สุริยันวันใหม่จะมาแทน

- ฟังแม่ท่องบ่นกลอนยามค่ำคืน
- เมื่อตื่นในวันใหม่พระจันทร์จะหายไป พระอาทิตย์จะมาแทน
- นวลแสงจันทร์สะท้อนผิวน้ำในลำธาร
- ก้านนอนหนุนขอนไม้แทนหมอน
- หอมกลิ่นลูกอิน – จัน และกลิ่นเกสรดอกไม้

๓. หากใครหนีเที่ยว
 เช็ดแล้วเจ้าข้า
 รื้อรอยเป็นจำ
 อย่าวิลองเลย
- ไม่เรียวแหละหนา
 โปรดอย่าดีเลย
 เขียวข้าไม่เคย
 เสียวแทบแปลบใจ
๑. ถ้าใครหนีเที่ยวจะถูกตีด้วยไม้เรียว
 ๒. โปรดอย่าดีคนหนีเที่ยวเลย
 ๓. ไม้เรียวทำให้เกิดรื้อรอยเขียวข้า
 ๔. เห็นไม้เรียวแล้วหวาดเสียว
๔. ไม้เรียวของครู
 เด็กทุกรุ่นไป
- ครูน่าเลื่อมใส
 กลัวไม้เรียวเอ๋ย
๑. ไม้เรียวน่าเลื่อมใส
 ๒. ครูน่าเลื่อมใส
 ๓. เด็กทุกคนกลัวไม้เรียว
 ๔. เด็กทุกคนกลัวครู
๕. กาลครั้งหนึ่งนานมา
 ปากกล้าคุยโวโอ้ไป
 เทียวอดของขลังเขาไซ้
 อธิฤทธิ์เลื่องชื่อฤชา
- จอมผู้ฉายา
 พระสมเด็จใจ
๑. จอมเป็นคนปากกล้า
 ๒. จอมชอบอดของขลัง
 ๓. พระสมเด็จมีอธิฤทธิ์
 ๔. จอมนำพระสมเด็จมาอดสรรพคุณไปทั่ว

แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย
ชุดที่ ๔ เหตุการณ์ใดไม่เกี่ยวข้องกับข้อความที่อ่าน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ○ ล้อมรอบหมายเลขหน้าเหตุการณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อความที่อ่านเพียงข้อความเดียว

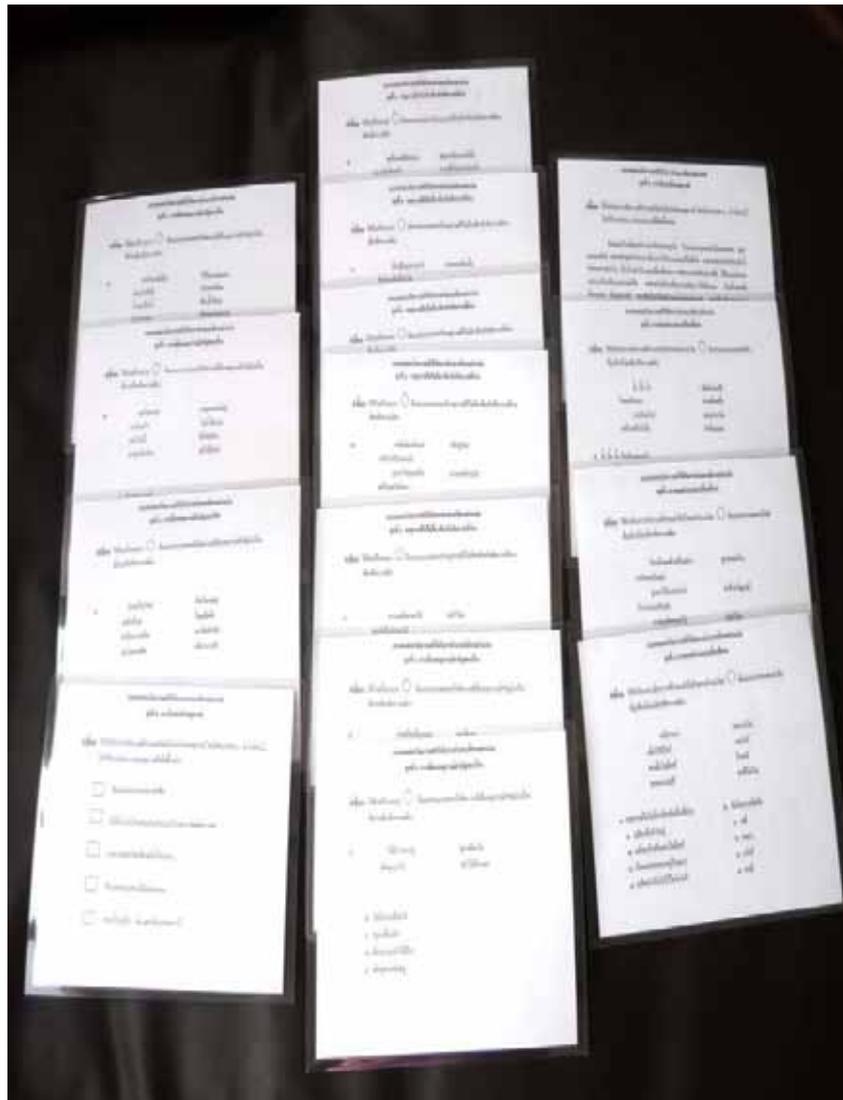
๑. หากลมพัดพาตกไป จะทำไฉน
ผองภัยข้างล่างมากมี
สุนัขจิ้งจอกตัวดี ออกหากินที่
ข้างล่างกลางป่านากลัว
๑. ภัยข้างล่างมีมาก
๒. สุนัขป่านากลัว
๓. สุนัขจิ้งจอกออกหากิน
๔. ป่าข้างล่างนากลัว
๒. พอดีแม่นกบินถลา กลับสู่รังมา
ยกปีกปกป้องผองภัย ความทุกข์หายไป
ลูกนกโพระดกดีใจ
ซุกปีกสุขใจอีกครา
๑. แม่นกกลับรังพอดี
๒. แม่นกใช้ปีกป้องกันภัยให้ลูก
๓. ลูกนกมีความทุกข์มาก
๔. ลูกนกซุกปีกแม่อย่างมีความสุข

๓. หนุมิ่ึงยิ่งมะม่่วง
นางหงส์ค้งหลงถิ่่น
- ถูกท้ังพวงร้่วงลงดิ่่น
จิ่่งย้่างยี้่องข้่าเล็่องกรุง
๑. หนุมิ่ึงยิ่งถุกนางหงส์
 ๒. มะม่่วงท้ังพวงร้่วงลงดิ่่น
 ๓. นางหงส์ท้ิงถิ่่นข้่าสู่เมือ่ง
 ๔. หนุมิ่ึงยิ่งมะม่่วง
๔. เรื่งรู้ถึ่ถึงหุ่ทรงธรรม์
เรื่ยกจอมข้่าเฝ้่าท้ันไ้ด
- ข้่าวเอ็่ิงพระดีไซ้่ใหม่
จะห้มีให้บอ้กมา
- ปกครอ้งเมือ่งน้ัน
ขอ้กุเป็นไ้ไร
๑. เจ้่าเมือ่งเรื่ยกจอมข้่าเฝ้่า
 ๒. เจ้่าเมือ่งขอ้พระดีจ้ากจอม
 ๓. จอมไ้ม่ยอมให้พระเจ้่าเมือ่ง
 ๔. ข้่าวจอมมีพระดีรู้ถึ่ถึงหุ่เจ้่าเมือ่ง
๕. ทุ่กคิ่่นจะมีเส็่ียงเพลง
ระนาด้รับอ้ิงคะน้ิง
- ด้ังมาจากกุ้ฎิ่หลังหน้ิง
ต้อ้งผุ่ดลุกน้ิงท้ันไ้ด
- พิณพาทยั้บรรเลงไ้ฝ่ถึง
หวนข้ี้งโหยหวนปว่่นใจ
ใครข้ี้งกำล้ังหล้บไ้หล
ผาดโผนเฝ่่นไปรว่มก้ัน
๑. เส็่ียงเพลงมีทุ่กคิ่่น
 ๒. เส็่ียงเพลงด้ังมาจากกุ้ฎิ่หลังหน้ิง
 ๓. เส็่ียงเพลงข้่วยท้่าให้นอ้นหล้บสบาย
 ๔. เส็่ียงเพลงหวนข้ี้งใจ

แบบทดสอบวัดการอ่านออกเสียงคำและแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
จากนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่

แบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน

แบบประเมินการวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย

ชุดมาตรฐานไทย ๙ แม่

ชุดที่ ๑ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....

โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ข้อที่	ผลการประเมิน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการประเมิน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	
๑.						
๒.						
๓.						
๔.						
๕.						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบประเมินการวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย

ชุดมาตรฐานไทย ๙ แม่

ชุดที่ ๒ การเรียงลำดับเหตุการณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....

โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ข้อที่	ผลการประเมิน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการประเมิน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	
๑.						
๒.						
๓.						
๔.						
๕.						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบประเมินการวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย

มาตราไทย ๙ แม่

ชุดที่ ๓ การเลือกเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....

โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ข้อที่	ผลการประเมิน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการประเมิน หลังเรียน		บันทึก ความ บกพร่อง
	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	
๑.						
๒.						
๓.						
๔.						
๕.						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

แบบประเมินการวัดความเข้าใจในการอ่านจากนิทานอ่านง่าย

มาตราไทย ๙ แม่

ชุดที่ ๔ เหตุการณ์ใดไม่เกี่ยวข้องกับข้อความที่อ่าน

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้นมัธยมศึกษาปีที่...../.....

โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ข้อที่	ผลการประเมิน ก่อนเรียน		บันทึกความ บกพร่อง	ผลการประเมิน หลังเรียน		บันทึกความ บกพร่อง
	ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง		ถูกต้อง	ไม่ถูกต้อง	
๑.						
๒.						
๓.						
๔.						
๕.						

บันทึกผลเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

...../...../.....

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการสอนที่ ๑ มาตราแม่ ก กา เรื่องเกตุราลำโต

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนศึกษาหนังสือนิทานอ่านง่าย มาตราแม่ ก กา เรื่องเกตุราลำโตแล้ว จะต้องมีความสามารถดังนี้

๑. ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ถูกต้อง
๒. อ่านออกเสียงคำในมาตราแม่ ก กา ได้

เนื้อหา

นิทานอ่านง่าย มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต

คำศัพท์ในมาตรา แม่ ก กา จำนวน ๙ คำ ได้แก่ เกตุรา มโหรี โพล้เพล้ จรลี สมอ
อรไท มรคา สกุนี พสุธา

สื่อการเรียนการสอน

๑. หนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต
๒. บัตรคำ
๓. บัตรภาพ
๔. แบบทดสอบก่อนเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

๑. ทดสอบก่อนเรียน
๒. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการนำหนังสือนิทานอ่านง่าย มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต มาให้นักเรียนดูแล้วชวนสนทนาเกี่ยวกับภาพในเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนตั้งใจฟังเรื่องที่ครูจะเล่า

ขั้นสอน

๑. ครูเปิดหนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโตให้นักเรียนดูทีละหน้าพร้อมกับการอ่านแบบเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังทีละหน้าจนจบเรื่อง

๒. ครูตั้งคำถามให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าจากนิทานที่ฟังไป เช่น

- เมธียากได้สิ่งใด
- สิ่ง que เมธียากได้จะนำไปใช้ทำอะไร
- เมธีไปหาสิ่งที่อยากได้จากที่ไหน
- ใครเป็นคนขายสิ่งที่เมธียากได้ให้แก่เขา

๓. ครูให้ความรู้เรื่องการอ่านคำในมาตราแม่ ก กา พร้อมนำบัตรภาพคำศัพท์ในมาตราแม่ ก กา จากเรื่อง เกตวลำโตะ ให้นักเรียนดูทีละภาพ แล้วบอกคำศัพท์ให้นักเรียนทราบจนครบทุกภาพ ให้นักเรียนพูดออกเสียงคำศัพท์ตามครู

๔. ครูนำบัตรคำศัพท์ในมาตราแม่ ก กา ให้นักเรียนดูพร้อมอ่านออกเสียงคำศัพท์นั้น ให้นักเรียนออกเสียงตามครูทีละคำจนครบทุกคำ

๕. ครูให้นักเรียนนำบัตรคำศัพท์วางใต้บัตรภาพที่สื่อความหมายตรงกัน

๖. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำตามบัตรคำศัพท์ด้วยตนเอง ถ้านักเรียนอ่านคำใดไม่ได้ให้ครูอ่านให้ฟังอีกครั้ง

ขั้นสรุป

๑. ครูสลับบัตรภาพและบัตรคำศัพท์ใหม่แล้วให้นักเรียนจับคู่บัตรภาพและบัตรคำศัพท์ให้ถูกต้อง

๒. เมื่อนักเรียนวางบัตรภาพและบัตรคำศัพท์ถูกต้องหมดทุกคำแล้ว ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์อีกครั้งหนึ่ง

การประเมินผล

๑. นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ถูกต้องอย่างน้อย ๘๐ %

๒. นักเรียนอ่านออกเสียงคำยากในมาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้องอย่างน้อย ๘๐ %

แผนการสอนที่ ๒ แม่ ก กา เรื่องเกตุราลำโต

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อนักเรียนศึกษาหนังสือนิทานอ่านง่าย มาตราแม่ ก กา เรื่องเกตุราลำโตแล้ว จะต้องมีความสามารถดังนี้

๑. อ่านคำศัพท์มาตราแม่ ก กา จากนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต ได้
๒. เล่าเรื่อง เกตุราลำโต ได้ถูกต้อง

เนื้อหา

นิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต

คำศัพท์ในมาตราแม่ ก กา จำนวน ๙ คำ ได้แก่ เกตุรา มโหรี โพล์เพล้ จรลี สมอ อรไท มรคา สกฺุณี พสุธา

สื่อการเรียนการสอน

๑. หนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต
๒. บัตรคำ
๓. บัตรภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

๑. ครูทบทวนการอ่านคำยากในมาตราแม่ ก กา และทบทวนความหมายของคำจากบัตรคำ บัตรภาพที่ได้ศึกษาไปแล้ว

ขั้นสอน

๑. ครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำจากหนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต โดยมีครูคอยช่วยเหลือ
๒. ครูใช้การถามนำให้นักเรียนเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง โดยให้ดูภาพประกอบไปด้วย เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่าน

๓. ให้นักเรียนอ่านนิทานด้วยตนเอง โดยครูเลือกคำในมาตราแม่ ก กา ที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้ หรือ อ่านไม่คล่อง มาทำการฝึกอ่านครั้งละ ๓ – ๕ คำ โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้

๓.๑ วางบัตรภาพที่ตรงกับคำศัพท์ที่นักเรียนอ่านไม่ได้ไว้ด้านหน้าของนักเรียน ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นตามครู

๓.๒ นำบัตรคำให้นักเรียนดูแล้วอ่านคำนั้น ๒ ครั้ง ให้นักเรียนออกเสียงตาม

๓.๓ วางบัตรภาพและบัตรคำคู่กัน ครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านตาม

๓.๔ ครูสลับบัตรภาพและบัตรคำให้นักเรียนจับคู่บัตรคำกับบัตรภาพและอ่านคำทุกครั้งที่จับคู่ได้ โดยครูจะคอยบอกคำอ่านที่ถูกต้องให้กับนักเรียนจนกว่านักเรียนจะจับคู่ได้ทั้งหมดทุกคำ

๓.๕ ครูเก็บบัตรภาพแล้ววางบัตรคำไว้ข้างหน้านักเรียนแล้วให้นักเรียนเลือกอ่านหรือชี้ตามคำที่ครูอ่านให้ฟัง ถ้านักเรียนจำไม่ได้ให้นำบัตรภาพมาประกอบเพื่อช่วยในการทบทวนคำอ่าน

๓.๖ ครูสอบถามความหมายของคำศัพท์จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อวัดความเข้าใจศัพท์

๓.๗ นำบัตรคำใหม่มาให้ให้นักเรียนดูแล้วดำเนินการตาม ข้อ ๓.๑ – ๓.๖
ขั้นสรุป

๑. นักเรียนทำการฝึกซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ

๒. ครูบันทึกผลการอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา ที่นักเรียนอ่านได้

การประเมินผล

๑. นักเรียนอ่านคำมาตราแม่ ก กา จากหนังสือนิทานอ่านง่ายได้ทั้ง ๙ คำ

๒. นักเรียนสามารถเล่าเรื่องเกาตราล่าโตได้

๓. นักเรียนอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ได้

แผนการสอนที่ ๓ แม่ ก กา เรื่องเกตุราลำโต

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

เมื่อให้นักเรียนเล่นเกม และทำแบบฝึกทักษะการอ่านแล้ว จะต้องมีความสามารถดังนี้

๑. ทำแบบฝึกการอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา ได้
๒. ลำดับเหตุการณ์จากเรื่องได้

เนื้อหา

นิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต

คำศัพท์ในมาตราแม่ ก กา จำนวน ๙ คำ ได้แก่ เกตุรา มโหรี โพล้เพล้ จรลี สมอ
อรไท มรคา สกุนี พสุธา

สื่อการเรียนการสอน

๑. หนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุราลำโต
๒. แบบฝึกการอ่าน
๓. เกมลูกไก่หาแม่
๔. บัตรคำ
๕. บัตรภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำ

๑. ครูทบทวนการอ่านโดยให้นักเรียนเล่นเกมลูกไก่หาแม่ ซึ่งมีวิธีการเล่นดังนี้
 - ๑.๑ ให้นักเรียนเลือกบัตรคำรูปแม่ไก่มา ๑ บัตรจากทั้งหมด ๙ บัตรตามมาตรา

ไทย

- ๑.๒ ครูนำบัตรคำรูปลูกไก่ที่มีคำในมาตราต่าง ๆ มาวางสลับเคละเคล้ากัน
- ๑.๓ ให้นักเรียนเลือกบัตรคำรูปลูกไก่ที่ตรงตามแม่ไก่ที่เลือกไว้
- ๑.๔ ครูตรวจสอบคำที่นักเรียนหามาว่าถูกต้องหรือไม่
- ๑.๕ ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ตามบัตรคำที่เลือกมา

ขั้นสอน

๑. ครูให้นักเรียนอ่านหนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เมตตราล่าโต ถ้านักเรียนอ่านคำผิดหรือไม่อ่านคำภายในเวลา ๑๐ วินาที ครูจะอ่านคำนั้นให้ฟังใหม่
๒. ครูทบทวนการอ่านโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกการอ่านคำที่ละชุด ตั้งแต่ชุดที่ ๑ – ชุดที่ ๑๑ ถ้าหากนักเรียนสามารถอ่านคำได้ ครูอาจใช้แบบฝึกไม่ครบทั้ง ๑๑ แบบฝึกก็ได้
๓. ครูตรวจแบบฝึกการอ่าน แล้วทบทวนคำศัพท์ตัวที่นักเรียนยังทำไม่ได้ให้เกิดความแม่นยำยิ่งขึ้น
๔. ครูนำภาพจากนิทานมาสลับที่ให้นักเรียนเลือกเรียงภาพตามลำดับเหตุการณ์ตามเนื้อเรื่อง แล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องสั้น ๆ ถ้านักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ได้ ครูนำหนังสือนิทานมาให้เด็กดูใหม่แล้วปิดหนังสือ ให้นักเรียนลองเรียงภาพใหม่อีกครั้งจนกว่านักเรียนจะสามารถทำได้อย่างแม่นยำ

ขั้นสรุป

๑. ครูนำบัตรคำศัพท์คำที่กำหนดให้ทั้ง ๙ คำ มาให้นักเรียนอ่านทีละคำ พร้อมทั้งทบทวนความหมายของคำศัพท์จนกว่านักเรียนจะอ่านได้คล่องแคล่วทุกคำ
๒. ให้นักเรียนอ่านหนังสือนิทานอ่านง่ายเป็นการบ้าน

การประเมินผล

๑. นักเรียนทำแบบฝึกได้ถูกต้องอย่างน้อย ๘๐ %
๒. นักเรียนอ่านหนังสือนิทานอ่านง่าย โดยอ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้ทั้ง ๙ คำในมาตรา แม่ ก กา ได้ถูกต้องทุกคำ
๓. นักเรียนเรียงภาพตามลำดับเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องและเล่าเรื่องสั้น ๆ ได้ถูกต้อง

แผนการสอนที่ ๔ แม่ ก กา เรื่องเกตุรล่ำโต

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- เมื่อให้นักเรียนทำแบบทดสอบการอ่านหลังเรียน จะต้องมีความสามารถดังนี้
- ทำแบบทดสอบได้ถูกต้องอย่างน้อย ๘๐ %

เนื้อหา

นิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุรล่ำโต
คำศัพท์ในมาตราแม่ ก กา จำนวน ๙ คำ ได้แก่ เกตุรา มโหรี โพล้เพล้ จรลี สมอ
อรไท มรคา สกฺุณี พสุธา

สื่อการเรียนการสอน

๑. แบบทดสอบหลังเรียน
๒. แบบบันทึกผลการอ่าน
๓. หนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุรล่ำโต
๔. บัตรคำ
๕. บัตรภาพ

กิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

๑. ครูทบทวนบทเรียนโดยให้นักเรียนดูหนังสือนิทานอ่านง่ายมาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตุรล่ำโต ดูบัตรคำ บัตรภาพ ด้วยตนเอง ๑๐ นาที

ขั้นสอน

๑. ครูนำแบบทดสอบการอ่านหลังเรียนให้นักเรียนทำ โดยให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้ ๙ คำ จากแบบทดสอบ และ ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน
๒. ครูตรวจให้คะแนนและบันทึกผลคะแนนการอ่านของนักเรียน ลงในแบบบันทึกผลการอ่าน

ขั้นสรุป

๑. ถ้านักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและอ่านคำในแบบทดสอบได้ถูกต้องทุกคำ ครูให้คำชมเชยเป็นรางวัล แต่ถ้านักเรียนอ่านได้ไม่หมดทุกคำครูจะสอนเสริมในคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้และเมื่อนักเรียนอ่านได้ครูให้คำชมเชย

การประเมินผล

๑. นักเรียนทำแบบทดสอบการอ่านหลังเรียนได้ถูกต้องอย่างน้อย ๘๐ %

ขั้นตอนการสอนแต่ละสัปดาห์

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๑. หนังสือนิทาน อ่านง่ายชุดมาตรา ไทยแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต	๑	จันทร์ ๒๖ พ.ย.๕๐	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๑ มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต แล้วศึกษาคำศัพท์ เกตรา มหิรี โพล้เพล้ จรลี สมอ อรไท มรคา สกุนี พสุธา จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร ๒๗ พ.ย.๕๐	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๑ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๒๘ พ.ย.๕๐	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๒๙ พ.ย.๕๐	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๓๐ พ.ย.๕๐	บันทึกผลหลังการสอน

ลำดับคำ/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๒. หนังสือนิทาน อ่านง่ายชุดมาตรา ไทย แม่ก ก เรื่อง ลูก นกโพระดก	๑	จันทร์ ๓ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบเล่า แล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทานอ่านง่าย เล่มที่ ๒ มาตราแม่ก ก เรื่อง ลูกนกโพระดก แล้วศึกษาคำศัพท์ โพระดก ไส้ปีก อยากรู ปีก โครกครอก น่ารัก ก๊กก้อง วิเวก ความทุกข์ จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร ๔ ธ.ค. ๕๐	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๒ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดูความ เข้าใจในการอ่าน
	๓	พฤหัสบดี ๖ ธ.ค. ๕๐	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	ศุกร์ ๗ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	เสาร์ ๘ ธ.ค. ๕๐	บันทึกผลหลังการสอน

หมายเหตุ วันพุธที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ หยุดวันเฉลิมพระชนมพรรษา

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๓. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่กด เรื่อง ระยะเวลาวัด	๑	อังคาร ๑๑ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๓ มาตราแม่กด เรื่อง ระยะเวลา วัด แล้วศึกษาคำศัพท์ อัจฉริยะ อุตลุด หวาดหวั่น โลกธาตุ พิณพาทย์ ผาดโผน พิสูจน์ กุฎี อด จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อ ช่วยในการอ่าน
	๒	พุธ ๑๒ ธ.ค. ๕๐	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๓ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พฤหัสบดี ๑๓ ธ.ค. ๕๐	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	ศุกร์ ๑๔ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	เสาร์ ๑๕ ธ.ค. ๕๐	บันทึกผลหลังการสอน

หมายเหตุ วันจันทร์ที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๐ หยุดวันรัฐธรรมนูญ

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๔. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทยแม่ กบ เรื่อง จับกบ	๑	จันทร์ ๑๗ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๔ มาตราแม่กบ เรื่อง จับกบ แล้วศึกษาคำศัพท์ พิภพ แผล็บ ลาก บาบ โลก แอบ ระงับ ประกอบ อีบ อีบ จากบัตร คำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร ๑๘ ธ.ค. ๕๐	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๔ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๑๙ ธ.ค. ๕๐	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๒๐ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๒๑ ธ.ค. ๕๐	บันทึกผลหลังการสอน

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๕. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่ง เรื่อง หงส์หลง กรุง	๑	จันทร์ ๒๔ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบเล่า แล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทานอ่าน ง่าย เล่มที่ ๕ มาตราแม่ง เรื่อง หงส์หลง กรุง แล้วศึกษาคำศัพท์ หงส์ มะม่วง ข้าเลี้ยง ย่างเยื้อง ลำอาง เมืองกรุง ระหง เพื่อฟัง รื่อง จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการ อ่าน
	๒	อังคาร ๒๕ ธ.ค. ๕๐	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๕ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๒๖ ธ.ค. ๕๐	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๒๗ ธ.ค. ๕๐	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๒๘ ธ.ค. ๕๐	บันทึกผลหลังการสอน

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๖. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่กน เรื่อง จันทร วันเพ็ญ	๑	พุธ ๒ ม.ค.๕๑	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบเล่า แล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทานอ่านง่าย เล่มที่ ๖ มาตราแม่กน เรื่อง จันทรวันเพ็ญ แล้ว ศึกษาคำศัพท์ พระจันทร์ สุริยัน เกสร ลำธาร สะท้อน ภูบาล ผีน บรวิวาร ไผชยนต์ นวล จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	พฤหัสบดี ๓ ม.ค.๕๑	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๖ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดูความ เข้าใจในการอ่าน
	๓	ศุกร์ ๔ ม.ค.๕๑	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	เสาร์ ๕ ม.ค.๕๑	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	เสาร์ ๕ ม.ค. ๕๑	บันทึกผลหลังการสอน

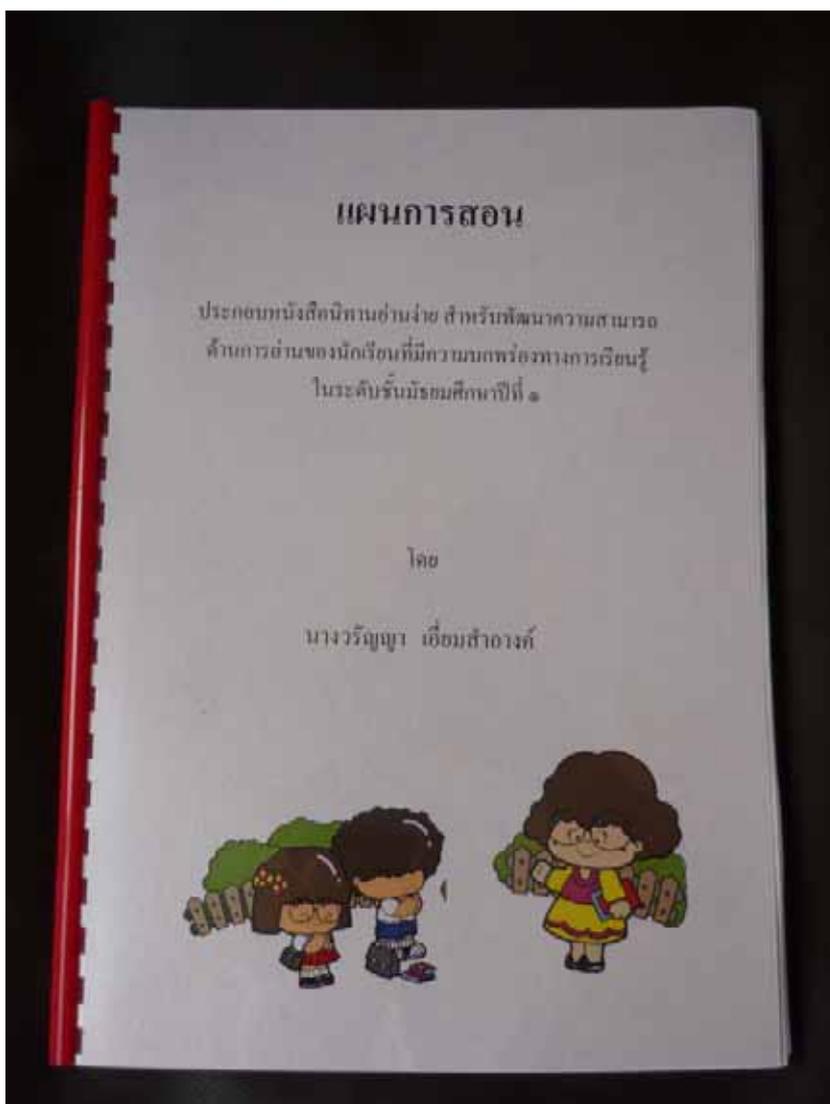
หมายเหตุ วันจันทร์ที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ หยุดวันสิ้นปีเก่า
วันอังคารที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ หยุดวันขึ้นปีใหม่

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๗. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่กม เรื่อง สมยอม	๑	จันทร์ ๗ ม.ค. ๕๑	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๗ มาตราแม่กม เรื่อง สมยอม แล้วศึกษาคำศัพท์ ทรงธรรม เลื่อมใส ห้อมล้อม เกษม เปรมปรีดิ์ พร้อม สมเด็จ สมยอม อิ่ม จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร ๘ ม.ค. ๕๑	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๗ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๙ ม.ค. ๕๑	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๑๐ ม.ค. ๕๑	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๑๑ ม.ค. ๕๑	บันทึกผลหลังการสอน

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๘. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่เกย เรื่อง ควายหาย	๑	จันทร์ ๑๔ ม.ค. ๕๑	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๘ มาตราแม่เกย เรื่อง ควายหาย แล้วศึกษาคำศัพท์ ทำย คู้ย เขี่ย คุย บ่าย คล้อย เหนื่อย เมื่อย เจ้าทุย ยาย ปู่ ร่องรอยจากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อ ช่วยในการอ่าน
	๒	อังคาร ๑๕ ม.ค. ๕๑	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่ม ที่ ๘ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อ ดูความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๑๖ ม.ค. ๕๑	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะ การอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๑๗ ม.ค. ๕๑	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๑๘ ม.ค. ๕๑	บันทึกผลหลังการสอน

สัปดาห์/เรื่อง	ครั้งที่	วัน	รายการสอน
๙. หนังสือนิทานอ่าน ง่ายชุดมาตราไทย แม่เกอว เรื่อง ไม้เรียว เจียวเหวย	๑	จันทร์ ๒๑ ม.ค. ๕๑	ทดสอบก่อนเรียน นักเรียนฟังครูเล่านิทานโดยการอ่านแบบ เล่าแล้วตอบคำถามปากเปล่าจากนิทาน อ่านง่าย เล่มที่ ๙ มาตราแม่เกอว เรื่อง ไม้ เรียวเจียวเหวยแล้วศึกษาคำศัพท์ ไม้เรียว ขวาบเขวียว เจียวเหวย เที้ยว เสียว เขียว จิวรอย จากบัตรคำ บัตรภาพ เพื่อช่วยใน การอ่าน
	๒	อังคาร ๒๒ ม.ค. ๕๑	นักเรียนฝึกอ่านคำจากนิทานอ่านง่ายเล่มที่ ๙ แล้วเล่าเรื่องจากนิทานให้ครูฟัง เพื่อดู ความเข้าใจในการอ่าน
	๓	พุธ ๒๓ ม.ค. ๕๑	ทบทวน เล่นเกม ทำแบบฝึกทักษะการอ่าน
	๔	พฤหัสบดี ๒๔ ม.ค. ๕๑	ทดสอบระหว่างเรียนและสอนเสริม
	๕	ศุกร์ ๒๕ ม.ค. ๕๑	บันทึกผลหลังการสอน

แผนการสอน

เราตาทำใจ

• นิทานแม่ ก กา •

หนังสือนิทานอ่านง่าย สำหรับพัฒนาความสามารถทาง การอ่านและการเขียน

เล่มที่ ๑

มาตราตัวสะกด แม่ ก กา เรื่อง
เกตราลำโต

ใช้ประกอบการเรียน การสอน สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เรื่อง โดย นางวรัญญา เอี่ยมสำอางค์

นางสาวดารณี ดีทวี

ภาพประกอบโดย นายณรงค์ พวงศรีทอง

คำนำ

ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการอ่านและการเขียนในระดับมัธยมศึกษาจะมีความยากลำบากในการเรียนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากไม่สามารถอ่าน และเขียนบทเรียนตามระดับชั้นของตนเองได้ เกิดความสับสนไม่เข้าใจ สื่อความหมายผิดพลาด จนบางครั้งกลายเป็นเรื่องขบขันสำหรับเพื่อน จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือ เพื่อให้อ่านออกเขียนได้โดยเร่งด่วน จึงได้จัดทำหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตรฐานไทย ๙ แม่ พร้อมบัตรคำบัตรภาพ แบบฝึกทักษะและเกมเพื่อใช้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนแก่นักเรียนกลุ่มนี้ และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนปกติอื่น ๆ ที่มีปัญหาในการอ่านและเขียน โดยให้หนังสือนิทานอ่านง่ายช่วยในการสื่อความหมายและจดจำคำศัพท์ได้มากและง่ายขึ้นจนเกิดความจำระยะยาวได้ในที่สุด

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้ที่สนใจจะแก้ปัญหาการอ่านและการเขียนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) หรือเด็กปกติที่มีปัญหาการอ่าน และการเขียน จะได้รับประโยชน์จากหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

ผู้จัดทำ

คำอธิบายประกอบนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่

หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดนี้ ใช้กับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ นักเรียนปกติที่มีความบกพร่องทางการอ่าน และการเขียน อันสืบเนื่องมาจากความไม่แม่นยำในเรื่อง สระ และตัวสะกดบางตัวที่ยาก เพื่อแก้ปัญหาเหล่านี้ผู้จัดทำจึงได้จัดทำหนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ โดยนำคำศัพท์ส่วนหนึ่งมาจากเรื่องกาพย์พระไชยสุริยา ของสุนทรภู่ พร้อมจัดทำ บัตรภาพ บัตรคำ แบบฝึกทักษะ และเกม สำหรับหนังสือนิทานอ่านง่ายแต่ละเล่ม เพื่อให้ฝึกทักษะแก่ผู้เรียน

หนังสือนิทานอ่านง่าย ชุดมาตราไทย ๙ แม่ ดังนี้

๑.	นิทานมาตราแม่ ก กา	เรื่อง	เกตุราลำโต
๒.	นิทานมาตราแม่ กก	เรื่อง	ลูกนกโพระดก
๓.	นิทานมาตราแม่ กค	เรื่อง	ระนาดวัด
๔.	นิทานมาตราแม่ กบ	เรื่อง	จับกบ
๕.	นิทานมาตราแม่ กง	เรื่อง	หงส์หลงกรุง
๖.	นิทานมาตราแม่ กน	เรื่อง	จันทร์วันเพ็ญ
๗.	นิทานมาตราแม่ กม	เรื่อง	สมยอม
๘.	นิทานมาตราแม่ เกย	เรื่อง	ควายหาย
๙.	นิทานมาตราแม่ เกอว	เรื่อง	ไม้เรียวเจียวเหว

ลักษณะและวิธีใช้

หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่ เป็นหนังสือที่ใช้คู่กับแบบฝึกทักษะ บัตรคำ บัตรภาพ และเกมโดยผู้สอนสามารถเลือกหรือประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม กับขั้นการพัฒนาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หรือ เด็กปกติที่มีความบกพร่องทางการอ่าน และการเขียน

มาตราแม่ ก กา

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกด ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

ตัวอย่างคำที่สะกดในแม่ ก กา

คำที่สะกดใน แม่ ก กา	พยัญชนะต้น	สระ	รูปวรรณยุกต์	เสียง วรรณยุกต์
จี้	จ	ี	๒	โท
หนา	ห	า	-	จัตวา
ถ้า	ถ	า	๒	โท
ระ	ร	ะ	-	ตรี
สู้	ส	ู	'	เอก
ประ	ปร	ะ	-	เอก

เมธิเสาะหา
เพื่อไว้ใช้โชว์

ภทราลำโต
วงมโหรี

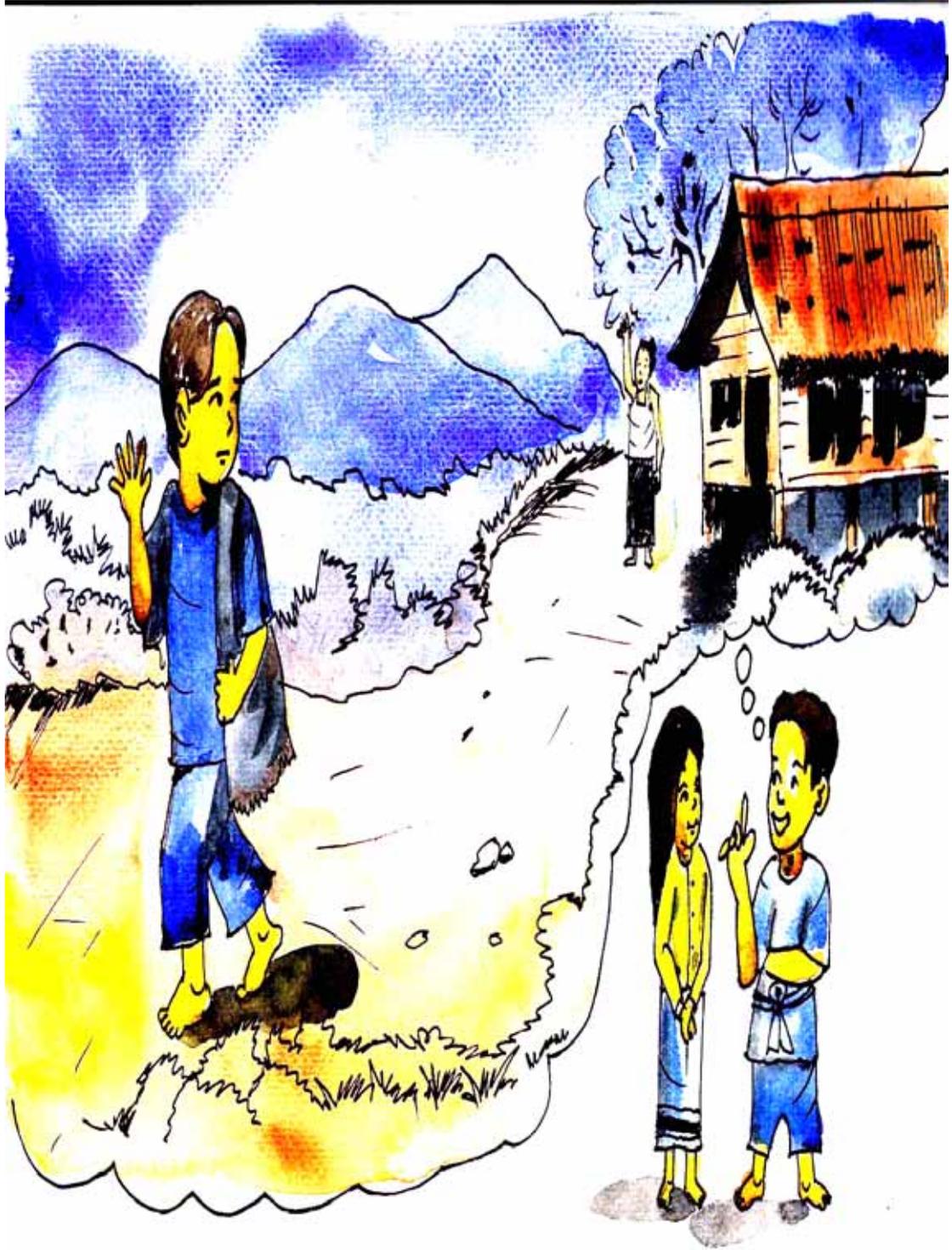
พบเมื่อไพล์เพล้ ธิบจลล
ทอดสมออยู่ที ธรณิไมเกล

ไปถึงไอ้ไฮ มโหฬารไซ้
ได้เจออรไท วิไลตระการ

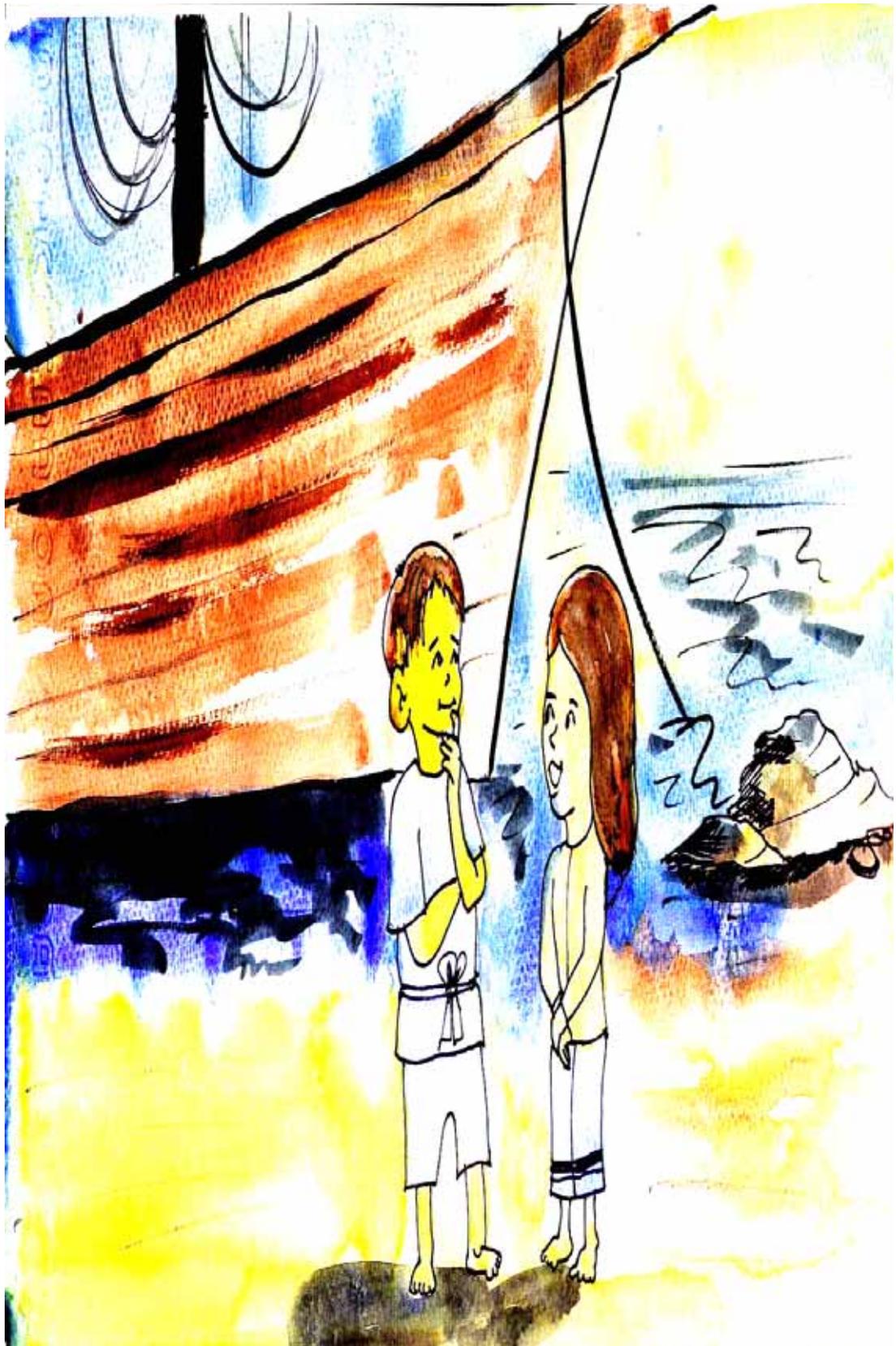
จึงพร่ำร่ำว่า วาจาขับขาน
เดินทางมานาน จากมรคาไกล

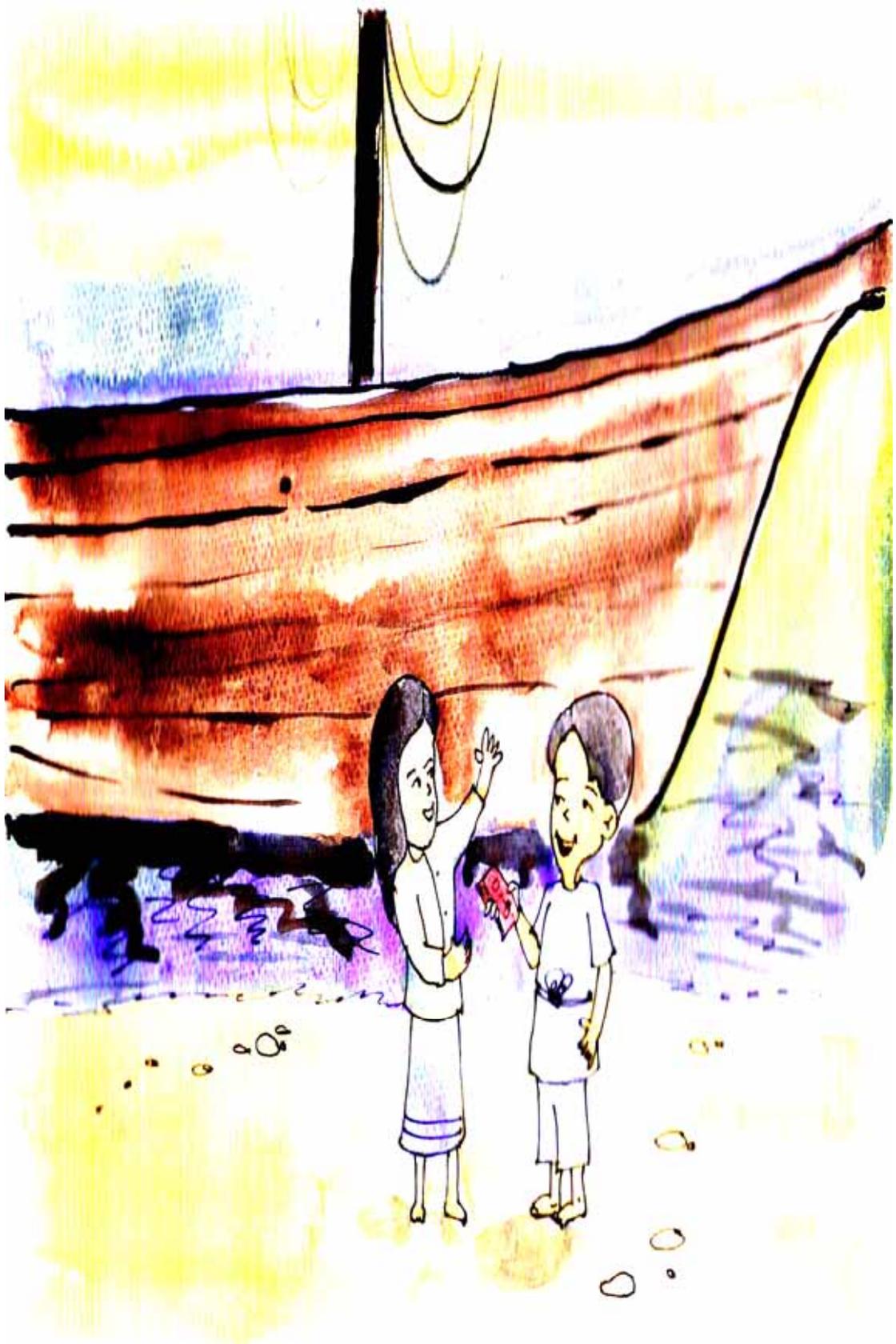
อยากได้เรื่องนี้ ขอพี่ได้ไหม
พี่จะนำไป ใช้โชว์มโหรี

เสียงนางไพเราะ เหมาะเจาะเหลือที่
ดังเสียงสกุณี พาที่วาจา

น้องจะขายให้ ก็ได้พี่จำ
เพราะทั้งปสุธา หาใดไม่มี

น้องมีฤทธิ์ ใจตรงกับพี่
ชอบมโหรี หาโตเปรียบปาน
เรามาช่วยกัน สร้างสรรค์เพลงหวาน
จบคำนิทาน แม่ ก กา เอย

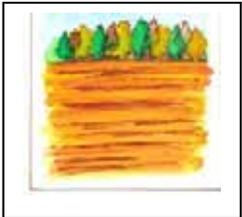
คำศัพท์

จรลี = เดินเยื้องกราย

เกตรา = เรือสำเภา

ธรณี = แผ่นดิน

มรคา = ทาง, ช่อง,
ถนน

พสุธา = ผู้ทรงไว้ทรัพย์
คือ แผ่นดิน

มโหรี = วงเครื่องดีดสี่
ตีเป่าที่มีขับร้อง รวมเป็น
พวกเดียวกัน

โพล้เพล้ = ที่เปล่าเปลี่ยว
ทुरกันดาร

มโหฬาร = ยิ่งใหญ่
กว้างใหญ่

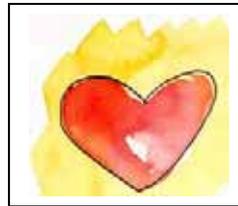
เมธิ = นักปราชญ์

เสาะหา = ค้นหา

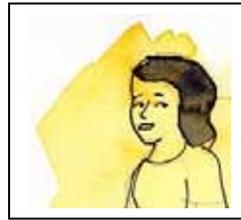
สกุณี = นก

หฤทัย = หัวใจ

สมอ = ขงหนักที่ล่ามโซ่
หรือเชือกอยู่กับเรือ เวลา
จอดเรือใช้ทอดลงไปในน้ำ
ให้เกาะดินเพื่อไม่ให้เรือ
เคลื่อนไปที่อื่น

อรไท = นางผู้เป็นใหญ่,
นางผู้มีสกุล

นิทานอ่านง่าย

ชุด
มาตราไทย ๙ แม่

เล่มที่

๑

สำหรับนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการเรียนรู้(LD)
ด้านการอ่านและการเขียน

เล่ม ๑ แมควาล่าโต

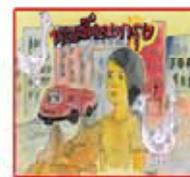
เล่ม ๒ ลูกนกโพระคก

เล่ม ๓ ระนาดวัด

เล่ม ๔ จั๊บบก

เล่ม ๕ หงส์หลงกรุง

เล่ม ๖ จันทร์วันเพ็ญ

เล่ม ๗ สมยอม

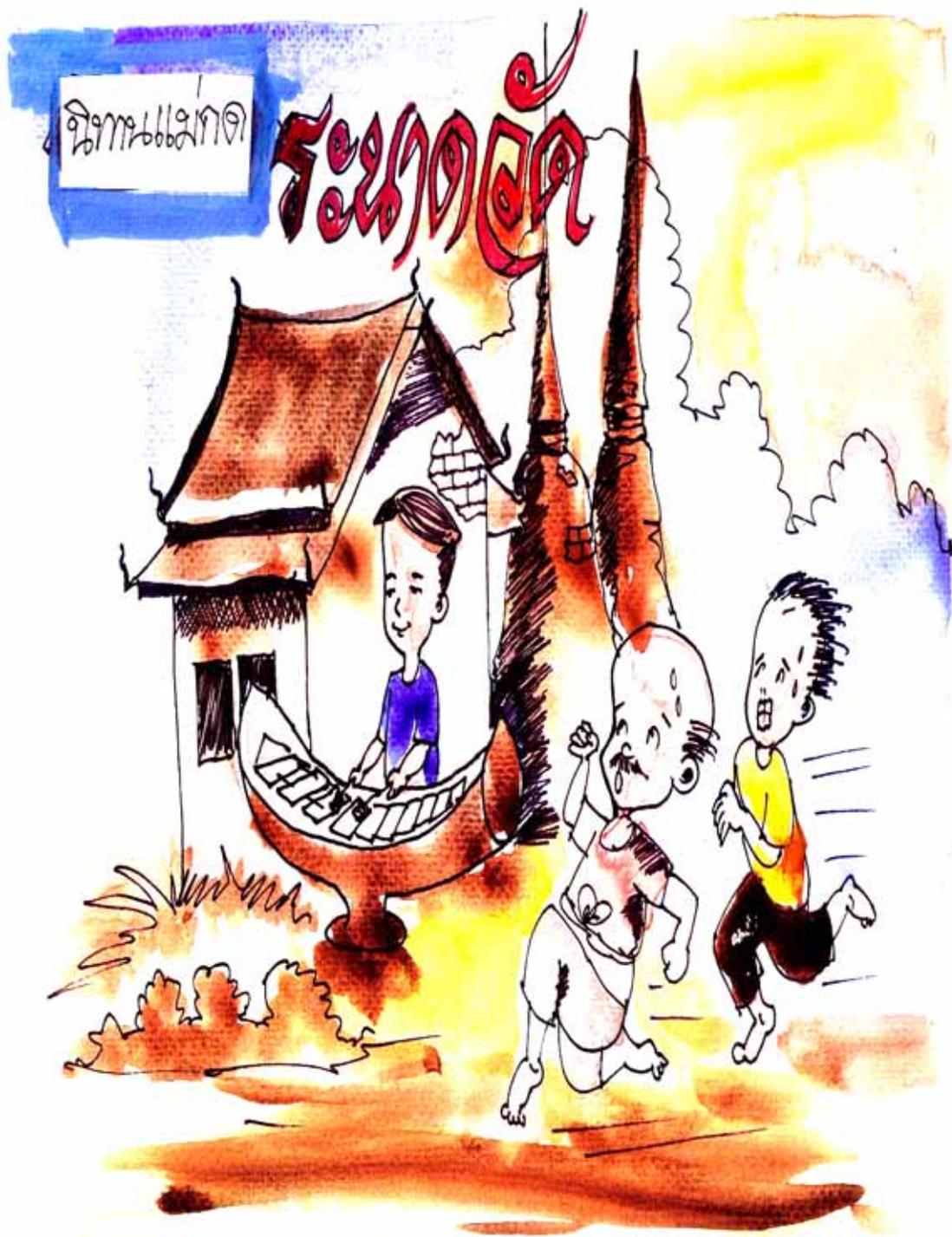

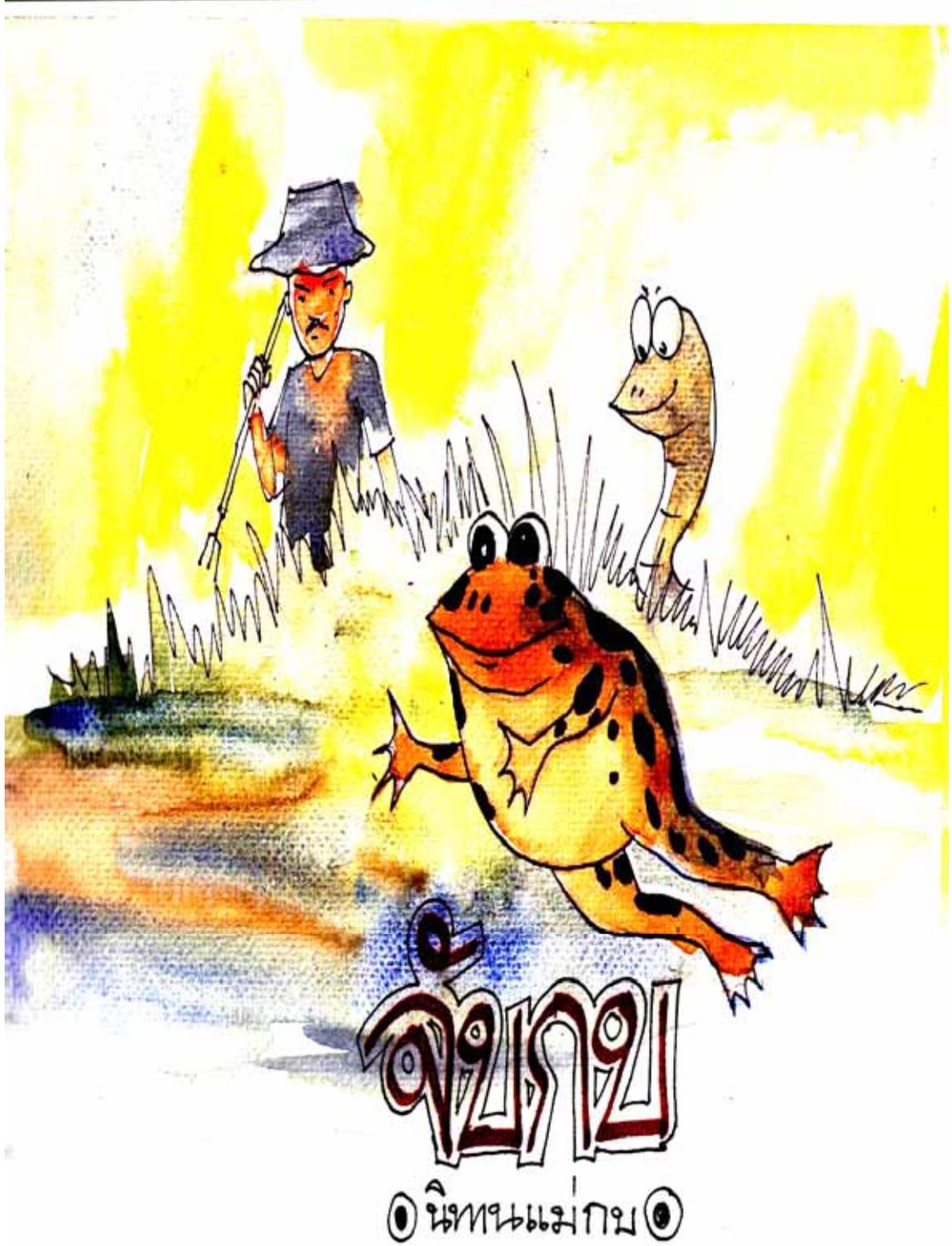
เล่ม ๘ ควายหาย

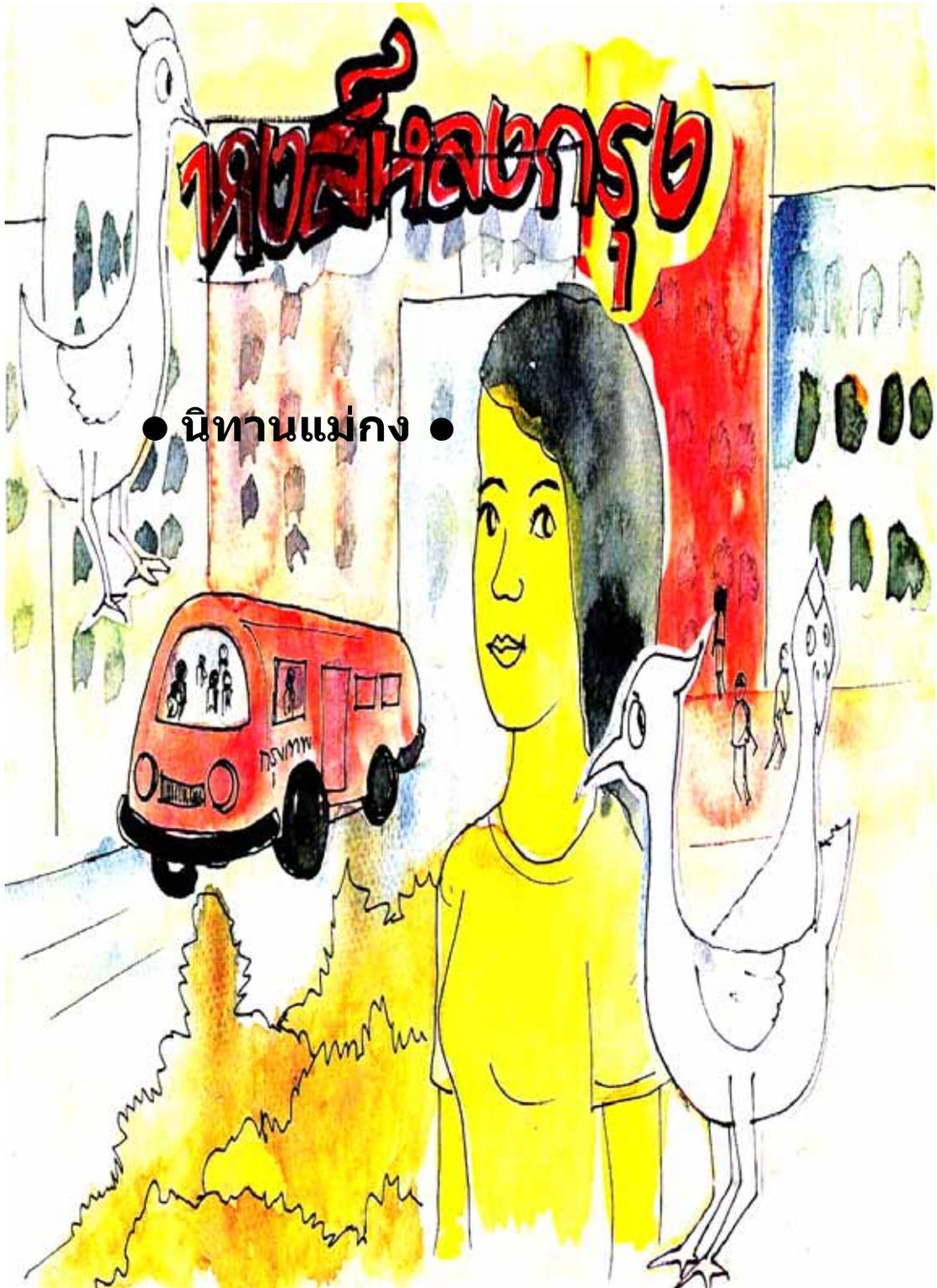

เล่ม ๙ ไม้เรียวเจียวเพวย

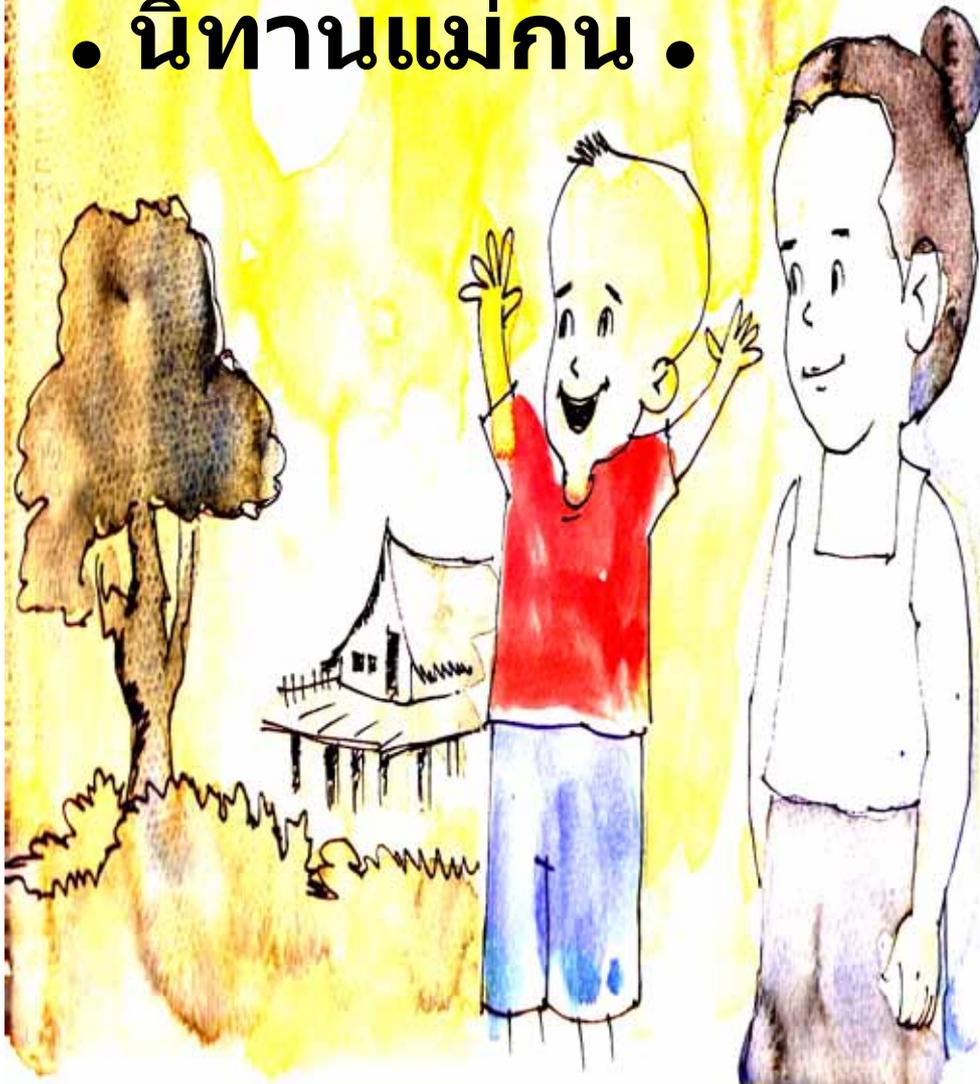

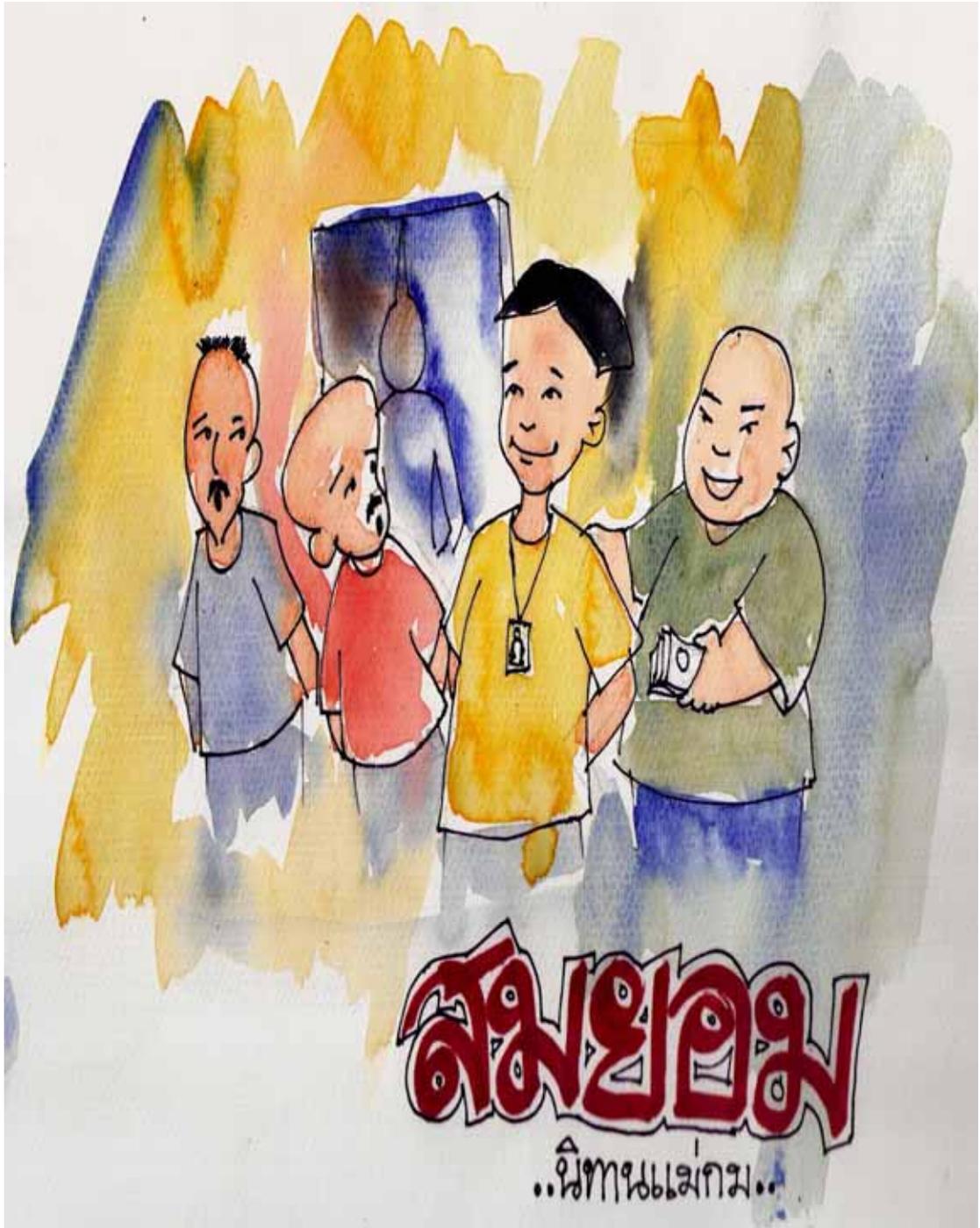

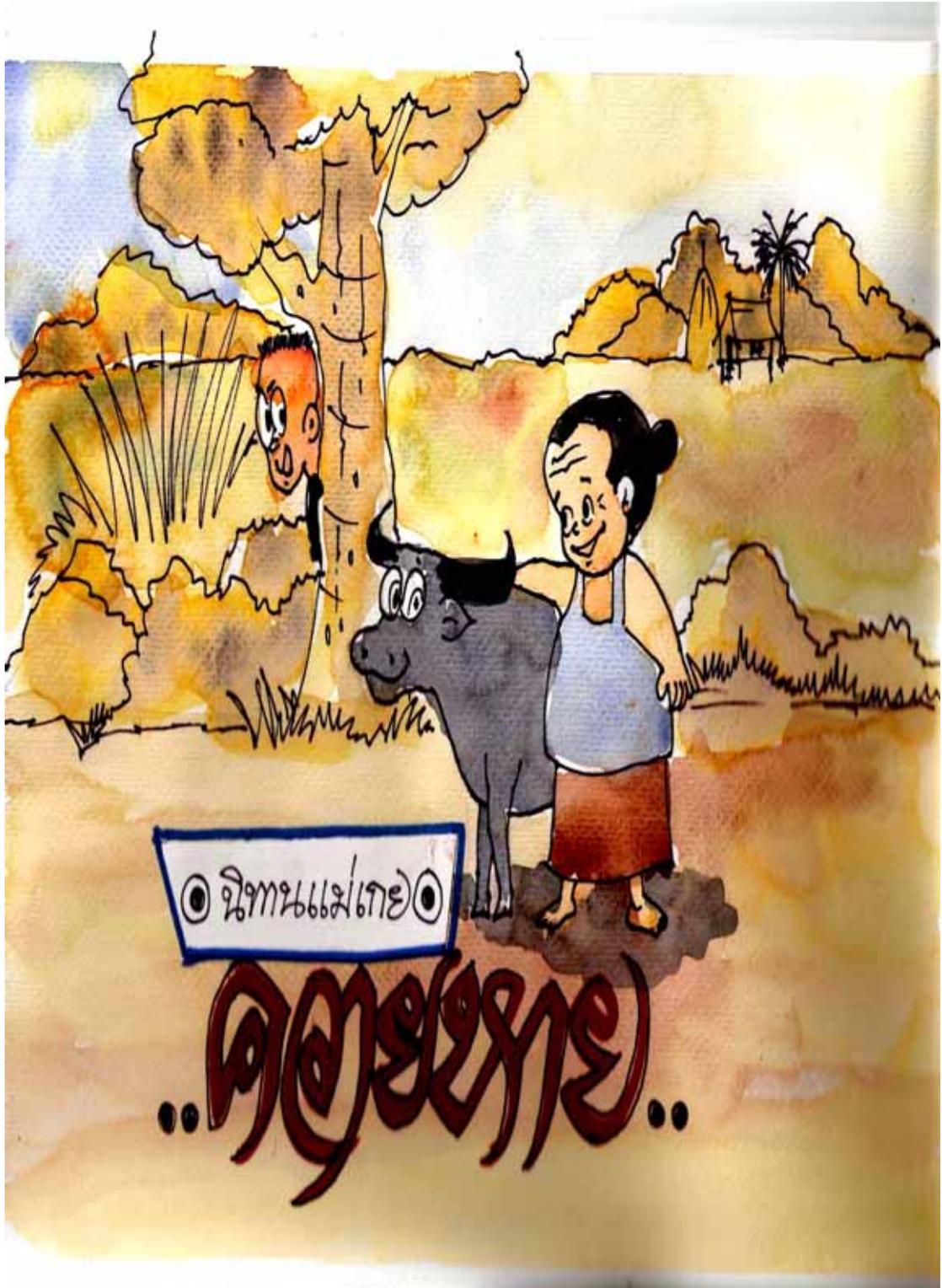

๑ ๑ ๑ จากทรนถนเพช

• นิทานแม่กน •

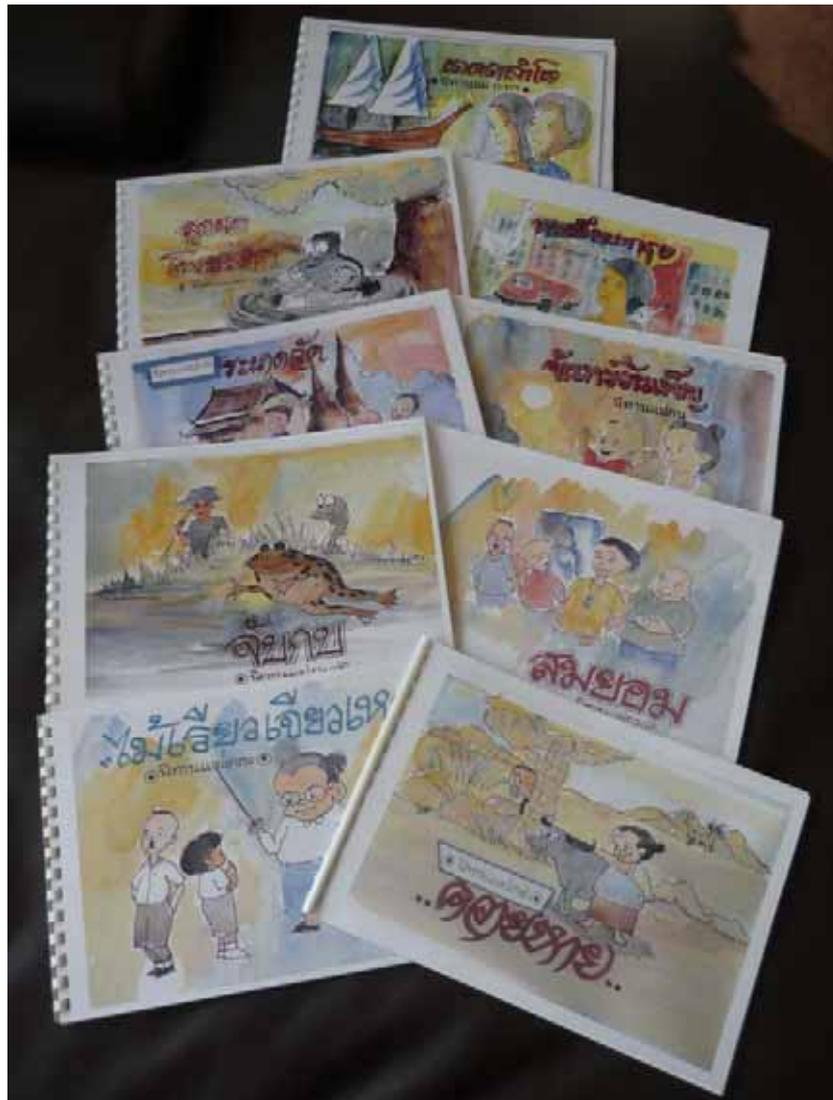

“မိမိတို့အားလုံးအတွက်”

“အိမ်ထောင်ရေးအတွက်”

นิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราคำโต

เกตรา

มโหรี

โพล้เพล้

จรัส

สมอ

อรไท

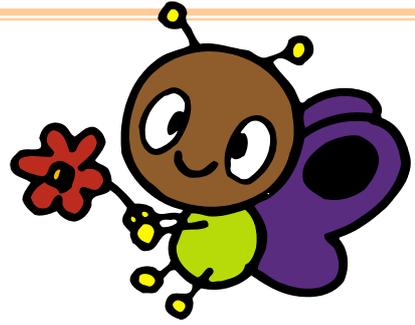
มรคา

สกุณี

พสุธา

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กก เรื่อง ลูกนกโพระดก

โพระดก

ไฮกปัก

อซาก

ปัก

โครกรครอก

นารัก

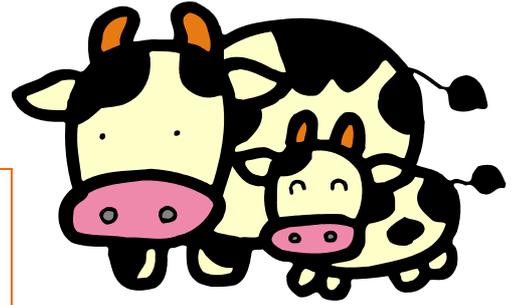
กีกก้อง

วิเวก

ความทุกข์

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กค เรื่อง ระบายวัด

อัครรรรย์

อุตุตุตุ

หวาดห้วน

โลกธาตุ

พินพาทย์

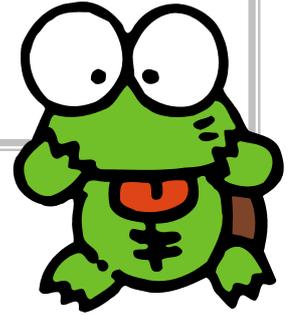
ผาดโผน

พิสุจน์

กุ่ม

จุด

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กบ เรื่อง จับกบ

พิกพ

แผล็บ

ลาม

บาป

โลก

แอบ

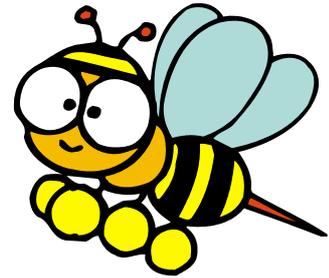
ระงับ

ประกอบ

อับอับ

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กง เรื่อง หงส์หลงกรุง

หงส์

มะม่วง

ชำเลือง

ย่างเยื้อง

สำอาง

เมืองกรุง

ระหง

เฟื่องฟู้ง

ร่ว้ง

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กน เรื่อง จันทรวันเพ็ญ

พระจันทร์

สุริยัน

เกสร

ช่างเย็บ

สะท้อน

ภูบาล

ฝัน

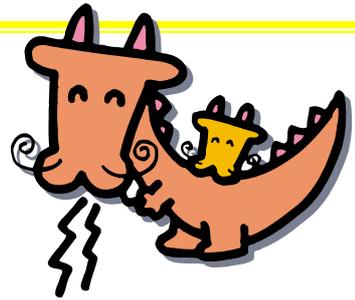
บริวาร

ไพชยนต์

นวล

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ กม เรื่อง สมยอม

ทรงธรรม

เลื่อมใส

ห้อมล้อม

เกษม

เปรมปรีดิ์

พร้อม

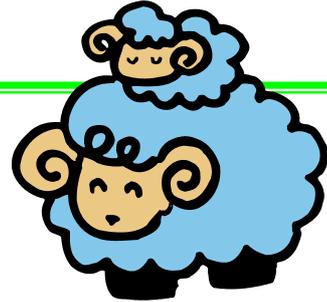
สมเด็จ

สมยอม

อิม

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ เกย เรื่อง ควายนาย

ท่าย

ค้อยเขี่ย

คุย

บ้ายคล้อย

เหน้อย

เม้อย

แจ๋ทุย

ยายปุย

ร๋องรอย

บัตรคำศัพท์มาตราแม่ เกอว เรื่อง
ไม้เรียวเจียวเหวย

ไม้เรียว

ขวาบเขวียว

เจียวเหวย

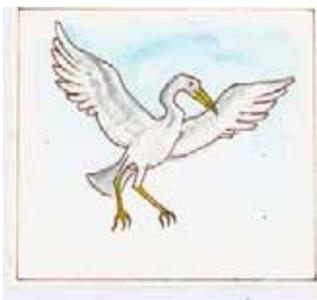
เทียว

เสียว

เขียว

ร็วรอย

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโตะ

สกุณี

มรคา

พสุธา

เกตรา

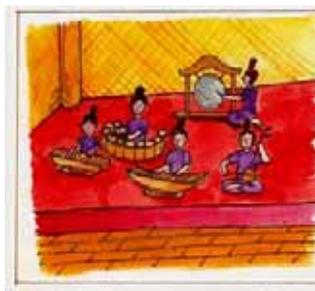
สมอ

อรไท

จรลี

มโหรี

โพล้เพล้

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่กk เรื่อง ลูกนกโพระดก

โพระดก

โสกปีก

ก๊กก้อง

วิวก

โครกครอก

ปีก

น่ารัก

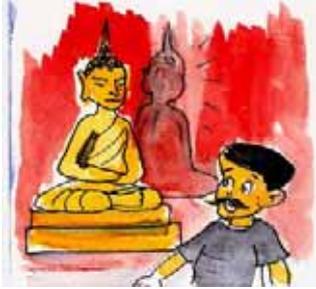

อยาก

ความทุกข์

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตรฐานแม่กต เรื่อง ระนาดวัด

อัครรรย

กุฎี

ผาดโผน

พิสูจน

หวาดหวั่น

นุก

อูดลูด

พินพาทย์

โลกธาตุ

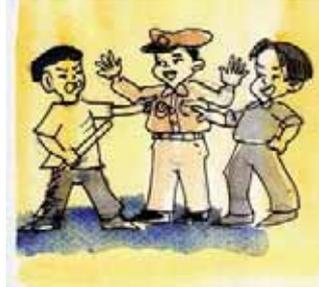
ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่กบ เรื่อง จับกบ

อ๊ับอ๊ับ

โลก

ระจับ

แผล็็บ

ลาก

แอบ

บาบ

พิภพ

ประกอบ

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่ง เรื่อง หงส์หลงกรุง

หงส์

มะม่วง

ลำอาน

เมืองกรุง

ชำเลื่อง

ระหง

ย่างเขื่อง

เฟื่องฟุ้ง

ลำอาน

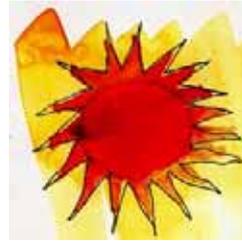
ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่กน เรื่อง จันทรวันเพ็ญ

ไพชยนต์

นวล

สุริยัน

ลำธาร

ฝัน

เกสร

ภูบาล

บริวาร

พระจันทร์

สะท้อน

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่กม เรื่อง สมยอม

สมเด็จพระ

ทรงธรรม

ห้อมล้อม

สมยอม

เลื่อมใส

พร้อมเพรียง

เกษม

อิม

เปรมปรีดิ์

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตรฐานแม่เกย เรื่อง ควายหาย

เจ้าทุย

กระจ๊อย

คู้ยเจี๋ย

เหน้อย

คุย

ท้าย

ยายปุย

บ้ายคล้อย

ร๋องรอย

ตัวอย่างบัตรภาพคำศัพท์ มาตราแม่กอล เรื่อง ไม้เรียวเจียวเหวย

ไม้เรียว

รื้อรอย

เจียว

เที้ยว

เสี้ยว

เจียวเหวย

ขวาบเขวี้ยว

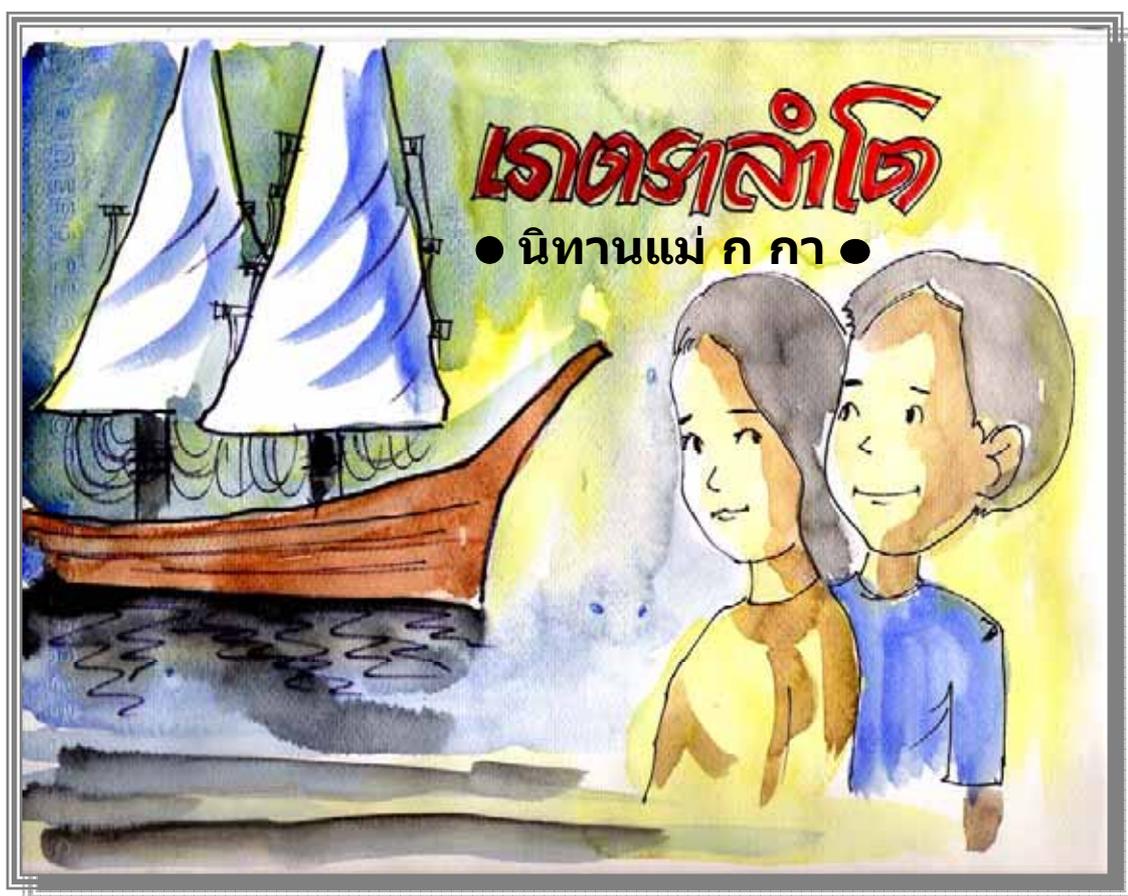
บัตรคำ บัตรภาพจากนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย ๙ แม่

แบบฝึกทักษะการอ่านประกอบหนังสือนิทานอ่านง่าย
ชุดมาตราไทย ๙ แม่

เล่มที่ ๑

เรื่อง เกตราลำโต

สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD)
ด้านการอ่าน

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต
การอ่านออกเสียงคำ

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ละชุดตามที่กำหนดให้

ชุดที่ ๑

เกตรา

มโหรี

โพล์เพล้

ชุดที่ ๒

จวลี

สมอ

อวไท

ชุดที่ ๓

มรคา

สกุณี

พสุธา

วิธีการฝึก

๑. ครูนำบัตรคำชุดที่ ๑ มาให้นักเรียนดูแล้วอ่านออกเสียงคำทั้งชุดให้นักเรียนฟัง ให้นักเรียนอ่านตามครู

๒. ครูอ่านออกเสียงทีละคำพร้อมชี้ไปที่คำนั้นแล้วให้นักเรียนอ่านตาม

๓. ครูอ่านออกเสียงคำทีละคำแล้วถามนักเรียนว่าคำนั้นอยู่ที่ไหน ให้นักเรียนชี้ไปที่คำ

นั้น

๔. ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำทีละคำพร้อมชี้ไปที่คำนั้น

๕. นักเรียนอ่านออกเสียงคำทั้ง ๓ คำจนกว่าจะคล่องจึงเปลี่ยนชุดใหม่

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต
เลือกคำตรงภาพ

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกคำที่มีความหมายตรงกับภาพโดยวงรอบข้อความนั้นแล้วฝึกอ่าน

	จรัล	สกุณี	สมอ
	มโหรี	มรคา	จรัล
	มโหรี	เกตรา	อรไท
	โพล้เพล้	เกตรา	สกุณี
	มโหรี	จรัล	อรไท
	สมอ	พสุธา	มรคา
	พสุธา	โพล้เพล้	มรคา
	สกุณี	มรคา	พสุธา
	สกุณี	สมอ	อรไท

แบบฝึกการอ่าน
 มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำไ้โต
 โยงภาพกับคำอ่าน

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนโยงภาพกับคำอ่านให้ตรงกันแล้วฝึกอ่าน

สะ - หมอ

สะ - กุ - นี้

จอ - ระ - ลี

โพล์ - เพลล์

มอ - ระ - คา

พะ - สุ - ทา

มะ - โห - รี

ออ - ระ - ไท

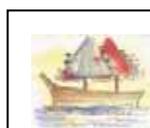

เภา - ตรา

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำไย
เขียนคำอ่านให้ตรงกับภาพ

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนเลือกขีดเส้นใต้คำอ่านในมาตราแม่ ก กา ให้ตรงกับภาพที่กำหนดให้แล้วฝึกอ่าน

อ่านว่า

เพ - ตา

เพ - ตรา

อ่านว่า

มะ-ไห-รี

มะ-ไห-ลี

อ่านว่า

โพ้ - เพ็

โพล์ - เพล์

อ่านว่า

จอ-ละ-ลี

จอ-ระ-ลี

อ่านว่า

สะ-หมอ

สะ-มอ

อ่านว่า

มอ-รา-คา

มอ-ระ-คา

อ่านว่า

ออ-ไท

ออ-ระ-ไท

อ่านว่า

สะ-กุนี

สะ-กุน-นี

อ่านว่า

พะ-สุด-ทา

พะ-สุ-ทา

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต
เขียนคำฝึกอ่าน

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้
คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำอ่านที่กำหนดให้ แล้วฝึกอ่าน

คำเขียน	คำอ่าน
 เกตรา	
 มโหรี	
 โพล้เพล้	
 จรัส	
 สมอ	
 อรไท	
 มรคา	
 สกุณี	
 พสุธา	

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต
เขียนคำจากคำอ่าน

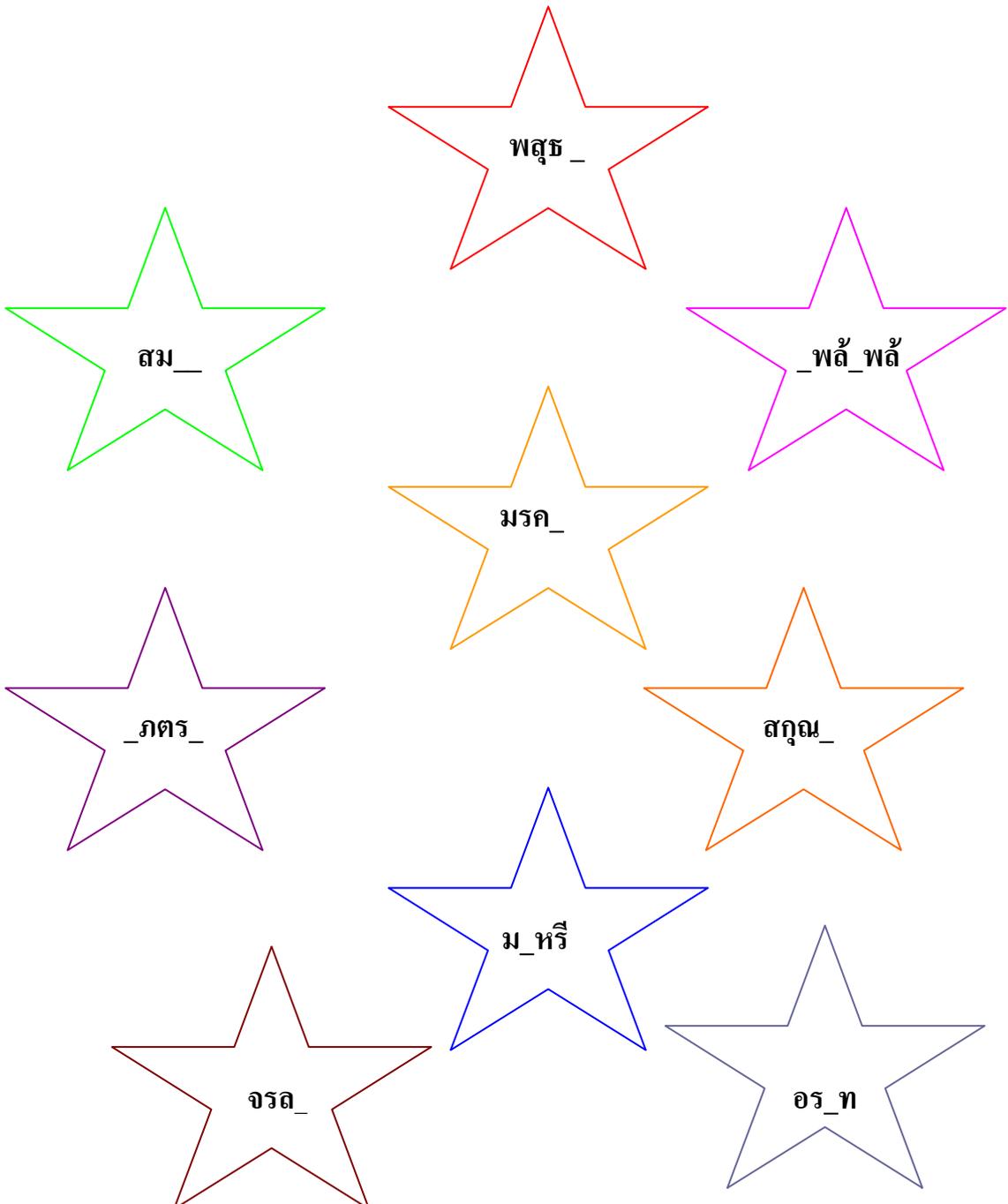
แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์จากคำอ่านที่กำหนดให้ แล้วฝึกอ่าน

คำเขียน	คำอ่าน
	 เพ - ตรา
	 มะ - โห - รี
	 โพล้ - เพล้
	 จอ - ระ - ลี
	 สะ - หมอ
	 ออ - ระ - ไท
	 มอ - ระ - คา
	 สะ - กุ - นี
	 พะ - สุ - ทา

แบบฝึกการอ่าน
 มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำไย
 เต็มสระแล้วหัดอ่าน

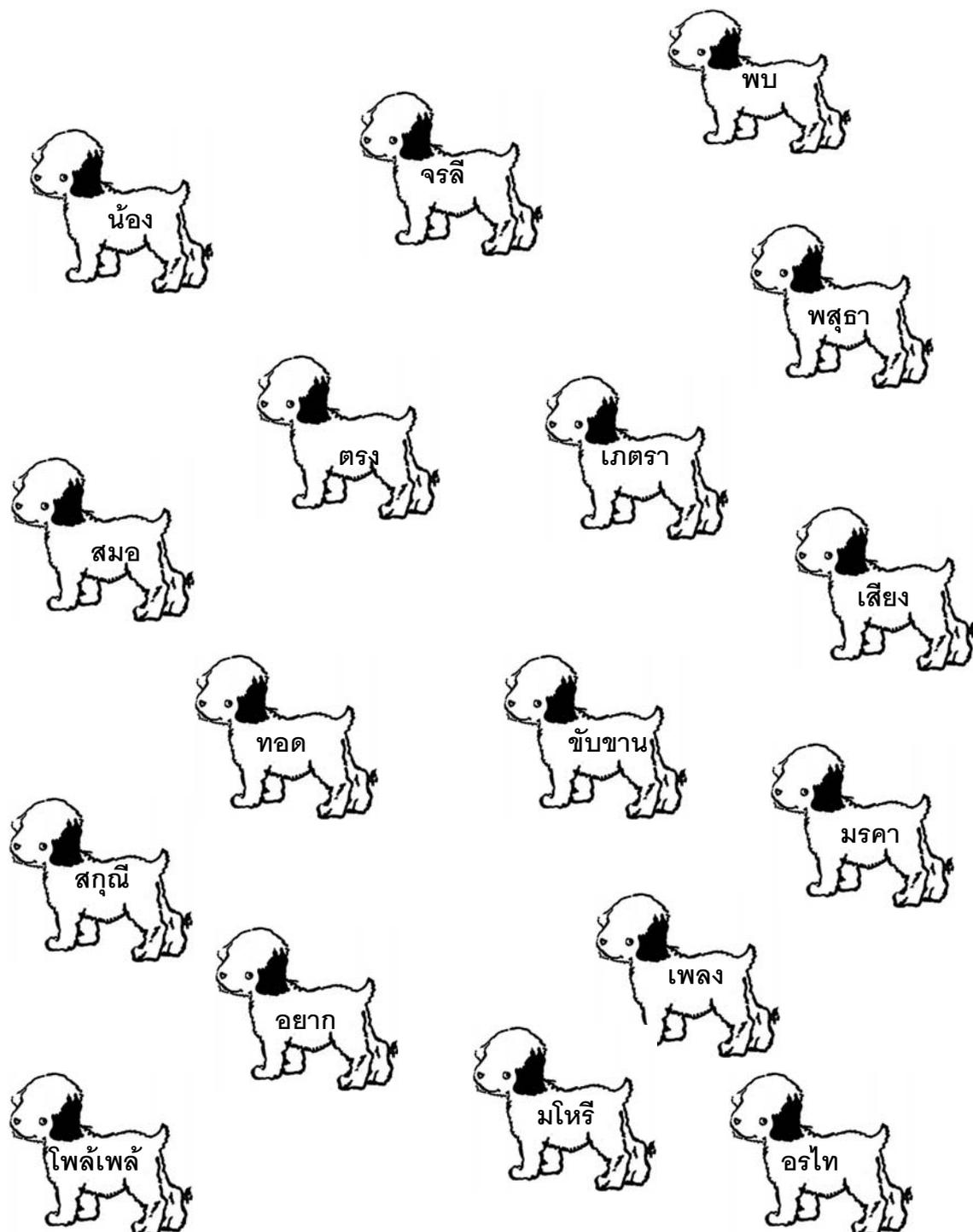
แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์
 แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้
คำสั่ง ให้นักเรียนเติมสระในคำที่กำหนดให้ แล้วฝึกอ่าน

แบบฝึกการอ่าน
 มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตราลำโต
 ระบายสีคำ

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนระบายสีคำที่อยู่ในมาตรา แม่ ก กา แล้วฝึกอ่าน

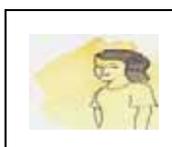

แบบฝึกการอ่าน
 มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต
 อ่านคำเขียนศัพท์

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้อ่านคำในมาตราแม่ ก กา และนำคำที่มีความหมายตรงกับภาพเขียนลงในช่องว่าง

เกตรา จรลี สมอ สกุนี โพล้เพล้
 พสุธา มรคา อรไท มโหรี

แบบฝึกการอ่าน
 มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต
 เลือกคำที่อยู่ในมาตราแม่ ก กา

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

คำสั่ง ให้นักเรียนกากบาท (X) ทับคำที่อยู่ในมาตราแม่ ก กา

๑.	ข้าขาน	๒.	สกุณี	๓.	มรคา
๔.	สมอ	๕.	ตรง	๖.	มโหรี
๗.	เกตรา	๘.	อยาก	๙.	โพล่พลั้
๑๐.	ขาย	๑๑.	พสุธา	๑๒.	ทอด
๑๓.	จรลี	๑๔.	อรไท	๑๕.	ปาน

แบบฝึกการอ่าน
มาตราแม่ ก กา เรื่อง เกตวลำโต
รู้ความหมายของคำ

แม่ ก กา เป็นมาตราไทยที่ไม่มีตัวสะกดประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่จะมีรูปวรรณยุกต์หรือไม่มีรูปวรรณยุกต์ก็ได้

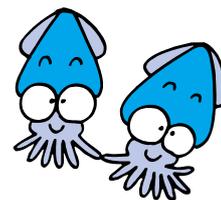
คำสั่ง ให้นักเรียนอ่านความหมายที่กำหนดมา แล้วเขียนคำในมาตราแม่ ก กาให้ตรงกับ ความหมายนั้นแล้วฝึกอ่าน

๑. เรือ , เรือสำเภา	=		
๒. นางผู้เป็นใหญ่ , นางผู้มีสกุล	=		
๓. เวลาพลบค่ำ , เวลาจวนค่ำ	=		
๔. เดินเยื้องกราย	=		
๕. แผ่นดิน	=		
๖. นก	=		
๗. ทาง , ซ่อง , ถนน	=		
๘. วงเครื่องดีดสี่ตีเป่าที่มีขั้บร้อยรวมเป็น
พวกเดียวกัน	=		
๙. ของหนักที่ล่่ามโซ่หรือเชือกอยู่กับเรือ
เวลาจอดเรือใช้ทอดลงไปในน้ำ
ให้เกาะดินเพื่อไม่ให้เรือเคลื่อนไปที่อื่น	=		

แบบฝึกทักษะการอ่านประกอบหนังสือนิทานอ่านง่าย
ชุดมาตราไทย ๙ แม่

เกมตลาดนัดมาตรา

จุดประสงค์

- ฝึกทักษะการอ่านออกเสียง/ การเขียน และรู้ความหมายคำตามมาตรา

วิธีดำเนินการ

- ครูจัดมุมร้านค้า ๙ ร้าน ตามมาตราไทย ๙ แม่ วางสินค้าซึ่งเป็นบัตรภาพหรือบัตรคำในแต่ละมาตราไว้ตามต้องการ
- กำหนดเวลาในการซื้อสินค้าไว้ประมาณ ๓ นาที นักเรียนต้องซื้อสินค้าได้ ๕ ชิ้นขึ้นไป
- ให้นักเรียนซื้อสินค้าโดยต้องอ่านออกเสียงคำหรือเขียนชื่อสินค้าซึ่งเป็นสินค้าในแต่ละมาตราให้ถูกต้อง โดยต้องบอกความหมายของคำให้ถูกต้องด้วย ถ้าอ่าน / เขียนไม่ถูก หรือบอกความหมายไม่ได้จะไม่สามารถซื้อสินค้าได้ ต้องไปซื้อร้านมาตราอื่น ๆ แทน หมุนเวียนไปเรื่อย ๆ
- หากนักเรียนซื้อสินค้าได้มากขึ้นในเวลาที่กำหนดจะได้รางวัล

อุปกรณ์ / สื่อ

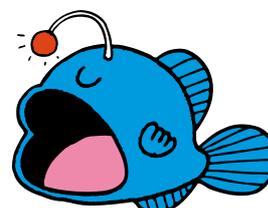
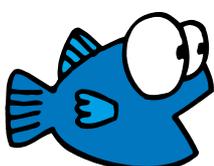
- รูปภาพ เช่น โพระดก ภูเขา กบ ควาย
- บัตรคำตามรูปภาพ

การประเมินผล

- ตรวจสอบและสังเกตความถูกต้อง จากการอ่านออกเสียงคำ/ การเขียนคำ และการบอกความหมายคำของนักเรียนขณะทำกิจกรรม
- การร่วมกิจกรรมของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

- ครูสามารถจัดร้านค้าที่ละ ๑ ร้านตามแต่ละมาตราได้

เกม โลกมาตราไทย

จุดประสงค์

๑. ฝึกอ่านและจำแนกคำในมาตราไทยได้อย่างรวดเร็ว
๒. เพื่อให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับเรื่องที่เรียน

วิธีดำเนินการ

๑. ครูติดบัตรคำมาตราไทย ๙ แม่ แม่ละ ๓ คำ ไว้บนกระดานแม่เหล็ก สมมุติเป็นโลก
๒. ครูอธิบายกติกาให้นักเรียนทราบ คือ
 - มาตราไทยบนกระดานแม่เหล็กประกอบด้วยคำศัพท์ในมาตราไทย ๙ แม่ แม่ละ ๓ คำ
 - เมื่อครูชูบัตรชื่อมาตราใด ให้นักเรียนหยิบบัตรคำในมาตรานั้นออกมาให้เร็วที่สุด พร้อมทั้งอ่านให้ครูฟัง ถ้าหยิบและอ่านได้ถูกต้องได้ ๑ คะแนน
 - ทำไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะครบทุกมาตรา
 - ครูและนักเรียนช่วยกันนับคะแนนที่ได้
 - ให้รางวัลถ้านักเรียนสามารถทำได้ดี

อุปกรณ์ / สื่อ

๑. บัตรคำมาตราไทย
๒. บัตรชื่อมาตราไทย

การประเมินผล

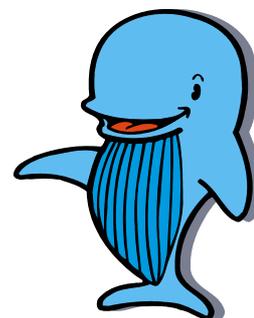
๑. การอ่านและจำแนกคำในมาตราได้ถูกต้องและรวดเร็ว

ข้อเสนอแนะ

๑. ปรับเปลี่ยนเล่นที่ละมาตราได้ โดยเปลี่ยนเป็นหาพยัญชนะท้ายพยางค์ตามมาตราตัวสะกดแต่ละมาตราแทน หรือให้เลือกคำในมาตราที่ต้องการออกมาจากมาตราอื่น ๆ ก็ได้

เกม ขบวนการมาตราไทย

จุดประสงค์

๑. ฝึกอ่านและจำมาตราไทย
๒. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียน

วิธีดำเนินการ

๑. ครูติดบัตรคำชื่อมาตราไทยให้นักเรียน ๑ แม่ บนกระดานแม่เหล็ก เช่น แม่กบ
๒. ครูนำคำศัพท์ในมาตราไทยทั้ง ๙ แม่มาใส่กล่องคละเคล้ากัน แม่ละ ๕ คำ
๓. จับเวลา ๕ นาทีให้นักเรียนค้นหาคำศัพท์ตามบัตรคำ มาตราไทยที่ให้ไว้ นำมาต่อ

แถวบนกระดานแม่เหล็ก

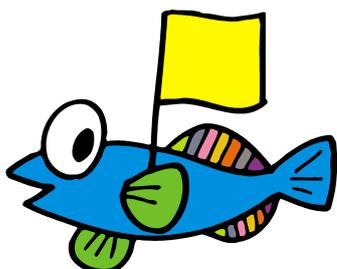
๔. ถ้านักเรียนหาคำได้ครบทุกคำภายในเวลาที่กำหนด ครูให้คำชมเชย
๕. ให้นักเรียนฝึกอ่านคำที่หามาได้
๖. หมุนเวียนเล่นไปที่ละมาตราจนครบทั้ง ๙ แม่

อุปกรณ์ / สื่อ

๑. บัตรคำชื่อมาตราไทย
๒. บัตรคำศัพท์ในมาตราไทยทั้ง ๙ แม่

การประเมินผล

๑. ตรวจสอบความถูกต้องของการอ่านบัตรคำศัพท์ตามหัวเรื่อง

เกม บันไดนักอ่าน/บันไดนักเขียน

จุดประสงค์

๑. ฝึกการอ่านและเขียนคำตามมาตราตัวสะกดและมาตราแม่ ก กา
๒. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินกับการอ่านและเขียนคำ

วิธีดำเนินการ

๑. กำหนดบันได ๙ ขั้น โดยใช้ขั้นแรกเป็นชื่อขั้นมาตราไทย 1 แม่
๒. ให้นักเรียนอ่านหรือเขียนคำในมาตรานั้นทีละคำ ถ้าอ่านหรือเขียนได้ให้นำไปติดเป็นบันไดขั้นที่ ๒ - ๓ - ๔ ไปเรื่อยๆ
๓. คำใดที่อ่านหรือเขียนไม่ได้ให้แยกไว้และหาคำใหม่อ่านหรือเขียนแทนไปจนกว่าจะติดคำบนบันไดขั้นสุดท้าย จึงจบเกม
๔. ครุณำคำที่นักเรียนอ่านและเขียนไม่ได้มาสอนการอ่านและการเขียนเพิ่มเติม

อุปกรณ์ / สื่อ

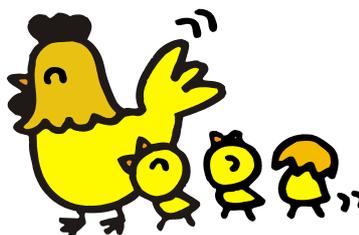
๑. แผนภูมิบันได ๙ ขั้น ของนักอ่าน/นักเขียน
๒. บัตรคำ

การประเมินผล

๑. ดูจากการอ่านบัตรคำ
๒. ดูจากการเขียนคำ

เกม ลูกไก่หาแม่

จุดประสงค์

๑. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำในมาตราตัวสะกดต่าง ๆ ได้
๒. นักเรียนสามารถวิเคราะห์คำต่าง ๆ ได้ว่าเป็นตัวสะกดในมาตราใด

วิธีดำเนินการ

๑. ให้นักเรียนเลือกบัตรคำรูปแม่ไก่มา ๑ บัตรจากทั้งหมด ๙ บัตร ตามมาตราไทย
๒. ครูนำบัตรคำรูปลูกไก่ ที่มีคำในมาตราต่าง ๆ มาวางสลับคละเคล้ากัน
๓. ให้นักเรียนเลือกบัตรคำรูปลูกไก่ที่ตรงตามแม่ไก่ที่เลือกไว้
๔. ครูตรวจสอบคำที่นักเรียนหามาว่าถูกต้องหรือไม่
๕. ให้นักเรียนอ่านหรือเขียนคำศัพท์ตามบัตรคำที่เลือกมา

อุปกรณ์ / สื่อ

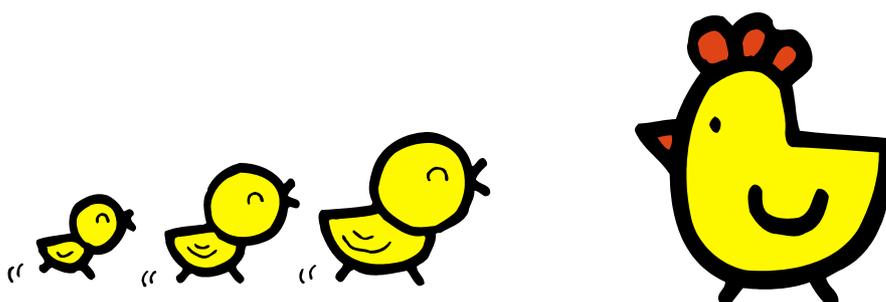
๑. บัตรคำรูปแม่ไก่ ๙ บัตร ได้แก่ แม่ก กด กบ กง กน กม เกย เกอว และ แม่ ก กา
๒. บัตรคำรูปลูกไก่จำนวน ๒๑ คำ เขียนคำศัพท์ที่ใช้ตัวสะกดในมาตราต่าง ๆ ลงไปแม่ละ ๓ คำ

การประเมินผล

๑. ดูความถูกต้องจากการเลือกลูกไก่ไปหาแม่ไก่

ข้อเสนอแนะ

๑. สามารถเปลี่ยนแม่ไก่และบัตรคำให้นักเรียนเล่นที่ละแม่ได้จนครบ ๙ แม่

เกม ฝึกเข้าใจคำ

จุดประสงค์

1. ฝึกการอ่าน การเขียน และความเข้าใจความหมายของคำ

วิธีดำเนินการ

1. ครูเลือกบัตรภาพคำศัพท์และบัตรคำมา ๑ มาตรา
2. วาง บัตรภาพคำศัพท์ตามจำนวนที่ต้องการ
3. แจกบัตรคำให้นักเรียนตามจำนวนภาพที่ครูวาง
4. ให้นักเรียนอ่านคำในบัตรคำทีละบัตร คำใดที่อ่านได้ให้วางทับลงไปบนบัตรภาพคำศัพท์ที่คิดว่ามีความหมายตรงกับคำในบัตรคำ
5. ทำเช่นนี้ไปจนกว่าจะอ่านได้หมดทุกคำและวางบัตรคำเต็มบัตรภาพคำศัพท์ครบทุกภาพ
6. ฝึกให้นักเรียนเขียนคำตามบัตรคำที่อ่านพร้อมบอกความหมายของคำ

อุปกรณ์ / สื่อ

1. บัตรภาพคำศัพท์
2. บัตรคำ

การประเมินผล

1. ดูการฝึกอ่านและการวางบัตรคำลงบนบัตรภาพที่ตรงกับคำที่อ่าน
2. ดูจากการเขียนคำและบอกความหมายของคำ

ข้อเสนอแนะ

1. ปรับเปลี่ยนเป็นวางบัตรคำและให้หาบัตรภาพคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับบัตรคำวางแทนได้
2. ให้อธิบายความหมายของบัตรคำหรือบัตรภาพคำศัพท์เพิ่มเติมได้
3. สามารถปรับเปลี่ยนเล่นไปจนครบทุกมาตราได้

เกม ดูภาพอ่านเร็ว/ดูภาพเขียนเร็ว

จุดประสงค์

๑. การอ่าน/เขียนคำและบอกความหมายได้ถูกต้อง
๒. เพื่อความสนุกสนานและเพลิดเพลิน

วิธีดำเนินการ

๑. ให้นักเรียนนั่งตรงหน้าครู
๒. ครูยกบัตรภาพคำศัพท์ให้นักเรียนดูและให้นักเรียนอ่านคำหรือเขียนคำให้เร็วภายใน ๕ วินาที เมื่ออ่านหรือเขียนได้ให้บอกความหมายของคำศัพท์
๓. ครูแยกคำที่นักเรียนอ่านหรือเขียนได้และบอกความหมายของคำศัพท์ได้ไว้ ๑ กอง และคำที่นักเรียนอ่านหรือเขียนไม่ได้และบอกความหมายไม่ได้ไว้อีก ๑ กอง
๔. เมื่อหมดคำศัพท์ให้นับคะแนนคำที่นักเรียนอ่านได้

อุปกรณ์ / สื่อ

๑. บัตรภาพคำศัพท์ตามมาตรา

การประเมินผล

๑. ดูจากการอ่านหรือเขียนคำศัพท์ได้เร็วและถูกต้อง

เกม สนุกกับมาตรา

จุดประสงค์

๑. ฝึกอ่าน/จำแนกคำในมาตราต่าง ๆ
๒. เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน

วิธีดำเนินการ

๑. ครูแจกบัตรคำมาตราที่ต้องการให้นักเรียน เช่น มาตราแม่ ก กา
๒. ครูนำบัตรภาพคำศัพท์ในมาตราที่ต้องการให้นักเรียนถือไว้
๓. ครูนำบัตรคำที่ตรงกับภาพเก็บไว้ที่ครูและครูจะยกบัตรคำให้นักเรียนอ่านหรือดูบัตรคำแล้วให้หาบัตรภาพให้ตรงกับบัตรคำโดยเร็วที่สุด
๔. ทำเช่นนี้ไปจนหมดบัตรคำ บัตรภาพ แล้วสรุปผลการอ่าน/การจำแนกคำและการจับคู่ภาพกับคำให้ตรงกัน

อุปกรณ์ / สื่อ

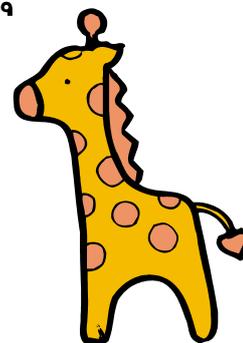
๑. บัตรคำตามมาตรา
๒. บัตรภาพตามคำศัพท์

การประเมินผล

๑. ดูจากการอ่านคำ
๒. ดูจากการจับคู่ภาพ

เกม ลำดับเหตุการณ์นิทานสนุก

จุดประสงค์

๑. ฝึกทักษะการอ่าน/การจับใจความสำคัญ
๒. ฝึกการลำดับเหตุการณ์ / เรื่องราว

วิธีดำเนินการ

๑. ให้นักเรียนอ่านนิทานอ่านง่ายชุดมาตรฐานไทยในเรื่องที่ครูกำหนดให้แล้วให้นักเรียนพยายามจับใจความสำคัญของเรื่อง
๒. ครูแจกภาพจากนิทานหรือแถบประโยคให้นักเรียน ๕ ภาพหรือ ๕ แถบประโยคแล้วให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ตามนิทานเรื่องที่ทำอ่าน
๓. ถ้านักเรียนเรียงได้ถูกต้องครูให้คำชมเชย

อุปกรณ์ / สื่อ

๑. นิทาน
๒. แถบประโยค

การประเมินผล

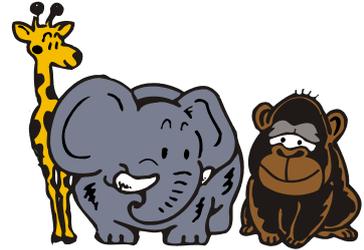
๑. ดูจากการเรียงลำดับเหตุการณ์ / เรื่องราวจากภาพหรือจากแถบประโยคได้ถูกต้อง

เกม ถอนชนช้าง

จุดประสงค์

๑. ฝึกอ่านออกเสียงคำตามมาตราได้ถูกต้องชัดเจน
๒. ฝึกตอบคำถามจากเนื้อเรื่อง

วิธีดำเนินการ

๑. ครูเตรียมภาพช้างต่าง ๆ ซึ่งเจาะรูที่ตัวและส่วนต่าง ๆ เหมือนรูชุมชนของช้างแล้ว เขียน คำ / ประโยค / ข้อความ หรือคำถามจากเนื้อเรื่อง ตามมาตราต่าง ๆ ที่ต้องการให้นักเรียน อ่านหรือตอบคำถามลงในฉลาก แล้วพับสอดในรูกระดาษรูปช้างที่เจาะไว้

๒. ให้นักเรียนเลือกดึงกระดาษจากภาพช้างส่วนใดส่วนหนึ่งมาทีละ ๑ ชิ้น แล้วเปิด ฉลาก

๓. อ่านคำ / กลุ่มคำ / ประโยค / ข้อความหรือคำถามให้ครูฟัง ถ้าอ่านถูกต้องให้ ๑ คะแนน

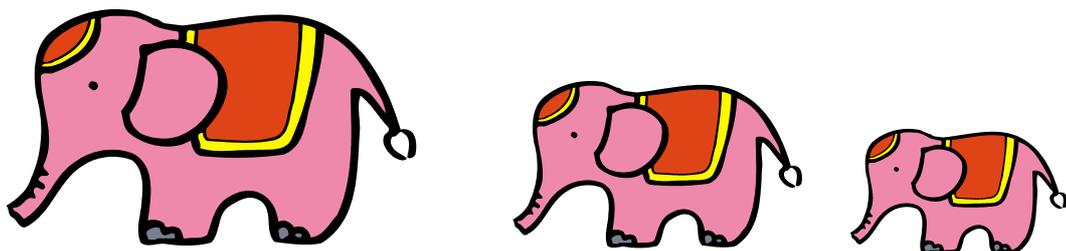
๔. เมื่ออ่านได้ครบทุกคำหรือตอบคำถามได้ครบทุกข้อ ครูรวมคะแนนที่ได้และให้คำ ชมเชย

อุปกรณ์ / สื่อ

๑. รูปช้างทำจากกระดาษแข็ง
๒. กระดาษฉลากเขียนข้อความ / คำศัพท์/คำถาม

การประเมินผล

๑. ดูจากการอ่านคำ / กลุ่มคำ / ประโยค / ข้อความ / การตอบคำถาม ได้ถูกต้อง ชัดเจน

ตัวอย่างเกม

ตัวอย่างเกม

ตัวอย่างเกม

คู่มือการเล่นเกม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางวรรณญา เขียมล้ำอางค์
วัน เดือน ปีเกิด	๒๘ พฤษภาคม ๒๕๐๒
ที่อยู่	๒๕ / ๔ หมู่ ๒ ถนนเทศบาล ๑ ตำบล บางกระบือ อำเภอ นครชัยศรี จังหวัด นครปฐม ๗๓๑๒๐ โทร ๐ - ๓๔๓๓ - ๑๘๙๗ , ๐๘ - ๙๔๑๔ - ๖๐๕๖
ที่ทำงาน	โรงเรียนภัทรญาณวิทยา ๓๙ หมู่ ๓ ตำบล วัดแค อำเภอ นครชัยศรี จังหวัด นครปฐม ๗๓๑๒๐ โทร ๐ - ๓๔๓๓ - ๑๘๐๓ โทรสาร ๐ - ๓๔๓๓ - ๑๘๐๒
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. ๒๕๑๖	มัธยมศึกษาปีที่ ๓ (ม.ศ.๓) โรงเรียนเพิ่มวิทยามูลนิธิ จังหวัด นครปฐม
พ.ศ. ๒๕๒๐	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ปกศ.สูง) วิทยาลัยครู นครปฐม
พ.ศ. ๒๕๒๗	การศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ.) วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. ๒๕๔๖	ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. ๒๕๒๑ - ๒๕๒๓	ครูโรงเรียนสถาพรวิทยา อำเภอ บางเลน จังหวัด นครปฐม
พ.ศ. ๒๕๒๓ - ปัจจุบัน	ครู ค.ศ.๒ โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอ นครชัยศรี จังหวัด นครปฐม